

Tình Yêu Bay Lượn

Contents

Tình Yêu Bay Lượn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	33
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	61
29. Chương 29: Chương 9.2	65
30. Chương 30 Chương 9.3	68

Tình Yêu Bay Lượn

Giới thiệu

Ngàn vàng khó mua biết trước, có những việc bất đắc dĩ không ngờ tới! Hiện tại cô cuối cùng cũng cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bay-luon>

1. Chương 1

“Nghỉ đông đã kết thúc, các em nên điều chỉnh lại thời gian đi” Trên bục giảng người giáo viên trẻ lịch sự nói với hơn bốn mươi học sinh trong lớp. “Còn lại chưa tới nửa năm, các em sẽ phải kết thúc đời học sinh cấp ba của mình. Thầy sẽ không thích nói nhiều điều vô nghĩa, tương lai là của các em, chính mình nắm giữ, tóm lại, còn lại nửa năm, các em nên tự giải quyết cho tốt đi!”

Một học sinh nằm chờ chết trên bàn chỉ ngẩng đầu nhìn người giáo viên đó một cái, lại nằm ngửa trên bàn giả chết.

Người giáo viên này chính là nói sự thật, cay nghiệt, lời nói lại sắc bén, làm tất cả học sinh vừa yêu vừa hận anh.

Là thầy giáo lại không nói nhiều lời vô nghĩa, đầu năm nay thật khó mà tìm thấy, hơn nữa diện mạo lại đẹp trai lịch sự, nghe nói có không ít học sinh nữ của lớp khác ái mộ đã lâu, đó là rất nhiều người không biết chuyện, thật ra là! Thầy giáo của bọn họ là một người mặt lạnh như tượng.

“Thầy, không nhất định! Nói không chừng trong lớp có người thích phương pháp dạy học của người, nên quyết định lưu ban một năm để làm bạn với thầy.” Một học sinh nam giơ tay lên tiếng, khiến cho các bạn học đang ngồi lo sợ.

Lại bắt đầu rồi! Trò hay bắt đầu!

“Em nói là chính em sao?” Thầy giáo đưa tay đẩy đẩy cái kính gọng vàng trên mũi, nở nụ cười, “Thân thiết” nở nụ cười “yêu mến” với bạn học nam lên tiếng.

“Ừm.....Thầy, Thầy hiểu lắm.....” Mặt học sinh nam cứng đờ, ngơ ngác tại chỗ.

“Thiên Thiên, em có nghe thấy đúng không.” Thầy giáo mở miệng khẽ gọi một học sinh nữ nhỏ nhắn xinh xắn ngồi phía trước học sinh nam đó. “Em học sinh này (học sinh nam) nói muốn lưu ban một năm làm bạn với tôi, nói cách khác sau khi em lên học chuyên ngành ở Đại học, có thể tận lực tham gia các hoạt động giao lưu, tiện thể đổi một người bạn trai thông minh hơn.”

Ngay lập tức, cả lớp cười vang. Học sinh nam bối rối thở dài tại chỗ.

Mình lại thua nữa rồi!

“Sao bạn lại ngu như vậy? Sao thầy có thể hi vọng bạn ở lại với thầy chứ? Đương nhiên là do một người khác rồi!” Một cô gái có khuôn mặt tròn đáng yêu đứng dậy cười nói, ánh mắt hài hước nháy mắt mấy cái nhìn về mặt nghiêm chỉnh của thầy giáo. “Có phải hay không? Thầy Phùng.”

“Ôi, Tô Tích Vĩ, nói những lời cao siêu mà lại không có khả năng thưởng thức cái đẹp của nó, sao mà bạn vẫn còn không học được cách cô đọng cái đẹp hả?” Lại một bạn học nam nói.

“Cái gì?” Cô gái có khuôn mặt tròn - Tô Tích Vĩ, vô tội nháy mắt mấy cái. “Tôi có giải thích rõ ràng sao?”

Có đôi khi, không biết gì chính là một năng lực.

“Ha ha, chúng ta nên ngẫm hiểu lẫn nhau!”

Ngay lúc đó, hơn bốn mươi mấy học sinh trong lớp cười rộ lên.

Gần đây học sinh thật sự rất khó dạy.

Phùng Tư Luật đầu đầu nghĩ, trên khuôn mặt đẹp trai lịch sự xuất hiện nụ cười gượng gạo.

“Tôi nghĩ, các em cười đến vui vẻ như vậy, nhất định là trong thời gian nghỉ đông đã hoàn thành bài tập mà tôi đã giao. Tốt lắm, thầy thật vui mừng khi các em nghiêm túc như vậy, sáng sớm ngày mai, các em nhớ đem bài tập đến nộp.”

“A.....Đừng!” Tất cả học sinh khựng hoảng, hoang mang xin tha.

“Mới khai giảng ngày đầu tiên mà ác như vậy! Thầy! Thầy....Thầy đây là báo cho chúng em biết? Thời gian tới của chúng em sẽ không dễ chịu sao?” Một bạn học nam hai tay ôm trước ngực, mang một bộ dáng thật đau lòng.

“Chính xác, bạn học Vương.” Tay nâng mắt kiếng, Tư Luật lịch sự cười một tiếng.

“Haiz.....” Sau khi nghe xong một đám học sinh dưới lớp miệng sùi bọt mép, gục xuống bàn kéo dài hơi tàn.

“Nếu như không có vấn đề gì, hôm nay đến đây kết thúc, ngày mai, xin các em đi học đúng giờ, không được đến muộn, tan học.” Tư Luật khai ân, bỏ qua cho những học sinh chưa kiểm chế được tính tình buông thả của mình.

Học sinh lập tức giải tán, dọn dẹp sách giáo khoa vừa mới phát, chuẩn bị trở về ngủ bù ột ngày nghỉ đông cuối cùng này.

“Bạn học Diệp Như Tiệp.” Đột nhiên Tư Luật nói to, tất cả học sinh ngừng động tác trên tay nhìn về phía anh.

“Vâng” Một giọng nữ mảnh mai trả lời. Diệp Như Tiệp, cô là hoa khôi của lớp, một cô gái mảnh mai xinh đẹp.

Mái tóc màu nâu tự nhiên dài đến eo, ở sau đầu cột thành đuôi ngựa, làn da mịn màng trắng nõn, xuất hiện màu hồng nhàn nhạt, đôi mắt to trong suốt sáng ngời, mũi thẳng cùng với môi anh đào, dáng người thanh mảnh rất hợp với cô ấy, phong cách điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta yêu thương từ đáy lòng.

Cô ấy tựa như búp bê thủy tinh, xinh đẹp dễ vỡ.

“Đến văn phòng tôi một lát” Tư Luật nhìn cô một cái, lập tức quay đầu rời đi.

“Hừ!” Tích Vĩ ngồi bên cạnh Như Tiệp, mở miệng khinh thường.

“Tiểu Vĩ, bạn đang làm cái gì vậy?” Như Tiệp buồn cười hỏi bạn tốt đang mang vẻ mặt chán ghét.

Tích Vĩ trợn mắt một cái nói: “Đây thì có cái gì mà phải hỏi hử? Đương nhiên là xì mũi coi thường người đàn ông họ Phùng kia!” Hừ hừ hừ, cô lần nữa hừ ba tiếng với bóng lưng của người đi xa.

“Tiểu Vĩ....” Như Tiệp không có cách chỉ biết cười trừ, bạn tốt sáu năm có thái độ như thế với thầy thật sự là.....Rõ ràng là bài xích, từ năm trước, khi anh ấy đi mấy bay trở về làm giáo viên, Tích Vĩ liền có thái độ thập phần kỳ lạ.

Có lẽ, điều này có liên quan đến những ân oán của họ. Như Tiệp tình quái nghĩ.

“Nhanh lên đi, Thầy Phùng đang tìm bạn đấy, đừng để người ta đợi lâu.” Tích vĩ thúc giục bạn tốt làm nhanh hơn.

“Chờ mình, buổi trưa chúng ta cùng nhau đến nội thành ăn cơm.”

“Chờ cậu đến buổi trưa cùng nhau ăn cơm?!” Tích Vĩ khiển trách. “Cậu suy nghĩ nhiều quá đi, cậu tưởng có ”thời gian” theo mình đi ăn cơm sao? Cẩn thận người nào đó.....” Cô gái này còn khoa trương nháy mắt, làm động tác đưa tay cắt ngang cổ. “Người ta sẽ làm thịt mình trút giận đó” Cô nở nụ cười đùa giỡn với Như Tiệp.

“Nào có khoa trương như vậy, cậu chờ mình chút thôi, chúng ta cùng lấy sách về ký túc xá cất xong, rồi mới đi dạo phố, kỳ nghỉ đông mình rất nhớ cậu đó nha.” Như Tiệp nháy mắt cầu xin.

“Được, mình chờ cậu ở ký túc xá, bởi vì mình không biết.....” Tích Vĩ nhìn xung quanh, xác định các bạn học đã về hết, mới bạo gan nói: “Thầy Phùng Tư Luật ngày nào không thấy cậu liền la hét như người đàn ông ấu trĩ, lúc nào thì chịu thả cậu đi.”

Bị bạn tốt nói như thế, Như Tiệp không khỏi đỏ mặt.

“Nào có!” Cô nũng nịu một tiếng.

“Phải không? Tối hôm qua mình rõ ràng thấy có người ở ký túc xá hôn tạm biệt mà! Oa!” Tích Vĩ liếc mắt nhìn, vẻ mặt mập mờ. “Mình hẳn là nhìn lầm đi, đôi nam nữ kia hôn mãnh liệt như vậy___”

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp cảm thấy khó chịu, muốn độn thổ quá, mặt đỏ như quả táo, thẹn thùng. “Cậu.....”

“Ha ha, mình thấy hết tất cả!” Làm một tư thế “ya” bằng tay với bạn tốt của mình, cười híp mắt.

“Tiểu Vĩ, cậu.... ..” Như Tiệp trừng hai mắt, không thể tin được. “Vì sao cậu thấy?”

“Tất cả mọi người đều thấy.” Tích Vĩ cười gian. “Toàn bộ nữ sinh trong ký túc xá đều thấy, ha ha, cậu xong rồi! Hối một chút này, cậu lên lút qua lại với đàn ông, muốn chặn miệng của chín nữ sinh bọn tôi sao đây? Quá tiện nghi thì bọn tôi cũng không dám nhận à”

Như Tiệp thiếu chút nữa là bị bệnh tim, trời ạ! Sao có thể.... ..Sao có thể ọi người nhìn thấy.....Đã gặp mình cùng.....

“Giống như đã trễ giờ rồi nha, cậu tốt nhất nhanh đi tìm ”Thầy Phùng“, cẩn thận người ta không kịp đợi, liền tự đến bắt cậu.” Tích Vĩ vui sướng khi có người gặp họa nhìn bộ dạng lo sợ của bạn tốt.

“A!” Như Tiệp luống cuống, thuận tay thu thập sách giáo khoa, ôm bỏ chạy.

Mà vẻ mặt của bạn tốt Tích Vĩ mang theo cười gian, nhìn bóng lưng chạy hốt hoảng của bạn tốt, tính toán mình có thể có lấy được bao nhiêu đồ ăn ngon.

2. Chương 2

Như Tiệp bước nhanh như chạy trên hành lang, ngày hôm đó đăng ký ghi tên nên cũng không có nhiều học sinh, chỉ có một số ít học sinh chưa rời trường đi lại trong sân trường.

Ở ngôi trường này nam nhiều hơn nữ, nữ sinh luôn luôn nhận hết những yêu thương đặc biệt, là kỹ thuật thôi! Sẽ có bao nhiêu cô gái nguyện ý vào miếu hòa thượng đầy cảm thú đây? Hơn nữa một cô gái phần điều ngọc mài* như Như Tiệp, để trên tay sợ rớt, vì vậy, ở trong trường học này, cô được xem như là nữ thần trong lòng các bạn nam!

(*)Phần điều ngọc mài: Gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa

Trên cơ bản, các bạn nam ở trong hoàn cảnh này đã lâu, không nhận thức được, các bạn nữ sẽ trở nên hào phóng, cầu thả như các bạn nam, trong đó có một ví dụ rõ ràng nhất, có thể từ trên người bạn tốt của Như Tiệp là Tích Vĩ tìm được những chứng cứ chân thật nhất.

Ngẫm lại xem, cô ấy có một người bạn có khuôn mặt tròn đáng yêu, lại là xã trưởng của hội kiểm xã Tây Dương trong trường, lại thêm là tổng quán quân về kiểm đối với nữ trong các nước phương Tây, còn cường hãn hơn đàn ông, làm cho người ta không khỏi kính sợ cô ấy ba phần.

Trái ngược lại, Như Tiệp mềm yếu mảnh mai, tự nhiên thỏa mãn ý muốn bảo hộ trời sinh của các bạn nam, so sánh với nhau, hiển nhiên Như Tiệp được ưu ái hơn.

Như Tiệp đứng trước cửa phòng làm việc của Phùng Tư Luật thở dốc, hai gò má ửng vì vận động kịch liệt mà đổ mồ hôi, ở đây thời tiết cuối tháng hai hơi lạnh và ẩm ướt, không khỏi đổ mồ hôi đầm đìa.

Thật vất vả để ổn định nhịp tim của mình, Như Tiệp thở sâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cốc cốc __”

Không có ai đáp lại.

“Hả? Tại sao không có ai?” Như Tiệp liền cảm thấy kì quái, chưa từ bỏ ý định gõ lại. “Cốc cốc __”

Vẫn không có ai mở cửa, cô không khỏi nhún mày. “Vì sao không có ai?”

Ước lượng sách mới trong tay, ưm, không nhẹ à, tay xách rất đau, nên đi vào cất kỹ.

Như Tiệp nhìn xung quanh, xác định không có ai thấy hành động của cô, cô liền cười, tự mình mở cửa, bước vào phòng làm việc.

“Tư Luật __” nhẹ giọng hô, chưa đóng cửa lại, đột nhiên cô bị một lực kéo vào trong phòng, dọa cô kinh hãi, đồng sách trên tay rơi xuống đất.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa sau lưng cô bị dùng sức đóng lại, tiếp theo “cách” một tiếng, cô nghe được âm thanh khóa cửa.

Một đôi tay kéo cô vào trong ngực, làm cho cô đang hoảng sợ liền bình tĩnh trở lại.

Là mùi hương của Tư Luật __

“Vì sao lâu như vậy?” Giọng điệu của Tư Luật không tốt hỏi, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Em nói chuyện cùng Tiểu Vĩ __! Tư Luật, anh đang làm cái gì vậy?” Như Tiệp bám vào thân hình cao to của anh, động cũng không dám động một chút.

“Em cứ nói đi?” Anh vùi đầu vào cổ cô, khẽ cắn lên da thịt non nớt, bàn tay ở phía sau di chuyển trên lưng cô.

“Ừm.....Tư Luật, anh đừng như vậy, nơi này là trường học!” Như Tiệp chống lại cử chỉ thân mật của anh. “Đừng như vậy mà.... ..”

“Câm miệng.” Tư Luật hung ác lườm cô. “Anh hôn vợ của anh có gì không đúng?” Sau đó hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

“Ưm ưm ưm.... ..” Như Tiệp bị hành động can rở của anh làm ơ mòng, không có năng lực chống đỡ mặc anh muốn lấy anh cứ lấy.

Đúng vậy, cô Diệp Như Tiệp, một học sinh cấp ba vừa tròn mười tám tuổi, kết hôn cùng thầy giáo hai mươi lăm tuổi đẹp trai lịch sự - Phùng Tư Luật.

Đến khi cô thở không nổi nữa, Tư Luật mới vui vẻ bằng lòng buông tha cho đôi môi của cô.

Đưa ngón tay sờ đôi môi anh đào bị chính mình hôn đến sưng đỏ, cùng với dấu hôn lưu lại trên cổ, Tư Luật không khỏi bật cười.

“Anh còn cười!” Như Tiệp tức giận vỗ vào vai anh. “Đều tại anh! Hại em vừa rồi bị Tiểu Vĩ chế giễu, quá mất mặt! Bị bọn họ nhìn thấy anh đưa em về kí túc xá vào tối hôm qua.... ..”

Trong mắt mắt Tư Luật lóe lên ánh sáng. “Thấy được? Bọn họ - các nữ sinh trong kí túc xá kia, một đám nữ sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn nhìn thấy? Bởi vì anh không nỡ xa cách cô vợ nhỏ thương yêu nên chỉ hôn một cái mà thôi, có gì ghê gớm đâu?”

“Anh còn dám nói!” Như Tiệp không dám tin trừng trừng mắt.

“A, Tích Vĩ cùng một đám nữ sinh kia muốn cái gì? Bữa tiệc lớn sao?” Tư Luật cười nói, anh đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

“Tư Luật, anh thật sự không sợ đúng không?” Như Tiệp thất bại trước anh.

“Có gì phải sợ?” Anh buông lỏng tay, bộ dạng không có chuyện gì lớn. “Chúng ta là danh chính ngôn thuận.”

“Biết là vậy, chỉ là....không có ai biết cả.” Như Tiệp khấn trương xoắn chặt tay.

“Nếu người ta biết anh nói chuyện yêu đương với học sinh, thì sẽ không tốt với danh dự của anh....”

“Như Tiệp, em thật sự lo xa.” Anh thở dài.

Nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Tư Luật, trái tim của Như Tiệp không khỏi mềm nhũn, dựa vào trước ngực anh, vẻ mặt vui vẻ hạnh phúc.

“Tư Luật, em thật sự không hy vọng anh uất ức, bởi vì tình cảm của chúng ta không thể đưa ra ngoài ánh sáng....”

“Ai nói không thể đưa ra khỏi ánh sáng?” Anh xì mũi coi thường. “Chỉ cần em gạt đầu, để cho em danh chính ngôn thuận, anh sẽ công khai quan hệ của chúng ta.”

“Không được!” Cô không chút nghĩ ngợi từ chối. “Không thể công khai, quan hệ của chúng ta không thể để cho người khác phát hiện.”

Quả nhiên, anh biết ngay, Tư Luật bất đắc dĩ thở dài. “Như Tiệp ngốc.”

Luôn nghĩ nếu tiết lộ quan hệ của bọn họ, trong tương lai sẽ làm hại anh nên kiên trì

không công khai quan hệ của bọn họ.

Trên thực tế, Như Tiệp quá nhạy cảm, anh bỏ công việc ở Mỹ để làm một Thầy giáo trung học thì sao? Đây là lựa chọn của anh, sẽ không ai cười anh, vậy mà cô cứ nghĩ linh tinh, anh biết cô vì tốt cho anh, nhưng anh chỉ muốn bảo vệ cô, bảo vệ Như Tiệp.

A, nhớ ban đầu, bạn tốt Đường Tuấn Bác biết được anh bỏ công việc, quyết định đến Đài Loan cưới Như Tiệp, vậy mà biểu hiện ra bộ dáng há hốc mồm như gặp quỷ, anh biết mình đời này xong rồi, nhất định bị chế giễu cả đời.

Một người đàn ông vì yêu mà điên cuồng.

“Anh lại mắng em ngốc.” Như Tiệp không chịu.

“Ngốc mới có thể yêu, Như Tiệp ngốc đáng yêu của anh.” Tư Luật toàn tâm toàn ý trêu chọc cảm của Như Tiệp

“Tư Luật xấu xa.” Ánh mắt trách móc của cô nhìn chằm chằm vẻ thoải mái của Tư Luật

Anh cười to ôm cô vào trong lòng, kìm lòng không được lại hôn cô một cái.

“Anh thật sự không thể không yêu em, Như Tiệp.”

“Em muốn chán ghét anh cũng khó, Tư Luật thân ái.” Như Tiệp tức giận nói.

“Ngoan.” Sờ sờ đầu cô, Tư Luật nâng bàn tay trắng nõn của cô, đến gần miệng hôn một cái. “Nhẫn đâu?”

“Ở đây này.” Cô lấy một sợi dây chuyền vàng từ trong cổ áo ra, lồng vào sợi dây chuyền là một chiếc nhẫn kim cương màu hồng rất đẹp.

Đó là nhẫn cưới của bọn họ.

“Tư Luật, nó rất mắc nha!” Cô líu lưỡi nói. “Em rất lo lắng khi mang nó trên người, anh để ở trong tủ bảo hiểm được không?”

“Không được.” Bàn tay cầm lấy chiếc nhẫn, trong đầu nhớ lại mấy ngày trước, giây phút mà anh đeo nó cho cô. “Anh muốn em mang nó trên người.”

Chính anh lựa chọn nhẫn cưới cho cô, cũng chính tay anh đeo nhẫn cưới cho cô, anh không cho phép cô lấy xuống, đến khi cô tốt nghiệp cấp ba, mỗi ngày anh sẽ thấy trên ngón tay áp út có một chiếc nhẫn mà anh đã đeo cho cô.

“Nhưng mà.....Đeo một chiếc nhẫn giá trị hơn một triệu nhân dân tệ trên người, cảm thấy kỳ lạ.....” Như Tiệp cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Cô rất thích chiếc nhẫn kim cương này, vì đây là lần đầu Tư Luật tặng chiếc nhẫn cho cô, cũng là nhẫn cưới của bọn họ, đương nhiên nó có ý nghĩa quan trọng rồi.

3. Chương 3

Trong kỳ nghỉ đông đúng ngày lễ tình nhân, cũng là ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi của cô, Tư Luật lặng lẽ mang cô đến Las Vegas, ở nơi nào đó trong vòng hai mươi tư giờ đến nhà thờ, hoàn thành đại sự cả đời của bọn họ.

Anh cùng với cô, là vợ chồng hợp pháp.

“Không có việc gì, em yên tâm.” Anh cười để cô vợ nhỏ yên tâm.

Như Tiệp biết không thể thay đổi suy nghĩ của anh, không thể làm gì khác hơn là cầm sợi dây chuyền để vào lại trong áo.

“Tư Luật, anh tìm em làm gì?” Lúc này cô mới nghĩ tới anh tìm cô có chuyện.

“Nhớ em.” Anh cười ngả ngớn. “Một đêm không có em bên cạnh, anh đã thấy không quen rồi.”

Nghe vậy, mặt Như Tiệp đỏ bừng. “Anh không đứng đắn!”

“Anh thật sự rất nhớ em.” Tư Luật đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Tư Luật!”

“Anh phát hiện anh không thể không có em.” Anh nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tư Luật.....” Như Tiệp xúc động ôm anh. “Đừng như vậy mà.”

“Như vậy, có phải em nên bớt chút thời gian, bồi thường dục vọng chưa thỏa mãn của chồng em hay không?”

Như Tiệp thét chói tai. “Anh....Anh anh anh anh đang nói cái gì vậy?!”

Tư Luật ôm cô vào trong ngực. “Tối hôm nay ngủ ở ngoài, không cần về ký túc xá, chúng ta về nhà hẹn hò.”

“Hà?” Như Tiệp nghe được liền ngập ngừng do dự.

“Buổi trưa đi ăn cơm bên ngoài, em cũng đừng trở về ký túc xá nữa.” Anh độc đoán quyết định.

“Không được!” Như Tiệp lắc đầu. “Em đã nói với Tiểu Vĩ rồi, buổi trưa cùng đi nội thành dạo phố.”

Trong mắt Tư Luật xuất hiện tức giận. “Còn anh thì sao?”

“Anh về nhà.” Cô nháy mắt mấy cái, nói.

“Anh muốn em, theo anh về nhà.” Tư Luật vẫn kiên trì.

“Sao anh lại keo kiệt như vậy! Cả kỳ nghỉ đông em đều cho anh, lúc chúc mừng sinh nhật của em cũng không có Tiểu Vĩ, cậu ấy rất tức giận, hôm nay để em bồi thường cho cậu ấy, được không, Tư Luật ____” Như Tiệp làm nũng với anh, anh không thể chống cự được với giọng nói ấy.

“Không thể” Có một chút dao động.

“Được rồi, ngày nghỉ hàng tuần em sẽ về nhà cùng anh, tròn cả hai ngày đó! Anh chỉ ủy khuất nửa ngày thôi! Cô chủ động bưng mặt của anh, hôn một cái. ”Được rồi, được rồi, được rồi!”

Tư Luật thở dài, haiz - sao anh có thể cự tuyệt cô chứ?

“Tốt”

“Tư Luật, anh là tốt nhất!” Bỏ nhào vào anh, Như Tiệp hào phóng cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

“Hai ngày.” Không bị cô chủ động làm ê mẩn đầu óc, Tư Luật so đo từng tỹ. “Chính là em nói, trong hai ngày nghỉ, em là của anh.”

“Ừm, em là của anh.” Như Tiệp buồn cười. Tư Luật cứ như đứa bé vậy!

Tư Luật định nói thêm gì đó, chỉ là lời nói đến bên miệng lại nuốt trở lại.

Anh có thể nói sao? Anh hối hận, bắt luật là ngày nghỉ hay ngày hôm nay, anh đều muốn! Anh muốn Như Tiệp ở bên cạnh anh.

Chỉ là, nếu anh nói ra, nhất định cô sẽ nhạo báng anh, coi như là hết.

“Chơi vui vẻ, nhưng phải cẩn thận, có chuyện gì gọi điện cho anh, di động đâu? Nhớ phải mang bên người, ở trên đường gặp nam sinh nào bắt chuyện làm quen, không được cho số điện thoại!” Tư Luật cầu nhàu nhắc nhở.

“Tư Luật.” Gương mặt Như Tiệp tràn ngập nụ cười.” Em cùng Tiểu Vĩ đi chơi bên ngoài, ai dám ở trước mặt cậu ấy xin số điện thoại của em? Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao.”

“À....Trên người em có đủ tiền không? Cầm lấy thẻ phụ của anh, không cần phải tiết kiệm tiền, thích gì cứ mua về.... ...”

“Được, Tư Luật, anh đừng lo lắng như vậy được không? Em chỉ đi nội thành ăn một bữa cơm mà thôi, cũng không phải xuất ngoại!” Như Tiệp cảm thấy phản ứng của anh rất buồn cười.

“Anh....” Là không yên lòng người phụ nữ lỗ mãng Tô Tích Vĩ kia! Lời này anh đương nhiên không nói ra.

“Em đến nội thành sẽ gọi điện thoại cho anh, trở lại ký túc xá cũng gọi điện thoại báo bình an, như vậy được chưa? Anh đừng lo lắng.” Trong mắt Như Tiệp tràn đầy nhu tình.

“Được rồi.” Tư Luật thỏa hiệp.

“Vậy em đi đây!” Như Tiệp cười với anh, ngồi chồm hổm trên mặt đất dọn dẹp đồng sách bị rơi, anh thấy thế cũng ngồi xuống giúp cô.

Cuốn sách cuối cùng được nhặt lên, Tư Luật ngẩng đầu, muốn đưa cuốn sách cho cô, lại nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương rũ xuống trước ngực cô.

Anh cười một tiếng, phút chốc tâm trí đang lơ lửng giữa không trung trở lại trái tim anh.

Như Tiệp, đã là vợ của anh ____

“Như Tiệp.” Anh khẽ gọi.

“Dạ?” Cô mở mắt nhìn anh.

“Chuyện của chúng ta - em có nói cho Tô Tích Vĩ biết không?”

“À....” Cô lộ vẻ ngập ngừng.

“Không nói đúng không?” Tư Luật cười đáp.

“Em không dám nói.” Như Tiệp le lưỡi.

Lén lút kết hôn mà không báo cho Tiểu Vĩ biết, cậu ấy sẽ tức giận!

Trong mắt Tư Luật lóe lên một chút ánh sáng. “Nói cho cô ấy biết đi.”

“Hả?” Như Tiệp lại ngớ người.

“Nói cho Tô Tích Vĩ, em đã bị anh lừa.” Anh đắc ý nhếch khóe miệng.

“À.....Nói như vậy sao?” Cô do dự hỏi.

“Phải xem em nói thế nào.” Tư Luật kéo cô, đặt sách trên bàn làm việc. “Sách giáo khoa quá nặng, đem sách học của ngày mai là được rồi, còn lại để ở đây.”

“Được, anh đưa cho em.” Như Tiệp gật đầu.

“Nhanh đi đi, Tô Tích Vĩ không thích chờ đâu.” Anh nâng khuôn mặt xinh xắn của cô lên, đặt trên môi cô một nụ hôn thật sâu.

“Tư.” Gương mặt Như Tiệp tràn đầy hạnh phúc, đưa tay ôm lấy anh. Ở trên mặt anh ấn xuống một nụ hôn, rồi rời khỏi tầm mắt của anh.

Nhìn bóng dáng mảnh mai của Như Tiệp dần dần biến mất trước mắt, trên mặt Tư Luật tràn đầy tình yêu, không khỏi nhớ tới rung động khi lần đầu gặp cô ____

Chính là rung động trong con tim anh, nó nói cho anh biết, chính là cô! Cô gái mảnh mai xinh đẹp này, anh muốn cô gái này....

4. Chương 4

Phòng làm việc được thiết kế rộng rãi, có cảm giác giàu có hiện đại, Tư Luật mang kính mắt viền vàng chuyên tâm vẽ công trình trên bàn vẽ thiết kế.

Đột nhiên, một tiếng bước chân lộn xộn phá hủy sự yên tĩnh.

“Bịch bịch bịch” tiếng bước chân vừa nặng vừa vội, là ai phát ra?

Anh nhíu mày, để chiếc bút đang vẽ xuống, xoay người, dù bận vẫn ung dung chờ người tạo ra tạp âm này xuất hiện, không ngoài ý muốn, “rầm” một tiếng, một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh vội vã đụng vỡ cánh cửa lớn màu đen của nhà anh.

“Tư Luật!” Người đàn ông thấy anh thiếu chút nữa vui mừng rơi nước mắt. “Cậu ở đây thật đúng lúc, tôi.....”

“Bác, cậu đang làm cái gì vậy?” Tư Luật không vui nói.

Đường Tuấn Bác, bạn tốt cùng học đại học với anh, là anh em cùng thi đậu lấy giấy chứng nhận kiến trúc sư, sau khi tốt nghiệp, cùng nhau hợp tác mở một công ty ở Mỹ, là bạn cùng chung chí hướng. Những năm gần đây, bọn họ hợp tác thiết kế, xây dựng công trình, có tiếng trong giới kiến trúc, làm bọn họ nhận các dịch vụ liên quan làm mấy cũng không xong, làm việc cả ngày đến sứt đầu mẻ trán.

“Xe của tôi hỏng rồi.” Đường Tuấn Bác mang một bộ dáng sắp điên, thân hình cao lớn không ngừng đi lại trong nhà. “Tôi có việc phải đến sân bay một chuyến.”

“Cậu muốn đi sân bay.” Mặt Tư Luật không chút thay đổi, thân nhiên hỏi: “Vậy tại sao lại quấy rầy công việc của tôi?”

“Tôi đã nói với cậu, xe của tôi bị hỏng rồi!” Đường Tuấn Bác gào lên.

“Sau đó.” Tư Luật ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Cho nên tôi muốn mượn xe của cậu.”

Nghe vậy, anh liếc bạn tốt một cái, khẽ cười nói: “Ngày đầu tiên cậu biết tôi sao?”

Bạn cùng trường năm năm, làm việc chung một năm, tổng cộng là sáu năm, chẳng lẽ Bác không biết, Phòng Tư Luật anh không bao giờ cho người khác mượn chiếc xe thân yêu của mình sao?

“Cậu cho là tôi nguyện ý à? Tôi bị bắt đắc dĩ mới đến tìm cậu!” Đường Tuấn Bác tức giận nói.

“Cậu có thể gọi taxi.” Tư Luật quyết định không để ý tới cậu ta, quay đầu tiếp tục công việc còn đang lơ đãng.

“Taxi?!” Về mặt anh không dám gạt bừa. “Tôi không thể nào bảo em gái ngồi taxi, hơn nữa đây là nước Mỹ, không phải Đài Loan.”

Nói đùa, em gái của anh mảnh mai xinh đẹp, đàn ông ai nhìn cũng chảy nước miếng, anh sẽ để mặc cho em gái cùng bạn học ngồi taxi đến tìm anh mới là chuyện lạ! Không bao giờ, tất cả đàn ông trên thế giới này đừng hòng động vào em gái bảo bối của anh!

“Em gái?!” Tư Luật nghe thấy làm anh cảm thấy rất hứng thú. “Cô ấy đến Mỹ?”

“Ừh, đúng vậy!” Đường Tuấn Bác thừa nhận. “Đi cùng với bạn học của nó, tôi không yên lòng.....”

“À.” Hôm nay lần đầu tiên anh nở nụ cười tươi, mang bộ dáng hiểu rõ.

“Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy? Mình cùng Như Tiệp chỉ là tình nghĩa anh em trong sáng, về mặt của cậu lúc này là gì? Muốn đánh nhau có phải không?” Đường Tuấn Bác vừa nhìn về mặt của Tư Luật liền biết là cái gì thì tức giận trong bụng!

Đời này anh hận nhất người khác nói anh với Như Tiệp, nghĩ đến đó là anh cực kỳ không chịu nổi, anh với Như Tiệp tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng anh không thể đem cô ấy làm em gái để quan tâm yêu thương sao? Là ai quy định?

“Không cần mỗi lần nhắc tới em gái cậu liền nổi giận, tôi không muốn vì lí do buồn cười đó mà đánh nhau với cậu, mà cậu cũng không đánh lại tôi.” Tư Luật cười nói.

Tình bạn của bọn họ bắt đầu rất kỳ lạ, anh chỉ không cẩn thận đụng ngã Bác khi đang muốn gửi bưu phẩm là chú gấu Teddy, không biết tính tình nóng như lửa của Bác do từ đâu, bất thành linh đứng dậy đánh người xa lạ là anh một quyền, ngay lập tức, một cuộc đánh nhau không cân sức diễn ra, cũng từ đó tình bạn của họ bắt đầu.

Đúng là không đánh nhau không quen biết! Trong cuộc đánh nhau này Bác thua thảm hại, đánh chết anh cũng không ngờ tới, tùy tiện đụng ngã một người trên đường, anh tuy không cao lớn, khỏe mạnh, nhưng chính anh đã đánh cho Bác tơi bời, không có năng lực đánh trả.

A, đúng rồi, nghe Bác nói, chú gấu Teddy này muốn gửi cho em gái!

“Con mẹ nó!” Đường Tuấn Bác khề tiếng nguyên rủa. “Phùng Tư Luật, hãy bớt sàm ngôn! Xe, có ược không nói một câu, không ược thì cút!”

Xem một chút đi, đây là thái độ nên có của người đi mượn sao? Thật là kiêu ngạo!

Tư Luật không tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười.

Có khi cảm thấy Bác là một sinh vật đơn bào, hơn nữa lúc nào đụng phải chuyện thì trong miệng cậu ta lại nhắc tới em gái.

Nói đến cô gái thần bí này, Tư Luật thực sự tò mò, cùng Bác quen nhiều năm như vậy. Anh thường nghe Bác nhắc tới Như Tiệp xinh đẹp thế nào, ưu tú thế nào, nhu thuận, dịu dàng, nhưng từ đầu đến cuối chưa gặp qua cô em gái trong miệng cậu ta - Như Tiệp.

“Cậu muốn tự mình đi sân bay đón em gái sao?” Lòng hiếu kỳ của anh nổi lên, từ trên ghế đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa tay. “Là cậu muốn cô ấy tới sao?”

“Đúng, mình gọi em ấy tới đây nghỉ phép, đây là kì nghỉ hè cuối cùng trong cuộc đời cấp ba của em ấy, tôi hi vọng em ấy chơi vui vẻ một chút, cho nên, mời bạn tốt của em ấy cùng đi, nếu không tôi sẽ không yên lòng để em ấy đi máy bay một mình.” Đường Tuấn Bác nhíu mày, nghĩ đến hai người bọn họ là hai cô gái trẻ phương Đông ở sân bay Chicago nhìn quanh, trời! Hai người cũng không an toàn, điều này làm anh nhíu lông mày lại.

“Anh trai thật hào phóng ah.” Tư Luật nói móc.

Mua vé máy bay cho em gái ra nước ngoài nghỉ phép, còn mang theo một người bạn tốt, thật không ngờ, Bác sẽ hào phóng với một cô gái như vậy, chắc, anh cũng chưa thấy cậu ta hào phóng với bạn gái, chăm sóc thái quá như vậy!

Như Tiệp - em gái bảo bối trong miệng Bác, anh muốn xem là thần thánh phương nào, tại sao lại khiến Bác phải móc tim móc phổi để đối xử như vậy, còn không chỉ một lần bởi vì cô ấy mà cãi nhau với anh.

“Bác, máy bay chở em gái cậu đã tới chưa?” Tư Luật một tay cầm kính mắt, một tay khác lấy miếng vải lau lau mắt kính.

“Liên tục mười phút.” Đường Tuấn Bác phiền chán cào cào mái tóc. Xem ra không mượn xe Tư Luật được, đáng ghét, mình nên làm gì bây giờ.....Quên đi, thuê một chiếc xe, tuy rằng anh có trăm ngàn lần không muốn, nhưng có thể làm sao bây giờ?

“Thời gian đi xe từ đây đến sân bay khoảng 1h, chẳng qua xe Porsche này tính năng không tệ, trong vòng 40 phút là tới, cậu không để ý tôi tăng tốc chứ?” Tư Luật nở một nụ cười kỳ lạ.

“Tôi nghĩ vẫn thuê xe ở Đài Loan là được rồi, chắc, sợ là những chiếc xe kia không sạch sẽ.....Hả?” Anh hồi phục tinh thần, không dám tin nhìn về mặt quái dị của Tư Luật

“Xe của tôi không cho người khác mượn, cậu biết mà, mà cậu lại có bộ dạng khẩn cấp như vậy, được rồi, tôi chỉ có thể liều mình làm quân tử.” Tư Luật cười. “Tôi làm tài xế.”

... ..

5. Chương 5

Ở lối ra của sân bay người vào người ra, có một cô gái phương Đông gương mặt tròn đáng yêu ngẩng đầu trông mong nhìn xung quanh, trên mặt lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

“Sao lâu như vậy?”

“Tiểu Vĩ, anh Bác rất bận rộn, chúng ta chờ thêm chút nữa, nếu không được, chúng ta ngồi taxi đi tìm anh ấy.” Bên cạnh có một cô gái gương mặt tròn, là một cô gái phương Đông mảnh mai, xinh đẹp làm cho người ta không thể rời ánh mắt được, chỉ thấy rất nhiều người nước ngoài nhìn thương tiếc hai cô gái đó thỉnh thoảng lại va chạm với đám đông.

“Đợi thêm nữa, cậu sẽ bị bắt mất.” Tích Vĩ nhanh mắt nhìn xung quanh, thấy một anh chàng người Mỹ cao lớn đẹp trai nhìn Như Tiệp nở nụ cười, sau đó đi về phía các cô.

Lần thứ mười tám, Tích Vĩ không khỏi thở dài, các cô đứng ở đây chỉ hai mươi phút, đã có mười tám người đến gần bọn họ, mục tiêu của họ đều là, Như Tiệp bên cạnh cô.

“Hello, bạn cần giúp đỡ không? Cô gái phương Đông xinh đẹp.”

Ừm— Tích Vĩ rất muốn kiềm chế, sẽ không để cho cô nôn ra bữa ăn mà cô đã rất khó khăn để ăn được ở trên máy bay chứ.

Lại một người nước ngoài đẹp trai tự cho là đúng nữa.

“Vâng, chào anh.” Như Tiệp quay lại ngưỡng chừng nở nụ cười, nhưng nụ cười của cô, làm cho anh chàng đang đến gần mê mẩn.

“Đúng, chúng tôi cần giúp đỡ.” Tích Vĩ nói lưu loát bằng một câu tiếng Anh, “Đáng yêu” nở nụ cười, cô vô cùng thân thiết ôm bạn tốt Như Tiệp. “Tôi cùng Darling lần đầu tiên đến Mỹ chơi, không biết anh có hứng thú giới thiệu một vài nơi không?”

“Cái gì?!” Anh ta ngẩn người, nhìn hành động thân mật của hai cô gái, không dám tin trông hai mắt. “Các cô....Các cô là....”

“Cô ấy là người yêu của tôi.” Tích Vĩ diễn xuất một cách hoàn mỹ, ở trên mặt Như Tiệp dùng sức “moah” một cái, thể hiện tình yêu của các cô không quan tâm ánh mắt người đời.

“À....Tôi còn có việc.” Mặt anh ta trắng bệch, xoay người bỏ chạy.

“Tiểu Vĩ....” Như Tiệp dở khóc dở cười. “Cậu lại có chiêu mới rồi hả?” Lần trước là giả bộ báo cảnh sát, trước nữa là lớn tiếng dọa người, sau là la lên để người khác chú ý, người đang tới gần sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

“Tất nhiên!” Cô ấy vô tội nháy mắt. “Chiêu thức giống nhau làm hai lần sẽ không hiệu quả!”

“Cậu đó!” Như Tiệp không có cách nào với bạn tốt. “Mình khát quá, mình đi mua đồ uống, cậu có uống không?”

“Được, mình muốn Coca Cola.” Tích Vĩ vui vẻ gật đầu.

“Chờ mình, mình sẽ trở lại ngay.” Cô nói xong liền chạy đi, Tích Vĩ không kịp dặn dò.

“Cẩn thận một chút!” Tích Vĩ nhìn bóng lưng của cô la lên.

Như Tiệp vừa đi không lâu, có một bóng người quen xuất hiện, Tích Vĩ vội vàng dùng sức vẫy vẫy tay với người đàn ông đó.

“Anh Bác, chúng em ở đây này!” Cô phấn khởi la to.

Đường Tuấn Bác nghe thấy âm thanh quen thuộc, lập tức yên tâm, anh nhìn thấy Tích Vĩ nhỏ nhắn xinh xắn ở trước mắt nhảy lên vẫy tay, liền bật cười, đi về phía cô ấy.

“Thật xin lỗi, để các em chờ lâu, Như Tiệp đâu?”

“Cậu ấy đi mua đồ uống, sẽ trở lại ngay.” Cô tò mò liếc nhìn người đàn ông lịch sự phía sau Đường Tuấn Bác. “Anh Bác, anh ta là ai vậy?”

“Ừm.” Đường Tuấn Bác quay đầu nhìn Tư Luật, “Đây là Tư Luật, bạn học của anh, bây giờ là cộng sự*.”

*Cộng sự người cùng nhau hợp tác làm ăn

“Oa, vậy anh ta cũng là một kiến trúc sư?” Ánh mắt của cô tràn đầy sự sùng bái.

“Chờ một chút, Như Tiệp đâu? Sao em ấy đi mua đồ lâu vậy?” Đường Tuấn Bác không khỏi nhíu mày hỏi.

“Cậu ấy nói cậu ấy khát nước.” Tích Vĩ trả lời. “Đợi thêm chút nữa.”

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp thở hổn hển chạy tới. “Mình....”

“Như Tiệp, sao bạn thở gấp vậy?” Tích Vĩ không hiểu hỏi cô.

“Phía sau....” Mặt mày cô tái nhợt chỉ phía sau. “Có người đuổi theo mình.”

“Đuổi theo em?!” Đường Tuấn Bác trừng mắt, gào lên. “Ai đuổi theo em? Quả thật là chán sống rồi!”

“A! Anh Bác, anh đến rồi!” Như Tiệp đã rất lâu không gặp anh trai rồi, vui mừng nhào tới.

“Chờ một chút, đầu tiên nói rõ ràng đã, vì sao có người đuổi theo em?” Sắc mặt của Đường Tuấn Bác vô cùng khó coi. Là ai ăn gan hùm mật gấu, dám đuổi theo Như Tiệp của anh?

“Em không biết.” Cô vô tội lắc đầu. “Em đi mua đồ uống, ông ta muốn trả tiền giúp em, sau đó đưa danh thiếp cho em, ông ta nói tiếng Anh rất nhanh, em không kịp nghe ông ta nói gì, mơ hồ nghe được ông ta nói giống như là mời em làm người mẫu!”

Đường Tuấn Bác khinh thường. “Mẹ nó, người nước ngoài chết tiệt, không nên bị anh bắt được....”

“Anh Bác.” Như Tiệp kéo ống tay áo của anh. “Người tìm kiếm ngôi sao kia.....Hình như đuổi tới.” Đôi mắt to đầy sợ hãi, cô không hiểu sao người nước ngoài này lại nhiệt tình vậy.

“Tiểu thư!” Một người béo da đen chạy tới, không chịu hết hy vọng chuẩn bị nói đến văng nước miếng để nói với người đàn ông đáng sợ trước mặt, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. “Công ty chúng tôi cung cấp một môi trường đầy đủ, nhất định sẽ khiến cô thành danh trong giới nghệ sĩ, dựa vào khí chất của cô, nhất định sẽ vượt qua Mandy Moore*, trở thành thần tượng mới của giới trẻ...”

(*) Mandy Moore: tên đầy đủ Amanda Leigh Moore là ca sĩ và diễn viên Mỹ.

“Em ấy không có hứng thú.” Đường Tuấn Bác lạnh lùng nói. “Đừng đến quấy rầy chúng tôi.”

“Thưa anh, đây là cơ hội ngàn năm hiếm có!” Người da đen văng nước miếng thuyết phục. “Trong thế giới này có bao nhiêu cô gái mơ ước được kí kết hợp đồng với công ty chúng tôi, xin tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cô gái này.... ..”

“Em ấy không quan tâm!” Anh ôm Nhứ Tiệp vào trong ngực, mang dáng vẻ của một người bảo vệ. “Chúng tôi không muốn thế giới đầy màu sắc của giới nghệ sĩ phá hoại sự thuần khiết của em ấy, cho nên, thưa ông, cảm ơn ý tốt của ông.”

“Anh là.... ..” Người da đen nheo mắt quan sát hai người đang thân mật ôm nhau.

“Tôi là anh trai của em ấy.” Đường Tuấn Bác trả lời.

Người da đen rõ ràng là thở dài nhẹ nhõm, vừa thấy là biết ông ta không từ bỏ hy vọng.

“Có lẽ cô ấy còn không biết mình cần những gì, đến công ty chúng tôi nhìn một chút, nói không chừng cô ấy sẽ thích môi trường mới này.”

“Tôi không thích.” Nhứ Tiệp cự tuyệt. “Tôi không hứng thú với giới nghệ sĩ, tôi nghĩ sẽ trở thành kiến trúc sư xuất sắc như anh trai tôi.”

Người da đen cứng lại. “Chuyện này.... ..”

“Vị hôn thê của tôi đã nói như vậy, ông còn nói gì nữa?” Tư Luật lạnh lùng nhìn người đàn ông da đen kia, lập tức làm cho đối phương kiêng kị ba phần.

“Vị hôn thê?” Nhứ Tiệp khó hiểu nhìn người đàn ông đang nói chuyện.

Anh ta là ai? Là bạn của anh Bác sao? Thật là một người đàn ông đẹp trai lịch sự.

Nhứ Tiệp không khỏi sinh ra thiện cảm với anh.

“Nhứ Tiệp, tới đây.” Cứng rắn kéo cô từ trong ngực Đường Tuấn Bác vào trong ngực của mình, động tác của Tư Luật lưu loát tự nhiên giống như tất cả là sự thật.

“Á?” Nhứ Tiệp ngẩn người, trợn mắt nhìn anh, sao có thể như vậy?

“Tư Luật, cậu.... ..” Đường Tuấn Bác cũng không dám tin, một Tư Luật luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt sao có thể nói ra những lời như vậy? Còn làm ra những hành động khiến người khác sợ hãi nữa? Cậu ấy thật sự là Tư Luật mà anh biết sao?

“Thưa ông, tôi không hy vọng vị hôn thê của tôi bị những thứ không cần thiết quấy rầy, ông hiểu ý của tôi chứ?” Ánh mắt của Tư Luật liếc nhìn người tìm kiếm ngôi sao không biết tên kia, trong mắt hiện ra hàn quang*, người da đen kia bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn chằm chằm, không khỏi lùi lại ba bước.

(*) Hàn quang: trong trẻo nhưng lạnh lùng

Tốt.... ..Sát khí thật kinh người!

Tại sao một người đàn ông có bề ngoài trẻ tuổi lại đẹp trai lịch sự thế, lại có sát khí nặng như vậy?

Người da đen bất giác run rẩy, ở trong giới nghệ sĩ lăn lộn nhiều năm khiến anh có dự cảm mãnh liệt — ngàn lần không nên chọc tức người đàn ông nhìn như ôn hòa này.

“Tôi.... ..Đã hiểu.” Trên trán người đàn ông da đen chảy mồ hôi hột, vội vã chạy thoát khỏi sân bay.

“Không sao đâu.” Tư Luật nhẹ giọng nói với cô gái bị dọa trong ngực, giọng nói nhẹ nhàng, khiến người khác thấy mà choáng váng.

Mặt Như Tiệp đỏ lên, vội vàng đẩy anh ra, “Thật xin lỗi....Không, không đúng, cảm ơn anh....” Lời nói của cô không còn mạch lạc nữa.

Tư Luật chỉ cười, ánh mắt dịu dàng.

Đây là Như Tiệp trong miệng Bác, mảnh mai xinh đẹp, thu hút sự chú ý của người khác sao.

“À....” Da đầu Đường Tuấn Bác run lên nhìn phản ứng của bạn tốt và Như Tiệp, có một linh cảm không tốt xuất hiện trong lòng anh. “Như Tiệp, đây là Tư Luật, bạn học kiêm bạn tốt của anh, bây giờ là cộng sự. Xe của anh hỏng rồi, hôm nay mời cậu ấy làm tài xế tới đón các em.”

“Chào anh.” Như Tiệp cầm tay Tích Vĩ, ngượng ngùng cười với anh. “Mới vừa rồi thật xin lỗi, để cho anh thấy việc không hay.”

“Đừng như vậy.” Giọng nói Tư Luật nhẹ nhàng, không thể tin được sao anh không giống như bình thường chút nào. “Quên đi chuyện không thoải mái này, ở đây chơi vui vẻ là được.”

“Cảm ơn anh.” Như Tiệp cười ngọt ngào với anh.

“Ah....” Đường Tuấn Bác không khỏi rên rỉ một tiếng, xong rồi, tình yêu sét đánh của Tư Luật tới rồi!

Anh vừa thấy bộ dáng hai mắt Tư Luật đắm đắm là đã biết, thái độ dịu dàng một cách quý dị như vậy, nhất định là coi trọng Như Tiệp nhà anh.

“Anh Bác, trong mắt bạn tốt của anh chỉ có một người.” Tích Vĩ thấy ánh mắt nóng rực của Tư Luật nhìn Như Tiệp đang thẹn thùng, không khỏi nổi lên ý xấu trên choker: “Em là người đứng sờ sờ bên cạnh Như Tiệp, anh ta cũng không thèm nhìn một cái!”

Người đàn ông này không tệ!

Tích Vĩ ở trong lòng đánh giá cao Tư Luật, nhìn bề ngoài mà nói, cực kỳ xứng với Như Tiệp!

“Tiểu Vĩ!” Hai gò má đỏ bừng của Như Tiệp không che dấu được vẻ ngượng ngùng, chỉ có thể lấy ánh mắt cầu xin về mặt gian ác của bạn tốt.

“Làm gì? Nói giỡn không được à? Muốn theo đuổi bạn tốt của Tô Tích Vĩ này, không can đảm là không được!” Về mặt Tích Vĩ ngọt ngào, rõ ràng mình là nhân vật quan trọng cần nịnh bợ.

“Tôi nghĩ em đang mê đúng không?” Không ngờ, Tư Luật nhìn cũng không nhìn cô, lại dịu dàng hỏi Như Tiệp.

“Ừm. Có một chút.” Như Tiệp thẹn thùng cười một tiếng.

“Tôi chở em về trước để nghỉ ngơi, sau đó cùng đi ăn một bữa.” Tư luật chủ động cầm tay cô, xách hành lý cho cô, quên luôn hai người đằng sau làm cho họ phải há hốc mồm.

Nhìn hai người bọn họ đi xa, Đường Tuấn Bác cùng Tích Vĩ từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

“A! Thiên vị như vậy, nhất định có vấn đề! Anh Bác, anh dẫn sói vào nhà!” Tích Vĩ hả hê nói.

“Câm miệng!” Đường Tuấn Bác chấn động. Trời ạ, Tư Luật sẽ không thật sự. Thích Như Tiệp chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng, anh không khỏi rùng mình một cái.

Như Tiệp cùng Tư Luật. Không thể nào!

Anh kinh hãi, cùng Tích Vĩ đuổi theo.

“Nhanh, không thể để Tư Luật đi trước một bước.”

“Làm gì?” Bị kéo đi Tích Vĩ không rõ tình huống bây giờ là thế nào, ngờ ngác bị anh kéo đi.

“Còn hỏi! Em gái của Đường Tuấn Bác dễ dàng bị người khác mang đi như vậy sao?” Anh tức giận đến nổi râu phải dựng đứng.

Một lần sai lầm hối tiếc cả đời, sớm biết Tư Luật là người nguy hiểm như vậy, thì hôm nay anh đi taxi cho rồi, cần gì phải hết lời cầu xin mượn xe của cậu ta?

Kết quả là đây! Dem em gái của anh lừa chạy còn làm bộ dáng thiên kinh địa nghĩa* nữa, chết tiệt!

(*)thiên kinh địa nghĩa: là chuyện hiển nhiên, bình thường

“Phùng Tư Luật, cậu đừng hòng!”

6. Chương 6

“Cậu nói cái gì? Cho cậu nói lại lần nữa.” Trên trán Đường Tuấn Bác nổi lên gân xanh, tay nắm thành quyền, anh rất nhẫn nại mới không đánh Tư Luật một quyền.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng.” Về mặt Tư Luật phong kinh vân đạm* nói.

(*) Phong kinh vân đạm: Điềm nhiên, nhẹ nhàng như mây, như gió

“Con mẹ nó!” Đường Tuấn Bác rốt cuộc nhịn không được nữa chửi ầm lên. “Như Tiệp là tới đây tìm người anh trai này nghỉ phép, tại sao hành lý của em ấy lại ở nhà cậu? Cái gì mà nói em ấy ở chỗ của cậu là tốt? Tôi nhổ vào! Cậu cho rằng tôi không biết cậu đang suy nghĩ cái gì à? Cậu cho là tôi ngu à! Phùng Tư Luật, tôi biết rõ những gì cậu nghĩ trong đầu”

“Tôi chỉ muốn ở chung một chỗ với Như Tiệp nhiều hơn mà thôi.” Tư luật nói rõ ràng mạch lạc.

Đường Tuấn Bác đánh vào mặt bàn, đồ trên bàn vì anh đánh mạnh mà rung lên.

“Tôi không phải gọi em gái tới để cùng cậu bồi dưỡng tình cảm! Tôi muốn em ấy nghỉ ngơi, nghỉ ngơi cậu có hiểu hay không? Chính là không cần phiền lòng chuyện gì cả, nhân nhả hưởng thụ cuộc sống, cậu đang giở trò quỷ gì vậy!”

“Tôi cũng nghỉ ngơi.” Tư Luật khẽ mỉm cười. “Cậu bận rộn, tôi biết, tôi có thể đảm nhiệm tiếp các cô ấy giúp cậu, mang các cô ấy đến các thành phố chơi.” Nghỉ hè mới bắt đầu, anh có gần hai tháng để chung đụng cùng Như Tiệp.

Chưa bao giờ biết trái tim của anh sẽ vì một cô gái mà đập mạnh như vậy.

Từ xa, anh nhìn một người mảnh mai đang chạy về phía bọn anh, ngũ quan tinh xảo đáng người mềm mại, làm anh không cầm lòng được mà xuất hiện loại tình cảm này – cho dù khi đó bọn họ không quen nhau, thì ánh mắt của anh cũng bị cô hấp dẫn.

Cô nhào vào trong ngực bạn tốt, khiến ngực anh đau đớn một trận, cảm giác không vui tràn ngập trong ngực. Không nói với nhau một câu, hai người vẫn là người xa lạ, anh muốn độc chiếm cô một mình, khi biết cô là em gái trong miệng bạn tốt thì anh cũng không khách khí!

Chỉ cần nhìn một lần, thì anh biết, cô gái gọi là Diệp Như Tiệp này, chính là người mà anh - Phùng Tư Luật này muốn!

“Tôi nhổ vào.” Đường Tuấn Bác không nhịn được khinh bỉ anh. “Tư Luật, biết cậu sáu năm, bây giờ mới biết cậu là loại người trong ngoài không đồng nhất như vậy!”

“Bác, tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, tôi thích Như Tiệp.” Tư Luật thẳng thắn nói. “Ngay từ cái nhìn đầu tiên, trực giác nói cho tôi biết, chính là cô ấy – người phụ nữ của tôi.”

Đường Tuấn Bác quả thật nghe không lọt. “Tôi quản cái gì trực giác của cậu! Như Tiệp mới mười bảy tuổi, mười bảy tuổi đó! Một cô bé thôi, cậu sẽ làm gì với em ấy, phiền lòng đợi khi em ấy hai mươi tuổi được không? Hiện tại, để cho em ấy làm một học sinh trung học đơn thuần được không, không cần đưa móng vuốt của cậu về phía em gái thuần khiết của tôi. Tư Luật, Như Tiệp không chịu nổi trò chơi tình yêu của cậu!”

“Tôi rất nghiêm túc.” Về mặt của anh nghiêm túc nói. “Tôi không đùa giỡn.”

“Tư Luật –”

“Nếu mà tôi muốn chơi trò chơi tình cảm với Như Tiệp, tôi sẽ không báo cho cậu biết, hiện tại thấy cậu là anh trai của Như Tiệp, tôi mới thông báo cậu một tiếng, đối với Như Tiệp, tôi xin thề! Bất luận cậu đồng ý hay không, đều không thể ngăn cản được quyết tâm của tôi.” Tư Luật nói lời thề son sắt*.

(*) Lời thề son sắt: lời hứa không bao giờ thay đổi.

Đường Tuấn Bác thở dài thỏa hiệp. Quen biết Tư Luật nhiều năm, sao không biết tính tình của cậu ấy? Không có gì cậu ấy không làm được, chỉ là cậu ấy muốn hay không.

Thái độ của Tư luật luôn luôn là có cũng được mà không có cũng không sao, ngoại trừ một số ít việc cậu ấy phải toàn lực ứng phó, cậu ấy là một người rất ít muốn cái gì, muốn làm ỉn trở thành một người bình thường, nhưng chính cậu ấy là người đã tài giỏi từ nhỏ.

“Tôi thật sự rất ngạc nhiên về tình cảm của cậu, tại sao lại là Như Tiệp.... ..”

“Không có vì sao, tôi chỉ biết, ánh mắt của tôi không thể rời khỏi được cô ấy.” Tư Luật cười gượng nói. “Tôi đã thấy có những người phụ nữ đẹp hơn, tinh tế, dịu dàng hơn cô ấy, nhưng những người này không khiến tôi có cảm giác, chỉ có Như Tiệp, chỉ một lần gặp mặt đó, để cho tôi không kìm lòng được trao tình cảm cho cô ấy.”

Đường Tuấn Bác thất thần, anh thật không ngờ mới gặp Như Tiệp một lần mà Tư Luật đã có tình cảm với cô ấy. Trời ạ, đây là thật sao? Tư Luật cậu ấy....Thật sự nghiêm túc?!

Anh nghiêm túc suy nghĩ, anh nâng em ấy trên bàn tay còn sợ đau, sợ người đàn ông khác cướp em ấy đi, không bằng giao em ấy cho Tư Luật. Lấy sự hiểu biết của anh với Tư Luật, cậu ấy là người, không yêu thì thôi, một khi yêu liền trở nên điên cuồng.

Đó cũng là điều mà anh cảm thấy báỉ phục Tư Luật, bằng giá trị con người hiện nay của

Tư Luật, với những người phụ nữ chủ động, cậu ấy đều bỏ mặt, không có chút dấu hiệu động lòng nào.

“Nếu cậu nghiêm túc, như vậy, tôi sẽ không ngăn cản việc cậu theo đuổi Như Tiệp.” Đường Tuấn Bác khó khăn mở miệng. Giao em gái cho Tư Luật, thật không biết có phải là quyết định sáng suốt hay không.

Mắt Tư Luật sáng lên, trên mặt hiện lên vui sướng.

“Cám ơn cậu.” Anh cảm kích từ đáy lòng. Muốn nhận được sự đồng ý từ người bảo vệ cô sư tử nhỏ này, tiếp tục sự nghiệp bảo vệ cô sư tử nhỏ, là một nhiệm vụ không thể nào.

Chỉ là—

Tư Luật không khỏi mỉm cười, so sánh Như Tiệp mảnh mai với sư tử nhỏ, thật sự không phù hợp với hình tượng của cô ấy!

Cô ấy như một con cừu ngoan ngoãn, dịu dàng đáng yêu.

Nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu của cô ấy, anh không khỏi nở nụ cười dịu dàng.

Anh biết cô sẽ vô cùng ngạc nhiên khi anh mang hành lý giúp cô, mang một bộ đáng thụ sủng nhược kinh* cùng vẻ mặt ngượng ngùng, định cầm lại hành lý, nhưng lại sợ ánh mắt nóng bỏng của anh, cúi đầu thẹn thùng, không dám nhìn anh một cái.

(*) Thụ sủng kinh nhược: được sủng ái mà lo sợ

Nhớ lại vẻ mặt thẹn thùng của cô, trong tim không khỏi xuất hiện nhu tình. Anh thầm nghĩ sẽ cưng chiều cô thật tốt, thương cô, yêu cô cả đời, để cho cô vĩnh viễn vui sướng cười thật tươi với anh.

“Này, Tư Luật.” Đường Tuấn Bác nhìn bộ dáng như đi vào cõi thần tiên của anh, bắt đầu không thoải mái trong lòng, không khỏi nhắc nhở bạn tốt. “Tôi nhắc nhở cậu! Như Tiệp mới mười bảy tuổi, cậu đừng làm bậy với em ấy, nếu cậu dám làm bậy, cho dù đánh thua cậu, tôi cũng đánh cậu một trận.”

Tư Luật nhú mồm, cười như không cười nhìn bạn tốt một cái, cười nhạo một tiếng.

Chỉ cần anh muốn, có gì là anh không làm được?

Bất quá điều kiện đầu tiên là, hành động của anh, được Như Tiệp đồng ý.

Anh tuyệt đối không miễn cưỡng cô ấy.

7. Chương 7

Như Tiệp tò mò đánh giá căn phòng này, kể từ khi bạn của anh Bác—người đàn ông tên là Phùng Tư Luật, an bài cô tại...phòng này, cô đã cảm thấy rất kỳ quái.

Đây không phải là phòng anh Bác ở chứ! Theo như hiểu biết của mình với anh Bác, phong cách của phòng này không phải là sở thích của anh Bác.

Trắng đen đơn giản gọn gàng, hợp lại làm có cảm giác vô cùng phong phú hiện đại, không khỏi phát hiện chủ nhân của phòng này rất có cá tính, rất lạnh lùng.

Không như anh Bác, luôn vô cùng nóng nhiệt, làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp.

“Tại sao lại dẫn mình tới đây chứ?” Như Tiệp nhìn quanh căn phòng, phòng tắm, giường ngủ, bàn trang điểm, cái gì cần có đều có. Cô cúi đầu, mình đến nước Mỹ tìm anh Bác, không phải là ở lại chỗ của anh ấy sao? Sao lại chạy tới đây chứ? Còn có, vì sao Tích Vĩ không ngủ chung với cô trong phòng này, mà lại ở phòng bên cạnh?

“Thật sự rất kỳ quái.” Cô âm thầm nói, không biết bây giờ xảy ra chuyện gì nữa.

“Cái gì kỳ quái?”

“A— —” Bị một âm thanh bất thành hình làm hoảng sợ, Như Tiệp kinh hãi, nhảy dựng từ trên giường xuống.

“Sao vậy? Tôi đáng sợ như vậy sao?” Tư Luật cười nói, thân hình cao lớn dựa vào cánh cửa, cười nhìn khuôn mặt của cô đỏ lên.

Như Tiệp vắn vo mép váy, cúi đầu xuống lén dò xét.

“Anh Phùng.” Cô sợ hãi gọi to, không dám nhìn ánh mắt của anh.

“Không cần dùng kính ngữ, gọi tôi Tư Luật là được.” Đôi mắt anh chợt lóe, cười bước vào phòng. “Phòng này được không? Còn cần gì nữa không, cứ việc nói với tôi.”

“Không cần, anh Phùng.” Như Tiệp vội vàng nói.

“Ừm—” Tư Luật nguy hiểm nheo mắt lại. “Em gọi tôi là gì?”

“Hà?” Như Tiệp ngẩn người. Cô.....Gọi như vậy không đúng sao?

“Gọi tôi Tư Luật.” Anh cứng rắn nói.

“Cái này.... ..” Như Tiệp có chút khó hiểu, vì sao anh lại để ý xưng hô như vậy. Có sai biệt sao? Anh lớn tuổi hơn cô, lại là bạn học của anh Bác, cô gọi một tiếng anh không được sao?

“Tôi không thích em gọi tôi như vậy, gọi tôi là Tư Luật, hử?” Đứng trước mặt cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghi hoặc của cô lên, Tư Luật dịu dàng cười nói.

“À.... ..” Như Tiệp kinh ngạc nhìn hành động của anh, anh ấy sao vậy.... ..Thật kỳ quái!

“Gọi tên của tôi cũng không khó, Tư—Luật, nghe lời, nói theo tôi một lần nào.” Anh dụ dỗ.

Sao anh lại kiên trì muốn cô gọi tên anh như vậy? Không tại sao cả, anh chỉ muốn nghe giọng nói mềm mại kia gọi tên anh, chỉ như thế mà thôi.

“Tại sao muốn như vậy?” Cô nhin không được hỏi.

“Không tại sao cả, chỉ vì tôi thích nghe em gọi như vậy.” Ánh mắt Tư Luật nóng bỏng nhìn cô chăm chú, thấy vậy cô một trận hoảng hốt, e thẹn cúi đầu.

“Em....” Như Tiệp không ghét hành động này của anh, cũng không bài xích đụng chạm của anh. Cô rất kinh ngạc tại sao mình lại có phản ứng khác ngày thường như vậy, cô luôn luôn giữ khoảng cách với người khác, không thích đàn ông xa lạ đụng chạm vào người cô, nhưng người trước mắt - Phùng Tư Luật vẫn còn là người xa lạ với cô, thì cô lại không cảm thấy bài xích cùng chán ghét, thậm chí còn cảm thấy ngọt ngào với một số hành động gần như bá đạo của anh.....

“Như Tiệp, gọi tên của tôi.” Trong mắt Tư Luật tràn ngập mong chờ.

Cuối cùng, mặt Như Tiệp đỏ bừng, ánh mắt ngượng ngùng, gọi, “Tư Luật.”

Anh thỏa mãn nở nụ cười, đôi mắt hiện ra vẻ dịu dàng, bàn tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hết sức nhẹ nhàng, sợ làm cô đau.

“Nhớ kỹ, sau này đều gọi tôi như vậy.” Ngón cái anh cọ xát tỉ mỉ lên khuôn mặt của cô, động tác mềm mại không thể tin được, làm cho Như Tiệp cảm giác mình là bảo bối được anh nâng trên tay che chở.

“Anh Phùng....Tư Luật.” Cô thấy anh bỗng nhiên nhúu mày, lập tức sửa lại. “Phòng này là phòng của anh Bác sao?”

“Đây là nhà tôi.” Tư Luật nhếch miệng cười. “Nhà Bác ở bên cạnh.”

“Tại sao?” Như Tiệp kêu lên một tiếng. “Sao em lại ở nhà anh, mà không phải là nhà anh Bác?”

“Không có tại sao, đơn giản là tôi muốn em ở lại đây, ở trong tầm mắt của tôi.” Anh nhẹ nhàng nói, nhưng Như Tiệp có thể nghe ra trong giọng nói của anh ngang ngược cùng độc chiếm.

“Hả?” Khuôn mặt cô không khỏi đỏ bừng. “Cái này.....” Đây là bởi vì anh thích cô sao?

Loại suy đoán này làm trong lòng cô chấn động, vui sướng không ngừng chạy từ tim lên não.

Trời ạ, Cô lại sinh ra cảm tình với người đàn ông này khi quen biết chưa đến 24 giờ, loại cảm giác này thật kinh người!

“Tôi thích em.” Tư Luật hào phóng thừa nhận, anh yêu cô điên cuồng, không ngừng được rồi.

Nghe anh ấy thừa nhận, tim Như Tiệp không khỏi đập nhanh hơn. Anh thích cô....đây là sự thật?

“Mới gặp mặt thì sao? Em tuổi còn nhỏ thì sao? Là tôi thích em.” Anh tuyên bố với cô.

“Như Tiệp, em có thể cự tuyệt tình yêu của tôi, cũng không ngăn cản được tôi theo đuổi, có lẽ em sợ tôi bất thành linh tỏ tình, sẽ nghi ngờ tôi là thật lòng hay không, nhưng không sao.” Anh khẽ mỉm cười nói. “Tôi sẽ chứng minh cho em xem.”

Như Tiệp bị anh nói cho khiếp sợ. Cô cứng họng nhìn vẻ mặt kiên quyết của anh, ngôn ngữ khó có thể hình dung được sự rung động trong đáy lòng lúc này.

“Em....” Cô muốn nói cái gì đó, nhưng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu làm cô không nói được một câu đầy đủ, chỉ có thể mờ mịt nhìn anh, muốn nói lại thôi.

“Không cần nói gì nữa.” Ngón trỏ để ngay cánh môi mềm mại của cô, anh chẳng những dịu dàng lại nhẫn nại mười phần.“Em chỉ cần hưởng thụ là được, hưởng thụ tôi yêu thương em, sủng ái, hưởng thụ niềm vui được theo đuổi. Em muốn làm gì, tôi sẽ đi cùng em.”

“Tư Luật—” Trong mắt Như Tiệp cảm động tràn đầy nước mắt nhìn anh.

“Như vậy là đủ rồi.” Tư Luật cười nói. “Chỉ cần nghe em gọi tên tôi như vậy, là đủ rồi.”

Như Tiệp nói không ra lời, xúc động nhào vào ngực anh—

Cô không biết vì sao lại có hành động như vậy, chỉ là tự nhiên muốn nhào vào ngực anh, giống như lồng ngực này chính là chuẩn bị cho cô vậy.

Tư Luật bởi vì cô bất thành linh ôm mà ngơ tại chỗ, không thể tin được đây là sự thật.

Như Tiệp —ôm anh!

Biểu hiện này, là cô chấp nhận anh sao?

Nghĩ đến rất có thể, Tư Luật không khỏi vui vẻ nở nụ cười, bàn tay vòng ôm lấy thân thể mảnh mai của cô, thật chặt, không chịu buông tay.

8. Chương 8

“Mình cảm thấy tới Mỹ nghỉ phép là một chuyện rất ngu ngốc.” Trên mặt Tích Vĩ tràn ngập nhàm chán. “Như Tiệp, cậu xác định chúng ta đến Mỹ là tìm anh Bác sao? Sao mình không cho là vậy?” Liếc mắt nhìn Tư Luật đang ngồi ở chỗ lái xe, cô càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Vì sao anh ta làm tài xế? Rất kỳ quái! Các cô ra ngoài chơi, Phùng Tư Luật đi theo là chuyện gì?

“Em chê anh chiều dài không chu đáo sao?” Đường Tuấn Bác ngồi ở ghế phụ cau mày nói, bắt đầu tự kiểm điểm.

“Tiểu Vĩ, chúng ta đi chơi, anh Bác đi cùng.” Như Tiệp chợt dạ nói. Cô sao có thể không biết ý tứ của bà tốt chứ? Tiểu Vĩ hình như không thích Tư Luật!

“Đi cùng là một chuyện, vì sao trả tiền lại là người khác?” Tích Vĩ thật là không hiểu nổi, tại sao có người muốn làm kẻ ngốc? Mấy ngày nay, phạm là bọn họ ăn, uống, dùng, hay mua đồ, trả tiền chỉ có một người—chính là người ngồi ở chỗ lái xe, Phùng Tư Luật.

Ngại nhiều tiền cũng không cần hào phóng như vậy, nhìn anh ta là biết, anh ta là vì Như Tiệp!

Anh Bác thật sự là dẫn sói vào nhà. Nhìn vẻ mặt chợt dạ của Như Tiệp, cô Tô Tích Vĩ dám đánh cuộc cậu ấy yêu rồi, Như Tiệp cũng có người trong lòng rồi.

“Này, Phùng Tư Luật, anh nghĩ Như Tiệp nhà chúng tôi thế nào?” Tích Vĩ ở trước mặt mọi người, đặt câu hỏi.

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp kéo vạt áo của cô, không ngờ cái tính ngoan cố của Tích Vĩ quyết tâm muốn hỏi đến cùng.

“Cậu không cần làm loạn!”

Đường Tuấn Bác bị chính nước miếng mình làm sặc, anh ho khan một cái. “Tô Tích Vĩ, có lúc, kín đáo là một phẩm chất tốt.”

“Chặc, kín đáo!” Tích Vĩ khinh thường một tiếng. “Vậy tại sao anh không nói bạn anh kín đáo một chút? Già rồi còn dùng loại ánh mắt không che dấu chút nào nhìn Như Tiệp, em còn tưởng rằng anh ta muốn lột quần áo Như Tiệp ngay tại chỗ để nhìn chứ.”

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp kêu lên. “Cậu....Cậu không nên nói lung tung?”

“Nói lung tung? Mình sao?!” Cô chỉ cái mũi mình, vẻ mặt không dám tin. “Mình nói lung tung! Được, hỏi người đang lái xe một chút. Này! Anh Phùng, anh nói, tôi có nói lung tung sao?”

Tính tình Tích Vĩ rất thẳng thắn có chuyện gì là nói thẳng luôn.

“Tôi nghĩ, đây là vấn đề riêng tư.” Tư Luật nhìn phía sau từ trong gương cười dịu dàng với Như Tiệp.

“Không phủ nhận, tỏ vẻ anh vừa ý Như Tiệp nhà chúng tôi sao?” Tích Vĩ quyết định điều tra đến cùng.

Loại chuyện này nếu hỏi Như Tiệp, thì hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra được cái gì, cô chỉ biết đỏ mặt nói quanh co chuyện này mà thôi.

“Không sai.” Tư Luật hào phóng thừa nhận “Xin cô hãy chiều cố nhiều hơn.” Trong lời nói của anh có ý gì đó.

“Ừm, hiểu rõ.” Tích Vĩ hiểu rõ gật đầu, “Anh muốn theo đuổi bạn tốt của tôi, thì tôi cũng không cần khách khí với anh.”

“Tiểu Vĩ.... ..” Như Tiệp vô lực nói. “Cậu còn đùa à.... ..”

“Như Tiệp, nhớ kỹ, ngàn lần đừng để anh ta theo đuổi được quá nhanh, có biết không?” Tích Vĩ ân cần khuyên bảo.

“Đúng, Tô Tích Vĩ nói không sai!” Đường Tuấn Bác gật đầu phụ họa.

Không thể quá tiện nghi cho tên tiểu tử Tư Luật này được!

“À.... ..” Như Tiệp mờ mịt nhìn bạn tốt cùng anh trai, trong thời gian ngắn không biết trả lời thế nào mới phải.

“Vì thức ăn ngon của ta! Nói đùa, anh ta không nịnh bợ mình một chút, nào có chuyện như vậy?” Tích Vĩ vẻ mặt đương nhiên.

Nếu không phải biết Tích Vĩ đã lâu, Như Tiệp thật sự sẽ nghĩ cậu ấy lợi dụng bạn bè.

Trước kia, nếu có người tiến hành theo đuổi cô như vậy, Tích Vĩ sẽ không khách khí ngăn lại người ta, cảnh cáo đối phương đừng có những ý định không tốt. Chỉ có Tư Luật, cô tiến hành đại khai sát giới muốn anh ta trả giá thật lớn.

“Tiểu Vĩ, điều này có nghĩa là gì?” Như Tiệp tò mò hỏi, bởi vì biểu hiện của cậu ấy không giống nhau.

“Điều này có nghĩa, biểu hiện của Phùng Tư Luật là tạm chấp nhận!” Tích Vĩ phát phát bàn tay nhỏ bé nói. “Nhìn anh ta có thể chọc cậu cười, thì cộng điểm cho anh ta.”

Chính điểm này khiến cho Tích Vĩ mê kiếm cũng không lấy nó ra cắt cổ họng Tư Luật, bởi vì Như Tiệp không sợ anh ta, đây là chuyện hiếm có. Hơn nữa Như Tiệp vừa nhìn thấy anh ta, ánh mắt liền mềm mại phảng phất như nặn ra nước đến nơi.

”Nhớ kỹ, ngàn lần đừng để anh ta theo đuổi được quá nhanh, vì thức ăn ngon của mình!

Mình còn chưa tới Pháp còn chưa được ăn đồ ăn chính gốc của Pháp, đừng để anh ta theo đuổi được cậu.” Tích Vĩ ân cần khuyên bảo cô.

“Tiểu Vĩ.... ..” Như Tiệp cúi đầu thẹn thùng.

“Haiz.” Đột nhiên, Tích Vĩ thở dài. “Tôi đã sớm biết.” Cô cùng Như Tiệp đều ở trong nhà của Phùng Tư Luật, tối hôm trước cô định đến phòng Như Tiệp tìm cậu ấy tâm sự, không ngờ, vừa đúng lúc nhìn thấy Phùng Tư Luật mang cậu ấy ra khỏi phòng, đi tới ban công.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa tình cảm của bọn họ đã bắt đầu phát triển rồi.

“Không kịp rồi, đúng không?” Ánh mắt Tích Vĩ ai oán liếc nhìn Tư Luật ngồi phía trước vui vẻ huyêt gió, cô không khỏi cắn răng.

Đáng hận! Cô tự nhiên chậm một bước.

“Ừh, đã không kịp rồi.” Như Tiệp nhỏ giọng thừa nhận.

Ngày hôm qua cô đã đồng ý với Tư Luật, làm bạn gái của anh.

“Cái gì? Em nói cái gì?” Đường Tuấn Bác không dám tin kêu lên. “Phùng Tư Luật, cậu với Như Tiệp.... ..” Ngón trỏ anh chỉ qua lại giữa hai người, vẻ mặt kinh ngạc. “Ông trời của tôi, hành động của hai người thật nhanh!”

Đột nhiên, Tư Luật dừng xe ở bên đường.

“Cậu muốn làm gì?” Ánh mắt Đường Tuấn Bác híp lại.

“Tôi nghĩ....Cậu đã biết, vậy thì, cậu nên nhường vị trí này lại chứ?” Tư Luật nở nụ cười hiền lành vô hại.

“Cái gì?” Đường Tuấn Bác ngoáy ngoáy lỗ tai, anh không nghe lắm chứ?

“Chỗ ngồi bên cạnh tôi, nên nhường lại cho bạn gái đáng yêu của tôi.” Tư Luật nhếch miệng cười.

“Không cần!” Như Tiệp vội vàng ngăn cản. “Anh Bác ngồi đó là được, em cùng Tiểu Vĩ ngồi phía sau.”

Hai mắt Đường Tuấn Bác mở to, trừng người bạn tốt đang cười tao nhã*.

(*) Tao nhã: ôn hòa mà hữu lễ

Anh thế nào không biết Tư Luật lại là người thấy sắc quên bạn?

“Cậu đang đuổi tôi lui sau ngồi phải không?” Đường Tuấn Bác nhú mày, vẻ mặt mang ý cười hỏi.

“Đúng vậy.” Tư Luật quay qua cười nói. “Nếu mọi người đã biết, tôi cũng không giấu diếm nữa, chỗ này, dành cho bạn gái tôi.” Anh chỉ chỗ ở tay lái phụ, cười hiền lành vô hại.

“Xem như cậu lợi hại.” Đường Tuấn Bác tức giận trừng mắt.

Vì một chiếc xe hồng hời hợt cả đời, vì sao anh lại mượn xe của người đàn ông không có lương tâm này chứ? Vì sao anh lại cho cậu ta làm tài xế đón Như Tiệp? Tại sao phải đồng ý cho cậu ta theo đuổi Như Tiệp? Mẹ nó!

Sớm biết Tư Luật là loại người không có nhân tính như vậy, đánh chết anh cũng không giao Như Tiệp cho Tư Luật!

Cầm hận bước xuống xe, Đường Tuấn Bác đi tới chỗ ngồi phía sau, mở cửa xe kéo Như Tiệp ra ngoài, nhét vào chỗ ngồi phía trước, đóng cửa lại, mang uất ức ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

“Anh Bác....” Như Tiệp nhìn gương mặt đang tái của anh trai muốn nói lại thôi, sợ anh tức giận.

“Không sao.” Tư Luật đưa tay tới trước ngực cô, cài lại dây an toàn, giọng nói dịu dàng trấn an cô. “Bác không phải đang giận em, cậu ấy giận anh.” Anh không khỏi bật cười ra tiếng.

Bác phản ứng như vậy anh có thể hiểu, nếu anh có em gái, mà tuổi còn nhỏ đã bị bạn tốt bắt mắt, phản ứng của anh chỉ sợ còn khoa trương hơn cả Bác. Hơn nữa anh lại cưng chiều Như Tiệp như trân bảo, vì cô, anh có thể đắc tội với bạn tốt, cảm giác áy náy cũng không có, sao mà Bác không tức điên lên được!

“Giận anh?” Như Tiệp khó hiểu hỏi.

“Anh Bác, anh thật thâm!” Tích Vĩ vì người bên cạnh mà đồng tình. “Làm mối xong rồi, lại bị đá sang một bên, lợi dụng xong liền mất hết giá trị, haiz! Anh thật sự là kết giao nhằm bạn tốt rồi.”

“Nghe thấy chứ! Như Tiệp, người đàn ông bên cạnh em, luôn lợi dụng người khác.” Đường Tuấn Bác tức giận không biết trả lời thế nào. “Em nên suy nghĩ kỹ càng, người như thế có đáng trở thành mối tình đầu của em hay không, em phải biết, mối tình đầu luôn khắc cốt ghi tâm, anh biết người đàn ông bên cạnh em rất lâu, thành thật mà nói, anh không cho rằng cậu ấy là một đối tượng tốt....”

“Bác.” Tư Luật híp mắt lại, xoay người, nguy hiểm nhìn chằm chằm bạn tốt. “Đôi khi, nói quá nhiều là một biểu hiện ngu xuẩn.”

“Chắc, có lúc, lời nói thật sẽ làm tổn thương người khác, mà lời nói thật thì luôn khó nghe! Tư Luật, cậu nhất định hiểu được nỗi khổ tâm của tôi mới đúng.” Đường Tuấn Bác rảnh rỗi nói lại.

Nồng nặc mùi thuốc súng!

Ở trên xe hai cô gái cũng phát hiện, chỉ là, phản ứng của hai người rất khác biệt.

“Hai anh không cần cãi nhau nữa!” Như Tiệp lo lắng hai người bạn họ một lời không hợp lại đánh nhau, khẩn trương khóc lên.

“Rất đặc sắc! Cố gắng lên!” Tích Vĩ ở một bên sợ thiên hạ không loạn hò hét cổ động.

“Cậu muốn thế nào?” Tư Luật không tức giận nheo mắt lại.

“Không thế nào.” Hai tay Đường Tuấn Bác khoanh trước ngực, bộ dáng không có chuyện gì lớn.

Chuyện lạ! Tư Luật biết ngoài mặt Đường Tuấn Bác không biểu hiện gì, nhưng thái độ này của cậu ấy, không có gì mới có quý!

“Tôi chỉ muốn em gái biết chút ít cuộc sống ở Mỹ mà thôi.” Anh âm hiểm cười nói. “Như Tiệp, buổi tối đến nhà anh Bác, anh mang các em đi dạo.”

“Được!” Tích Vĩ vỗ tay nói. “Buổi tối phải đi!”

“Cậu không có xe.” Tư Luật nói ra sự thật, đề cao cảnh giác, anh biết Bác đang trả thù.

“Hôm nay có thể lấy xe.” Đường Tuấn Bác cười lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Chết tiệt!” Tư Luật nhẹ giọng nguyên rủa. “Như Tiệp, không được đi!”

“Em muốn đi.” Như Tiệp vui vẻ gật đầu đồng ý. “Anh Bác, anh dẫn chúng em đi dạo ở đâu?”

Biểu cảm trên mặt Tư Luật thật đặc sắc, thoáng đen, thoáng trắng, hiện tại chuyển sang tái rồi.

Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh không đánh lại Bác sao? Không có đạo lý!

“Như Tiệp, em hãy nghe anh nói, buổi tối chúng ta lên sân thượng ngắm cảnh về đêm.... ..”

“Em muốn đi cùng anh Bác.” Như Tiệp hồn nhiên cười nói. “Lâu rồi em chưa cùng anh Bác tụ tập với nhau.”

Mặt Tư Luật trầm xuống—

“Bác——” Anh kéo dài âm cuối, lời nói mang theo uy hiếp.

“Nếu như cậu bận, không đi cũng không sao, tuy thân thủ của tôi không bằng cậu, nhưng tôi nghĩ tôi có thể đối phó được những người đàn ông đến gần bắt chuyện.” Đường Tuấn Bác phong kinh vân đạm nói, không ngại sắc mặt Tư Luật càng ngày càng khó nhìn.

“Thân thủ?!” Tích Vĩ vẻ mặt cổ quái. “Phùng Tư Luật, thân thủ của anh tốt lắm sao?” Cô mới không tin, thoát nhìn người đàn ông cao to, lịch sự như vậy, sao có khả năng có một thân công phu?

“Muốn biết sao?” Trong mắt Tư Luật bắn ra ánh sáng quỷ dị, lần này đổi lại là anh cười tươi.

“Đúng rồi.” Tích Vĩ là người hay “nói thẳng”, ngây ngốc nói đúng rồi.

“Như vậy, tôi đi xem một chút, Bác, tôi có lời muốn ”nói” với cậu.” Ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm bạn tốt, Tư Luật cười sâu xa. Anh khởi động xe, chuyển hướng, chạy tới đạo quán quen thuộc.

9. Chương 9

Kết quả, đi tới đạo quán, Tích Vĩ vui vẻ mượn đạo quán một thanh kiếm Tây Dương, ở trước mặt Tư Luật khiêu khích, muốn xem anh có đủ tư cách bảo vệ Như Tiệp hay không, kết quả là— —

Kể cả quán quân cả nước về kiếm Tây Dương, cũng bị đánh cho thất bại thảm hại, Như

Tiệp ở bên cạnh lo lắng Tư Luật sẽ bị Tích Vĩ đánh nhất thời cứng họng, không thể tin được thân thủ kiếm thuật của Tư Luật thật tốt.

Ngay lập tức, Tích Vĩ đuổi theo Tư Luật gọi sư phụ, bắt anh truyền thụ kiếm thuật cho cô, rồi sau đó—

Như Tiệp chứng minh anh trai tuy có đai đen Judo, đáng người cường tráng Đường Tuấn Bác cũng bị Tư Luật hung hăng đánh ngã trên mặt đất, nằm trên Tatami* rên rỉ, bò cũng không bò dậy nổi.

(*)Tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

vi.wikipedia.org/wiki/Tatami

Mà từ đầu tới cuối, Tư Luật này, lại quỷ dị không chảy mồ hôi, một giọt cũng không có.

Chỉ thấy anh ta thoải mái vỗ vỗ bộ đạo phục thoáng nhú mào, may vẫn chưa rút cái mắt kính, dịu dàng cười đi tới Như Tiệp, về mặt thoải mái tự tại.

Như Tiệp yên lặng không dưới ba phút, cô không ngờ, Tư Luật lại lợi hại như vậy.

“Chúng ta trở lại nhà, buổi tối lên sân thượng ngắm cảnh về đêm.” Ôm bả vai mảnh mai của Như Tiệp, tâm tình Tư Luật vui vẻ nói, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi, cũng không thèm nhìn người bạn tốt bị anh đánh cho quỳ rạp trên mặt đất kéo dài hơi tàn kiêu cộng sự.

“Nhưng anh Bác....” Tuy bị Tư Luật ôm đi, nhưng Như Tiệp vẫn lo lắng quay đầu xem anh trai.

Vừa rồi Tư Luật dùng sức rất lớn, không khách khí, như có thù oán gì lớn với anh Bác vậy, hung hăng đánh anh Bác ngã, không biết anh Bác có bị thương không nữa....

“Tạm thời không chết được.” Giọng điệu dịu dàng lại nói lời tàn nhẫn, Tư Luật cười ôm cô trong ngực.

“Àh....Là thế phải không?” Như Tiệp nháy mắt mấy cái, cảm giác da đầu tê dại.

Tư Luật thật độc ác!

“Đúng vậy, anh Bác của em như con gián đánh mãi cũng không chết, yên tâm, một lát sau, cậu ấy sẽ như con gián khiến người khác chán ghét, sống động nhảy loạn trước mặt em, phá hỏng tình cảm của chúng ta khó khăn mới xây dựng được....” Anh ở bên tai

Như Tiệp nói nhỏ, xoay cái đầu nhỏ của cô lại, không cho cô nhìn người đàn ông khác ngoài anh.

Ngay cả anh trai cũng không được!

Nhìn bóng lưng bạn tốt mang em gái đi, Đường Tuấn Bác đánh vào ngực.

“Khụ khụ.....Xem như cậu lợi hại, Phùng Tư Luật!”

Nôn ra một ngụm khí, Đường Tuấn Bác nhìn bóng lưng Tư Luật thề, không chính chết cậu ta thề không bỏ qua!

Trong lúc Như Tiệp đi cùng Tư Luật, tình cảm ngày càng tăng thêm, trừ Đường Tuấn Bác không nhận ra, thường tới gây sự, thì bọn họ đều được mọi người chúc phúc.

Mỗi lần Đường Tuấn Bác thừa dịp Tư Luật không để ý liền lừa em gái Như Tiệp ra ngoài, lúc nào cũng có một cuộc đánh nhau không cân sức diễn ra.

Một lần nghiêm trọng nhất, là Đường Tuấn Bác đưa hai cô tới quán bar, nói là để biết thêm cuộc sống về đêm ở Mỹ, sau đó Tư Luật cực kỳ tức giận đuổi theo, vừa vặn nhìn thấy một đám đàn ông háo sắc muốn xuống tay với hai cô, sắc mặt hết sức khó coi, rất tức giận.

Kết quả, một người đàn ông không nhìn được sờ gương mặt trắng nõn của Như Tiệp, làm bùng phát sự tức giận của Đường Tuấn Bác, cũng làm Tư Luật tức sôi máu lên.

Đường Tuấn Bác chủ động đánh trước, nắm đám Tư Luật cũng đánh tới, đánh cho đám đàn ông xoay người bỏ chạy.

Sau đó, Đường Tuấn Bác tự giác nhận lỗi, hướng Tư Luật chịu đòn nhận tội. Từ nay về sau, an toàn, tự do của Như Tiệp, đều nằm trong tay của Tư Luật.

Bọn họ tìm hiểu nhau, là tình yêu đơn thuần, ngoại trừ cầm bàn tay nhỏ bé của Như Tiệp ra, Tư Luật cũng không vượt quá giới hạn cho phép, cho dù anh cùng Như Tiệp ở trong phòng, anh vẫn giữ bốn phận, kiểm chế chính mình.

Bọn họ tâm sự, nói tương lai, nói chuyện tầm phào, trong hai tháng ngắn ngủi, tình cảm của bọn họ càng thêm sâu đậm làm người ta khó có thể tưởng tượng được, cũng chính bởi vì cái dạng này, cho nên bọn họ lao vào tình yêu điên cuồng, không muốn lúc hai người phải tách ra phải buồn.

Hai tháng nghỉ hè trôi qua rất nhanh, Như Tiệp cảm thấy rất sợ hãi, cô phải quay về Đài Loan chuẩn bị khai giảng, mà Tư Luật đâu? Anh sẽ quên cô sao? Khi hai tháng này chính là một cuộc tình lưu luyến mà thôi?

“Thế nào? Sao lại khó coi như vậy?” Bàn tay bưng lấy khuôn mặt ảm đạm của cô, trong lòng Tư Luật không khỏi đau đớn.

“Em.... ..” Như Tiệp nhìn anh, muốn nói lại thôi, cúi đầu xuống.

“Đừng khóc.” Hốt hoảng lau nước mắt trên mặt cô, lòng Tư Luật nhéo đau.

“Em muốn về nhà.... ..” Trong mắt Như Tiệp tràn đầy hơi nước, bộ dạng thật đáng thương.

Hôm nay là ngày cuối cùng các cô ở Mỹ, nghe âm thanh thúc giục các cô lên máy bay, càng thúc giục lòng cô càng loạn.

“Đừng như vậy, Như Tiệp.” Không bỏ được dáng vẻ khổ sở của cô, Tư Luật ôm cô vào lòng.

Cô phải về Đài Loan, anh cũng luyến tiếc, nhưng vì việc học của cô và tương lai của bọn họ, đành phải chia xa cô một thời gian.

“Em sợ em sẽ nhớ anh.... ..” Như Tiệp vùi mặt vào ngực anh.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Chân tay Tư Luật luống cuống, chỉ có thể vụng về vỗ nhẹ ở lưng để trấn an cô.

“Em không bỏ được anh.... ..” Như Tiệp khóc rất đau lòng, nước mắt rơi liên tục, bàn tay nhỏ bé gấu gao ôm anh, không chịu buông tay.

Tư Luật thở dài, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng, chỉ sợ làm cô đau hôn vào đôi môi của cô.

Như Tiệp quên khóc, ngơ ngác tại chỗ, nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tư Luật.

“Đừng khóc.” Bàn tay vuốt nhẹ làn môi mà mình mới hôn qua, động tác của anh nhẹ nhàng nói. “Tin tưởng anh được không? Anh sẽ không để cho em cô đơn lâu. Cho anh chút thời gian, chúng ta sẽ gặp mặt nhanh thôi.”

“Sẽ rất lâu.” Như Tiệp chu môi, nhịn không được định khóc. “Em sẽ rất nhớ anh.”

“Sẽ không, tin tưởng anh được không?” Tư Luật nhấn nạt trấn an cô. “Em cầm cái này theo, đây là điện thoại anh mua cho em, số thứ nhất là của anh, nghĩ tới anh thì điện cho anh, ừm?” Đặt chiếc điện thoại di động xinh xắn trong tay Như Tiệp, anh cũng không muốn xa cô.

“Được rồi.” Hít hít lỗ mũi, Như Tiệp cảm thấy mình thật ấu trĩ, cầm lấy di động, xách hành lý.

Kỳ nghỉ đông là có thể gặp, nhanh thôi, kỳ nghỉ đông sẽ đến rất nhanh.

Cô an ủi chính mình.

“Em vào đây.” Cầm vé máy bay cùng hộ chiếu trên tay, Như Tiệp lưu luyến buông tay Tư Luật, xoay người đi vào.

Nhưng một khắc cuối cùng, cô vẫn không nhịn được xoay người lại, chạy tới Tư Luật, bàn tay nhỏ bé ôm cổ anh, hôn lên môi anh một cái.

“Không được để em chờ lâu.....Ngàn lần không được quên em.” Nói xong, lại hôn anh một cái thật sâu, Như Tiệp cũng không dám quay đầu chạy thẳng vào chỗ kiểm soát vé.

Thân thể mềm mại trong lòng đột nhiên biến mất, Tư Luật buồn bã thất thần nhìn hướng Như Tiệp biến mất, lòng đã theo cô lên máy bay.

Đường Tuấn Bắc cười như không cười đánh vào bả vai anh, hài hước nhìn anh nháy mắt mấy cái.

“Được lắm tiểu tử, trước mặt người anh trai này làm chuyện như vậy, cậu có gan!”

Mặt Tư Luật không chút thay đổi, lời nói của bạn tốt một câu anh cũng không nghe lọt.

Anh như có điều suy nghĩ mà nhìn bầu trời, nhìn trời xanh mây trắng, nhìn máy bay bay phía chân trời, suy nghĩ không khỏi bay xa.

10. Chương 10

Mặt Đường Tuấn Bác nhăn lại, trong lòng cảm thấy hết sức phức tạp.

Nhìn vẻ mặt quyết đoán của bạn tốt anh muốn nói lại thôi, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

“Tôi biết cậu muốn nói cái gì, chỉ là tôi đã quyết định rồi.” Mặt Tư Luật không chút thay đổi nói.

Như Tiệp về Đài Loan được bảy ngày, thì vẻ mặt của anh đều như vậy.

“Cậu điên rồi!” Đường Tuấn Bác rốt cục không nhịn được quát. “Nào có chuyện như vậy? Cậu đùa cái gì vậy?!”

“Tôi không hay nói giỡn.” Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc. “Tôi rất nghiêm túc.”

“Như Tiệp sẽ không đồng ý cậu làm như vậy!” Đường Tuấn Bác nói ra tên cô gái cậu ta yêu để cậu ta từ bỏ ý định đó.

“Cho dù cô ấy không đồng ý, tôi cũng sẽ làm như vậy.” Trên mặt Tư Luật dần dần xuất hiện nụ cười.

Nghĩ đến cuộc sống từ nay về sau, anh không khỏi chờ mong.

Như Tiệp....Anh đã đồng ý với em, sẽ không để cho em chờ lâu.

“Tư Luật, tôi cảm thấy cậu nên suy nghĩ thêm một chút.” Đường Tuấn Bác thật sự cảm thấy quá hoang đường! Làm gì có người như thế!

“Giấy mời đã có, cậu cho là có thể giả nữa sao?” Tư Luật quăng giấy mời cho cậu ta. “Tôi đã quyết định, nếu cậu ở Mỹ không giải quyết được, thì liên lạc với tôi, hôm nay tôi phải đi, Như Tiệp bên kia, một chữ cũng không được tiết lộ! Tôi muốn cho cô ấy một kinh hỉ.”

Nghĩ tới Như Tiệp, ánh mắt của anh không khỏi mềm lại.

“Kinh hỉ?!” Đường Tuấn Bác cười lạnh một tiếng. “Tôi nghĩ là kinh hãi thì có!”

“Còn nói, cậu định nói bao lâu nữa? Được rồi, tôi liền làm xong công việc còn lại tất cả giao cho cậu.” Tư Luật yên tâm giao phó.

“Cậu đừng hòng trốn! Chúng ta có thể nói chuyện trực tiếp qua mạng bằng Webcam, mỗi ngày tôi sẽ báo cáo công việc cho cậu, đừng hòng để lại tất cả công việc cho tôi, coi chừng tôi bắt Như Tiệp về giúp tôi, cậu nhất định không biết, Như Tiệp biết về thiết kế, không thua kém sinh viên đại học chút nào!” Đường Tuấn Bác không để cho cậu ta có cơ hội trốn việc.

“Được, tôi đồng ý với cậu, nhưng không được phép quấy rầy chúng tôi.” Tư Luật vênh vao tự đắc nói.

“Tư Luật, tôi thật sự cười cậu, cậu lại tự đem danh dự của mình phá hư hết!” Đường Tuấn Bác thật sự rất buồn cười với quyết định của cậu ta.

Sao lại có người như vậy? Tư Luật không phải điên rồi chứ, suy nghĩ của cậu ta khác với người thường.

“Cậu nghĩ rằng tôi không tính đến chuyện này sao? Tự tôi phá hư danh dự của mình thì có quan hệ gì? Là chính tôi tự nguyện.”

Đường Tuấn Bác nghe vậy, chỉ có thể thở dài.

“Tư Luật.”

“Hả?”

“Cậu thật sự điên rồi.”

11. Chương 11

Mặc lên người bộ đồng phục hải quân màu xanh lam, buộc mái tóc dài màu nâu ở sau đầu, cái đầu nhỏ trốn dưới gằm bàn, liêu minh gọi điện thoại.

“Thế nào mà gọi không được? Gạt người mà!” Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại không ngừng nói ra những phiền não, bàn tay nhỏ không ngừng bấm điện thoại.

“Cậu còn chưa từ bỏ à! Nhứ Tiệp.” Tích Vĩ ngồi bên cạnh cô buồn cười nhìn hành động trẻ con của cô. “Cậu đã gọi liên tục ba ngày.”

“Đã ba ngày Tư Luật không tìm mình.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhứ Tiệp vo thành một nắm. “Anh Bác cũng không biết anh ấy đi đâu.”

Tích Vĩ thiếu chút nữa phun nước bọt, Nhứ Tiệp ngốc! Sao anh Bác có thể không biết Phùng Tư Luật đi đâu? Nhất định là bọn họ thông đồng với nhau! Thật sự không biết người đàn ông này nghĩ gì!

“Vậy cậu gọi điện thoại liên tục ba ngày, không biết mệt sao?” Cô nhăn nhin kích động cười to hỏi.

“Biết chứ, đầu ngón tay đau quá.” Nhứ Tiệp thành thật trả lời.

Lúc này, di động phát ra âm thanh, báo máy hết pin và tức thì tắt ngúm.

“Á— ——” Nhứ Tiệp rên một tiếng. “Vừa rồi không thấy....” Cô chu chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất trềng mắt, không còn dùng được điện thoại nữa.

“Phốc—” Tích Vĩ không nhịn được, vốn định lấy tay che miệng cười trộm là được rồi, không ngờ cử động của Nhứ Tiệp làm cô mất khống chế. “Ha ha ha.... ...”

“Tích Vĩ xấu xa! Không đồng cảm thì thôi!” Nhứ Tiệp vừa thấy bạn tốt cười hả hê đến tắt thở, liền cảm thấy ngượng ngùng.

Ừm! Sao Nhứ Tiệp lại đáng yêu như vậy? Tại sao trước kia cô không biết vẻ mặt của Nhứ Tiệp lại có nhiều biến hóa như vậy? Phùng Tư Luật, làm tốt lắm!

Sau khi nghỉ hè xong, rất nhiều người phát hiện Nhứ Tiệp vốn xinh đẹp lại trở nên xinh đẹp hơn, nhiều thêm một chút mềm mại, trong mắt thường toát ra hương vị hạnh phúc, làm cho người ta không khỏi hoài nghi—— có phải đang yêu hay không?

“Trời! Không biết có bao nhiêu học sinh mới năm nay sẽ bị Nhứ Tiệp làm ê mẩn?” Lớp trưởng sợ thiên hạ không loạn nói.

“Xong rồi! Phòng học của chúng ta sẽ bị một đồng thư tình nhấn chìm mất!” Người phụ trách phòng khôi hài làm tư thế bơi lội, khiến cả lớp cười vang.

Học sinh của lớp học này chính là lớp kiến trúc duy nhất có “hai” học sinh nữ, khoa kiến trúc có ba lớp, mỗi lớp có bốn mươi hai học sinh, học sinh nữ chỉ có mười người. Một khoa khác là khoa hóa chất, tương phản với khoa kiến trúc, cả lớp chỉ có mười học sinh nam.

“Cũng tốt, như vậy nữ sinh ký túc xá chúng ta có thể bày bán hoa tươi nhân tiện làm đẹp cho ký túc xá luôn.” Đôi mắt Tích Vĩ mang ý cười, trêu chọc Nhứ Tiệp đang xấu hổ.

“Tiểu Vĩ, đủ rồi đó.” Cô nhẹ giọng kéo vạt áo của Tích Vĩ.

“Làm gì? Giá thị trường tốt như vậy mà cậu còn sợ? Với cậu.... ..” Tích Vĩ kéo cô qua, nói nhỏ bên tai cô. “Dù sao, Phùng Tư Luật ở nước Mỹ xa xôi, cậu ở Đài Loan tìm hiểu các bạn nam, cùng cậu dạo phố, mua đồ, thì Phùng Tư Luật cũng không biết, mình càng không bán đứng cậu, như vậy không tốt à? Chúng ta thương lượng một chút.... ..” Cô cố ý nói với bạn tốt.

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp trừng mắt, thật khó tin lời như vậy lại phát ra từ miệng cậu ấy. “Cậu nói thật sao?”

“Phốc—” Tích Vĩ phì cười ra tiếng. “Đương nhiên là giả, gạt cậu thôi! Mình không dám, mình không muốn bị Phùng Tư Luật lột da.” Nghĩ đến thân thủ cùng kiếm thuật kinh người của Tư Luật, cô không nhịn được chân mềm ra.

Chỉ qua tay ba chiêu, cô liền thua, thua tâm phục khẩu phục. Cô biết, bằng kiếm thuật của anh ta, chỉ cần một chiêu cô liền thua, anh ta chỉ cho cô mặt mũi thôi. Người này, thật hiểu được việc thu mua lòng người.

“Tiểu Vĩ! Cậu lại như thế nữa!” Như Tiệp tức giận liếc cậu ấy một cái.

“Ha ha, cậu thật đáng yêu, kim lòng không được mà trêu chọc cậu.” Tích Vĩ thành thật nói. Đúng vậy, cô lòng dạ xấu xa, ha ha.

“Đáng ghét!” Như Tiệp thẹn quá hóa giận, đùa giỡn cùng cô.

Bên trong phòng học loạn thành đoàn, hôm nay là ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ hè, theo lý thuyết, hôm nay đăng ký, không cần đi học, chỉ cần lấy sách mới về nhà là được.

Hiện tại, bọn họ đang chờ giáo viên tới phát biểu. Haiz, giáo viên không có nói gì hơn ngoài nên tập trung, nghiêm túc đi học, lời nói như vậy bọn họ thuộc lòng rồi!

“Hả?!” Bạn học nam phụ trách canh chừng đột nhiên nói ra một lời vô nghĩa. “Giáo viên của chúng ta đối người sao?”

“Không biết.”

“Không quan trọng.”

Mọi người tiếp tục đùa giỡn.

“Khụ khụ, tôi nghĩ việc này rất quan trọng.” Đột nhiên một giọng nói nam xen vào, làm cho cả phòng đang tranh cãi yên tĩnh lại.

Chỉ ngoại trừ hai nữ sinh đưa lưng về phía cửa—Như Tiệp và Tích Vĩ.

“Hu hu hu.....Mình sai lầm rồi, sau này mình sẽ không đưa ra những chủ ý bậy nữa, Như Tiệp, tha thứ ỉn.... ..” Tích Vĩ giả khóc xin tha thứ.

“Cậu thay đổi, Tiểu Vĩ, cậu trước kia không bao giờ trêu chọc mình như vậy!” Như Tiệp chống cằm lên án nói.

“Bởi vì cậu thật đáng yêu! Không tin cậu hỏi người khác, này! Phong Kỳ.” Tích Vĩ ngừng giả khóc, cao giọng hỏi người con trai cao lớn thanh tú, “Cậu nói, Như Tiệp có phải trở nên đáng yêu hay không? So với trước kia kém rất nhiều, làm cho người khác nhịn không được muốn trêu đùa cậu ấy, nói! Cậu có phải giúp đưa thư tình cho Như Tiệp hay không? Là học đệ nào? Có đẹp trai không?”

“Tiểu Vĩ.... ..” Xoay người ngăn cản Tích Vĩ hồ đồ, không ngờ lại bị một người đàn ông đột nhiên xuất hiện làm đơ ngay tại chỗ, Như Tiệp há hốc mồm tròn mắt nhìn người đàn ông đứng trước cửa lớp.

Sao có thể.... ..

“Tiểu.... ..Tiểu Vĩ.... ..” Giọng nói Như Tiệp không yên, đứng trên ghế run run tay lôi kéo Tích Vĩ một chút hình tượng cũng không có, cô muốn ngồi xuống.

“Cậu.... ..Cậu nhìn phía trước.... ..”

“Cái gì.... ..Á!” Mặt Tích Vĩ tái nhợt, ngồi nhanh xuống ghế.

Cô trộm dò xét người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt, bắt đầu hối hận tại sao mình nhiều lời như vậy, thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Thật vui mừng khi thấy các bạn học hoạt bát như vậy.” Người đàn ông nở nụ cười nói.

“Tôi là giáo viên mới.” Người đàn ông chuyển hướng nhìn Như Tiệp đang ngây ngốc trên ghế, anh ý vị sâu xa cười, “Tôi họ Phùng, tên đầy đủ là Phùng Tư Luật.”

12. Chương 12

“Mẹ ơi, sao anh ta lại ở chỗ này?” Giọng nói Tích Vĩ không yên, giọng nói run rẩy đè thấp vụng trộm hỏi Như Tiệp.

Ánh mắt vừa rời của anh ta nhìn qua rất lạnh, thiếu chút nữa đông chết cô!

“Mình....Mình không biết.” Như Tiệp dụi mắt, cô không tin những gì mắt mình nhìn thấy.

Tư Luật! Tư Luật của cô sao? Sao anh lại tới đây? Không phải anh ở Mỹ sao?

Rất nhiều nghi trăn ngập trong đầu cô, mà Tư Luật đột nhiên xuất hiện làm cô lâm vào ngốc trệ, hoàn toàn không có biện pháp tỉnh lại.

“Trong năm học cuối cùng của cấp ba, tôi sẽ là giáo viên đảm nhận bộ môn này, tôi không thích nói quá nhiều, tôi cũng không muốn cái gì mà phát biểu ngày đầu tiên tựu trường....Đây là cuộc sống của các bạn! Suy nghĩ của chính mình là quan trọng nhất, nếu có gì khó khăn, bất luận là trên lớp hay đã đi làm, có thể tìm hỏi tôi, tôi có bằng kiến trúc sư, ở phương diện bộ môn chuyên ngành, tôi sẽ hết sức giúp đỡ các bạn.” Đẩy đẩy kính mắt, anh tiếp tục nói, “Nếu không có việc gì, mọi người có thể ra về nghỉ ngơi, chỉ là, trước khi ra về, tôi rất ngạc nhiên. Phong Kỷ phụ trách phòng học, là em sao, nghe nói em chuyển thư tình, mà không chỉ một lá, thật sự có việc như vậy?”

Trên gương mặt thanh tú của Phong Kỷ hiện lên chút khó hiểu, nhưng cậu vẫn mở miệng, “Vâng, thỉnh thoảng.....cái này thì phải hỏi Tô Tích Vĩ, cậu ấy là bạn tốt của Như Tiệp, rất nhiều người nịnh nọt cậu ấy, xin cậu ấy nói tốt vài câu, em nghĩ cậu ấy chuyển thư tình nhiều gấp trăm lần so với em.”

“Ah! Cậu ta hãm hại em, em nào có!” Tích Vĩ kháng nghị, cô bị nói xấu!

Kết quả, ánh mắt lạnh như băng của Tư Luật lần nữa phóng tới, để cho cô cảm giác như mình đang ở Bắc cực.

“À, hóa ra là như vậy, tôi hiểu rồi.” Anh nở nụ cười, nụ cười này làm Tích Vĩ sợ hãi.

“Không điên cuồng không là thanh niên, trong năm học cuối cấp này mong các bạn trôi qua vui vẻ.” Nói xong, anh xoay người bước đi.

Học sinh đã không đi thì anh đi trước.

Trên mặt các bạn học hiện lên vẻ không thể tưởng tượng được đột nhiên người giáo viên mới thay thế người giáo viên cũ hai năm, không khỏi tàn bạo quá!

“Giáo viên này, sao lại như thế? Sao cùng người khác không giống nhau?”

Bắt đầu có người thảo luận âm ỹ.

Như Tiệp lắc lắc cái đầu, nhìn vẻ mặt không dám tin của Tích Vĩ, không cách nào kiềm chế được đứng dậy, dưới vẻ mặt kinh ngạc của các bạn học, chạy theo người đàn ông vừa rời khỏi.

Cô liêu mang chạy theo trên hành lang, không nhìn thấy ánh mắt của các bạn học nam, chạy thẳng tới phòng làm việc của anh.

“Tư Luật!” Như Tiệp nhẹ giọng gọi. Cô không thể tin được tất cả là thật, Tư Luật ở ngay trước mặt cô.

Xoay người lại, anh lộ ra nụ cười dịu dàng quen thuộc với cô, đưa tay về phía cô.

“Lại đây.”

“Tư Luật.... ..” Xác định người trước mặt cô là người thật, Như Tiệp kích động đến khóc.

Tư Luật thở dài, tiến lên cầm bàn tay nhỏ bé run rẩy của cô. “Có lời gì, đi vào trong rồi nói được không?”

Cô nhin không cho nước mắt rơi, gật đầu, mặc anh kéo vào phòng làm việc riêng của anh.

Vừa bước vào, khóa cửa lại, Như Tiệp kìm lòng không được lao vào trong ngực anh.

“Tư Luật.....” Cô không ngừng kêu tên anh, gất gao ôm thắt lưng của anh không ngừng rơi nước mắt.

“Như Tiệp, đừng khóc.” Tư Luật lại thở dài lần nữa, vuốt ve mái tóc màu nâu mềm mại của cô.

“Em cho là anh không thấy.... ..” Như Tiệp khóc rất uất ức.

“Anh cần thời gian thu xếp công việc để đến Đài Loan, cho nên không thể liên lạc với em, với lại, anh muốn cho em một kinh hỉ, mới không cho Bác nói tin tức của anh cho em.”

“Kinh hỉ?!” Như Tiệp đột nhiên ngừng khóc, bước lui sau một bước, quái dị nhìn anh.

“Sao vậy?” Cô đột nhiên rời khỏi ngực anh, làm anh cảm thấy buồn bã.

”Anh dọa hổng em rồi, tại sao anh ở chỗ này? Công việc của anh thì sao?

Miệng của Bác thật đúng là chó không phun được ngà voi, cô ấy quả thật bị dọa.

“Anh tới đây làm Thầy giáo.” Tư Luật thản nhiên cười.

“Anh làm thầy giáo?” Như Tiệp cảm thấy rất hỗn loạn. “Vì sao?” Đầu óc cô xoay vòng vòng không hiểu, vì sao anh ấy muốn làm thầy giáo.

“Vì em.” Anh cười dịu dàng. “Anh đến để bảo vệ em.”

“Anh điên rồi, Tư Luật!” Như Tiệp tức giận dậm chân. “Sao anh lại quyết định như vậy?! Công việc của anh thì sao?!”

“Là anh điên rồi, Như Tiệp, anh điên rồi.” Về mặt anh nghiêm túc nói với cô. “Anh điên cuồng nhớ em, Như Tiệp, anh vừa nghĩ tới em ở Đài Loan, anh không kiềm chế được suy nghĩ của mình, sợ em khóc, sợ em bị khi dễ! Em nhỏ như vậy, mảnh mai như vậy, xinh đẹp động lòng người như vậy.... ..” Sờ gò má trắng nõn của cô, ánh mắt Tư Luật sáng như đuốc.

“Anh vừa nghĩ tới có người nhân cơ hội anh không ở bên cạnh em bắt em đi mất, anh sẽ đứng ngồi không yên. Sự thực chứng minh rất là đúng, vừa rồi anh mới biết có không ít nam sinh lộ ra ánh mắt sắc lang với em, anh rất giận.” Tư Luật cắn răng nói, những nam sinh kia, coi chừng.

“Tư Luật.” Cô bị anh đánh bại. “Như vậy anh đến trường học chúng em dạy học, sẽ bị mọi người cười!”

“Có gì đáng cười? Anh lại không ăn trộm ăn cướp.”

“Anh thật là.... ..” Như Tiệp không phản bác được, cô thật sự không có cách với anh.

Hiện tại mới biết được Tư Luật có bao nhiêu cố chấp, anh ấy muốn gì, suy nghĩ gì, nhất định sẽ làm được, bất luận là ai cũng không làm thay đổi quyết định của anh được.

Giống như anh yêu cô vậy, cho cô tất cả tình yêu, hoàn toàn không giữ lại.

“Vậy công việc của anh thì sao? Kế hoạch công việc của anh sắp xếp đến sang năm mà.” Như Tiệp suy nghĩ cho công việc của anh.

“Cái này em không cần quan tâm, em nghĩ, Bác sẽ bỏ qua cho anh sao?” Tư Luật cười khổ. “Chúng anh sẽ mở Webcam trên mạng, mỗi ngày đều phải mở để hoàn thành công việc.”

“Như vậy anh sẽ rất vất vả.” Cô không khỏi cảm thấy đau lòng, Đài Loan với Mỹ chênh lệch nhau 10 tiếng, anh làm việc cả ngày cả đêm như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ hỏng người mất.

“Cái này thì phải xem em thế nào.” Đôi mắt Tư Luật lóe lên một chút ánh sáng. “Em là tinh thần của anh, em phải làm thế nào đó để giúp anh nâng cao tinh thần chứ?”

Gương mặt Như Tiệp đỏ lên, ánh mắt xấu hổ nhìn anh. “Đáng ghét.”

Tư Luật bật cười ôm cô vào lòng, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, khẽ sờ đôi môi mềm mại, rồi mới, hôn lên đó— ——

13. Chương 13

Như Tiệp với Tư Luật hẹn hò, lại có một bóng đèn là Tích Vĩ đi theo, bầu không khí tốt như thế, có thức ăn ngon trong nhà hàng, tình cảnh hiện tại lại có ba người.

“Nghe nói có rất nhiều người nịnh bợ cô.” Tư Luật lạnh nhạt nói, bàn tay không nhàn rỗi, thay Như Tiệp bóc vỏ cua, mới để thịt cua trên chén của Như Tiệp, sẵn sóc thức giục cô ăn.

“Cái gì?” Tích Vĩ đang lột vỏ tôm, đầu cũng không ngẩng lên liếc mành mà ăn.

Ồi, hải sản ở đây thật tươi! Thịt của con cua rất béo, uống nước súp của nó mà không muốn đứng lên! Tôm sú* vừa to vừa tươi, thật là ngon.

(*) Tôm sú (tên khoa học: *Penaeus monodon*) là một loài động vật giáp xác đại dương được nuôi để dùng làm thực phẩm.

Cua rang sốt tiêu đen ở đây, thật sự rất ngon!

Phùng Tư Luật thật hào phóng, cho cô ăn những loại này, cô sẽ dính Như Tiệp như keo. Được rồi, sau đó lại thêm một đĩa cua thật to, nghe nói chỉ 1-2 vạn mà thôi, cho Phùng Tư Luật trả thoải mái.

“Nghe không rõ sao? Tôi nói là nịnh bợ, nghe nói có không ít người nịnh bợ cô, có chuyện này hay không?” Ánh mắt sắc bén của Tư Luật nhìn qua.

“Khụ khụ——” Tích Vĩ bị dọa sợ, không cẩn thận mắc nghẹn, ho mãi liệt không ngừng.

Người này không mang mắt kính, ánh mắt sắc bén của anh ta không chút nào che giấu, bình thường nhìn như lịch sự hiền lành bây giờ thì cách xa vạn dặm, nhìn bộ dạng không dễ trêu chọc. Tuy rằng trên người mặt âu phục, ánh mắt này, khí chất này, khiến cho người ta kiêng kị ba phần.

Phùng Tư Luật người này thật là sâu không lường được!

“Nào có?” Tích Vĩ giả ngu.

“Hôm nay tôi nghe nói, cô chuyển giao thư tình.” Tư Luật phong kinh vân đạm nói nói, mặc dù vẫn dịu dàng gấp thức ăn cho Như Tiệp, nhưng chính anh khiến cho người khác cảm thấy uy hiếp.

“Hả, đó là chuyện rất lâu rồi.” Cô vội vàng nói đùa, làm bộ như mình đang bận dùng bữa.

“Tư Luật, anh hiểu lầm Tiểu Vĩ rồi.” Như Tiệp nuốt trứng cua mà Tư Luật gấp cho, mở miệng nói thay bạn tốt, “Tiểu Vĩ sẽ không làm chuyện như vậy, anh bị lừa rồi!”

“Đúng rồi đúng rồi!” Tích Vĩ vội vàng gạt đầu. “Tôi bị oan.”

“Phải không?” Trong giọng nói Tư Luật tràn ngập không tin.

“Dĩ nhiên, ai có thể xông qua được cửa của Tiểu Vĩ? Tiểu Vĩ tốt với em lắm, sẽ không để cho người có suy nghĩ bậy bạ tới gần em.” Giọng nói Như Tiệp tràn đầy tin tưởng vào bạn tốt.

“Ha ha.” Ánh mắt Tích Vĩ đắc ý nhìn anh cười hai tiếng.

“À.” Tư Luật cười lạnh khinh thường.

Nhất thời Như Tiệp cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, bạn tốt cùng bạn trai đối nghịch làm cho cô thật sự....
.....Không biết làm thế nào mới tốt nữa.

“Tư Luật” Cô cầu xin, làm nũng với anh, bàn tay nhỏ bé kéo góc áo của anh.

“Vừa rồi anh không nói cái gì cả?” Anh tức giận nói. Cô bé này, vì sao muốn anh nhận lỗi trước?

“Hôm nay là các bạn học nói giỡn, em biết anh mất hứng, đừng tức giận, được không?” Ánh mắt Như Tiệp chớp chớp, đầm đìa đáng yêu cầu xin, “Có được hay không?”

Tư Luật thở dài, “Anh không có tức giận.”

“Hả.....Các cậu muốn nói chuyện yêu đương, có thể chờ mình ăn xong thịt cua và trứng cua được không?” Tích Vĩ đang điên cuồng ăn đột nhiên dừng động tác lại. “Rất lãng phí! Đồ này mắc như vậy?” Ánh mắt trêu chọc của Tích Vĩ mang bao nhiêu ý cười, nháy mắt nhìn Như Tiệp, ăn ý giữa bạn tốt với nhau không cần phải nói.

“Tiểu Vĩ xấu xa.” Gương mặt Như Tiệp đỏ bừng, gắt giọng.

“Cô không sợ sẽ ối ra sao?” Tư Luật cười tao nhã. “Tôi còn sợ cô ăn xong trở về lại điên cuồng giảm béo, những thứ này hàm lượng calo rất cao.” Nhìn khuôn mặt tròn của cô, anh cười rất lịch sự, rất tao nhã, nhưng khiến cho người khác nhận ra được, anh ta đang cười nhạo cô!

“Không ăn cũng uống.” Tích Vĩ giả cười. Người này, cô không biết anh ta ám chỉ cô mập sao? “Dù sao có người coi tiền như rác.”

“Ah! Tôi quên nói, bữa ăn này xin tự trả tiền.” Tư Luật cười nói. “Tôi chính là người nghèo, không mời nổi bữa tiệc lớn như vậy.”

“Phải không?” Tích Vĩ mới không tin bộ dạng này của anh ta, cười lạnh một tiếng. “Như Tiệp, mình gọi điện thoại kêu học đệ Tư Tấn năm hai đến trả tiền là được rồi. để cho cậu ấy biểu hiện một chút, nói ột ông chú trên hai hai mươi tuổi, cái gì là phong độ.” Cô chính là muốn chọc tức anh ta! Có gì nào! Đồ người không có nhân tính, cũng không nghĩ xem cô là bạn tốt của Như Tiệp! Thái độ hung ác như vậy.

“Học đệ năm thứ hai?” Ánh mắt Tư Luật bắn ra tinh quang, sâu xa khó lường, nhìn về mặt vô tội của Như Tiệp.

“Tiểu Vĩ.....” Như Tiệp thật sự là dở khóc dở cười. “Cậu đừng náo loạn với Tư Luật nữa, nói dối một chuyện không có thật như vậy.”

“Mình có biện pháp gì?” Tích Vĩ bắt đầu dĩ thủ lưỡng bại. “Đã có người dễ lừa như thế.” Trong mắt cô mang theo nhạo báng, nhìn mặt mày xanh mét của người đàn ông dễ lừa kia.

Nói nửa ngày, thì ra là Tích Vĩ nghịch ngợm trêu chọc người!

“Cái đồ tiểu quỷ này.... ..” Tư Luật vừa bực mình vừa buồn cười, anh thế nhưng bị một cô bé mười tám tuổi đùa giỡn! Có thể thấy được tình yêu làm con người ta mờ mắt, không phân biệt được thật giả.

“Ha ha ha.... ..” Tích Vĩ vỗ trán tán thưởng, cười đến đau cả bụng.

Chơi với đôi người yêu này thật tốt!

“Chơi đùa thôi mà, không cần nghiêm túc như vậy, đúng rồi, Phùng Tư Luật, tôi có chuyện muốn nhờ anh.” Tích Vĩ đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Cái gì?” Giọng nói Tư Luật không tốt, vừa rồi còn bị cô trêu chọc nữa.

“Dù sao anh vì Như Tiệp mới đến trường dạy học, không ngại làm thầy giáo dạy tôi kiếm Tây Dương chứ?” Tích Vĩ trông mong nhìn anh. “Coi như nhìn mặt mũi của Như Tiệp, cầu xin anh——” Cô chấp hai tay, cúi đầu cầu xin.

“Không rảnh.” Đại thiếu gia anh rất cá tính từ chối.

“Hả? Vì sao anh không rảnh?” Như Tiệp khó hiểu hỏi.

“Bởi vì anh muốn cùng em hẹn hò.” Tư Luật dịu dàng cười với cô.

“Tư Luật.... ..” Như Tiệp thẹn thùng.

“Ah, lại tới nữa,” Tích Vĩ rên rỉ, cơ thể không ngừng run lên, da gà nổi đầy cả người.

Còn muốn như thế này bao lâu nữa? Cô không khỏi kêu lên.

Trong trường học lại biểu diễn thầy trò yêu nhau, tuy rằng ba người biết che dấu rất tốt, nhưng vẫn dễ cho bạn học ở chung lâu ngày, học sinh ở ký túc xá nghĩ được chuyện bất quải. Nhưng mọi người thông minh lựa chọn ngầm hiểu lẫn nhau, cười nhìn tình yêu ngọt ngào giữa thầy và trò, tự cho là mọi người không biết lên lút yêu đương, đôi khi người bên cạnh mới là gian trá, lừa đảo.

Vì Như Tiệp Tư Luật tạm hoãn công việc để bay tới Đài Loan, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi đều thể hiện hết tình yêu của mình ở trên mặt, không thể thoát ra được.

Mỗi lần nhìn cô cười sáng chói nhìn anh, anh liền muốn bảo vệ cô cả đời.

Thế là, yêu nhau tha thiết hơn nửa năm, Tư Luật không kịp đợi Như Tiệp hai mươi tuổi, trong kỳ nghỉ đông cuối cấp, ngày cô tròn mười tám tuổi, cũng chính là lễ tình nhân, giấu giếm mọi người, mang cô bay tới Mỹ, kết hôn ở Las Vegas.

Để cho cô trở thành người phụ nữ của anh.

14. Chương 14

“Phốc— ——” Tích Vĩ phun toàn bộ mỳ Ý trong miệng ra. “Cậu nói cái gì?”

Như Tiệp then thùng lấy sợi dây chuyền trong cổ ra, cho bạn tốt thấy rõ chiếc nhẫn cưới của cô. “Mình kết hôn với Tư Luật.”

“Ah....” Tích Vĩ trợn mắt, không thể tin được chuyện này, chiếc nhẫn trước ngực Như Tiệp nhất định là giả! Không có khả năng là thật!

“Tay chân Phùng Tư Luật thật nhanh.” Cô cắn răng nói, vẻ mặt tức giận bất bình.

“Tiểu Vĩ, cậu tức giận sao?” Như Tiệp kéo tay bạn tốt, cẩn thận hỏi.

“Nói nhảm!” Tích Vĩ gào lên. “Không nói với mình liền kết hôn, sao mình không bực cho được?” Cô hung hăng cuộn sợi mỳ, tức giận cắn một miếng to.

“À....” Như Tiệp không phản bác được.

“Khó trách trong kỳ nghỉ đông mình tìm không thấy cậu, anh Bác cùng mẹ cậu lo muốn chết.” Tích Vĩ cười tà nói.

“Thì ra là cậu bị lừa đi, biết chuyện mà không báo.”

“Tư Luật nói anh ấy đã thu xếp rồi, sau khi hưởng tuần trăng mật về mới biết anh ấy giấu anh Bác và mẹ, khi đó đã không kịp rồi.” Nói đến đây, cô cũng vô tội mà.

“Anh Bác biết cậu cùng anh ta đến Mỹ đăng ký kết hôn, không tức giận?” Tích Vĩ không tin.

“Không có mới là lạ.” Như Tiệp nhủ mày. “Ngay cả mẹ mình cũng tức giận.”

“Nói nhảm, con gái bị người ta mang đi còn không biết, làm mẹ không tức giận mới là lạ!” Tích Vĩ có thể tưởng tượng được Phùng Tư Luật ngoan ngoãn đứng trước mặt Dương Vịnh Lan, bị hung hăng mắng một trận.

“Anh Bác đánh nhau với Tư Luật.” Như Tiệp lú lỏi nói. “Lúc đó Tư Luật không có đánh lại.” Điều này làm cho cô cảm thấy kỳ quái, Tư Luật không phải là người đứng yên cho người ta đánh.

“Chột dạ đó.” Tích Vĩ hiểu rõ.

Như Tiệp lại không tỏ vẻ gì, cô cũng đồng ý lời nói của bạn tốt.

Tích Vĩ nhìn không được nói xấu. “Anh ta sẽ không ngăn cản kế hoạch của chúng ta chứ?” Phùng Tư Luật chiếm đoạt Như Tiệp, không cho cô rời khỏi tầm mắt, điều này làm cho kế hoạch nhiều năm của các cô bị phá vỡ.

“Sẽ không, Tư Luật khuyến khích mình học lên nữa.” Nói tới Tư Luật, Như Tiệp nhin không được cười ngọt ngào.

Nhìn bộ dạng hạnh phúc của bạn tốt, từ đáy lòng Tích Vĩ vui mừng vì cậu ấy, chỉ là, chuyện này cũng không đơn giản như các cô vẫn nghĩ. Tổ ra hạnh phúc, thường có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tích Vĩ không muốn phá hư giây phút vui vẻ này của bạn tốt, nhưng cô vẫn không nhin được hỏi.

“Như Tiệp, hiện tại Phùng Tư Luật không ở đây, mình mới dám hỏi cậu, các cậu đã là vợ chồng, mình nghĩ, các cậu đã phát triển đến mức nào rồi, mình sẽ không nói rõ ràng.”

Trên gương mặt tròn đáng yêu hiện lên lo lắng.

“Ừh.” Gương mặt Như Tiệp đỏ bừng, trong lời nói đã hiểu rõ tất cả.

Cô thở ra một hơi nói: “Anh ta nhất định thấy được, đúng không?”

Hỏi như vậy, làm gương mặt nhỏ nhắn của Như Tiệp tái xanh.

“Mà cậu cũng không nói rõ nguyên nhân cho anh ta biết.” Tích Vĩ lại thở dài.

Như Tiệp chậm rãi mở miệng. “Mình không dám nói, Tiểu Vĩ, mình không dám nói cho Tư Luật biết.” Trong đôi mắt to của Như Tiệp tràn đầy lo lắng. “Về mặt của Tư Luật thật đáng sợ, bộ dáng như bị sét đánh, giọng điệu của anh ấy thật lạnh lùng, hỏi mình sao lại thế này, mình....Thật sự không dám nói cho anh ấy biết, Tiểu Vĩ, mình không dám.”

“Như Tiệp.” Tích Vĩ nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô, trấn an nói: “Các cậu là vợ chồng, chuyện như vậy sao có thể giấu giếm được? Anh ta sớm muộn cũng sẽ biết.”

“Nhưng mình....” Lúc này Như Tiệp không hề có cảm giác an toàn, hạnh phúc trong mắt đã biến mất không thấy, chỉ tràn đầy sợ hãi. “Tiểu Vĩ, mình không biết sao lại thế này, hơn nửa năm hạnh phúc làm mình cảm thấy rất lo lắng, phảng phất như đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, mình rất sợ....”

“Cậu cũng không cần suy nghĩ nhiều.” Tích Vĩ cười trấn an cậu ấy. Cô không thể nói với Như Tiệp rằng, cô cũng có cảm giác như vậy? “Mình xem là cậu quá hạnh phúc nên mới nghĩ ngợi lung tung, cậu với Tư Luật là vợ chồng, mặc kệ giữa các cậu có vấn đề gì, đều phải nói rõ cho nhau, có biết hay không? Cái này còn để mình dạy cho cậu! Có vấn đề gì, mặc kệ lớn nhỏ, đều phải tìm chồng cậu, thỏa mãn một chút ý muốn bảo vệ của anh ta!”

“Tiểu Vĩ, mình cũng hi vọng mình nghĩ nhiều.” Như Tiệp cười khổ nói.

Về lo lắng hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tân hôn của cặp vợ chồng mới cưới lại che giấu một quả bom hẹn giờ.

Không biết khi nào, vốn là bầu trời xanh thẳm, lại bị mây đen che phủ, một tia sấm chớp xẹt qua, tiếng sấm vang dội, làm cho Như Tiệp bắt đầu cảm thấy bất an.

Hi vọng tất cả chỉ là cô đa sầu đa cảm.

... ..

15. Chương 15

Đối mặt với truy hỏi của Tư Luật, Như Tiệp luôn đưa ra một trăm lẻ một lý do để đối phó.

“Tư Luật, đừng hỏi lại có được không?” Về thống khổ hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến Tư Luật đau thành một đoàn, lập tức quên không hỏi nữa.

“Được rồi, anh không hỏi, đừng khóc.” Anh đau lòng ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng trấn an.

Sau khi trở thành vợ chồng, tình cảm của hai người tăng lên, đặc biệt tình yêu của hai người không có dấu hiệu thay đổi, ngược lại keo sơn như hình với bóng.

Tuy rằng tình cảm phát triển thuận lợi, nhưng nghi ngờ vẫn chôn giấu trong lòng Tư Luật, thật không có cách nào hỏi được nghi vấn trong lòng.

Lần đầu hai người trần truồng, anh bị cái sẹo dài từ vai phải kéo dài tới thắt lưng làm hoảng sợ, tim đang đập cũng muốn dừng lại, tuy rằng anh đã thấy những cái sẹo như vậy, nhưng anh không thể tưởng tượng được, lúc trước Như Tiệp phải sống ra sao.

Một cái sẹo xấu như vậy, dài như vậy, sao có thể xuất hiện sau lưng Như Tiệp? Nhìn ra được đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng vẫn không thể làm cái sẹo biến mất hoàn toàn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có vết sẹo gần như khiến người ta bỏ mạng vậy? Tại sao..... Mỗi lần hỏi Như Tiệp, cô ấy đều không muốn trả lời?

Những vấn đề này ép anh điên mất, quá khứ của Như Tiệp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hỏi Bác, cái miệng của cậu ấy khép kín như vỏ trai, nói anh hỏi Như Tiệp, mà vẻ mặt Tô Tích Vĩ muốn nói lại thôi.

Đến bây giờ Tư Luật mới phát hiện, ba người bên cạnh anh đều giấu giếm thật giỏi.

Không lay chuyển được, Tư Luật quyết định tự điều tra, nếu không ai nói cho anh sự thật, như vậy, anh phải điều tra rõ ràng.

Nhưng anh không ngờ tới, vẫn chưa điều tra được, thì sự việc đã có biến....

16. Chương 16

Liên tục năm ngày nghỉ tết kết thúc, Tư Luật lần thứ n bị các nữ sinh ký túc xá lừa, sau khi ăn xong đại tiệc, Như Tiệp bị đưa về ký túc xá, anh phải lái xe quay về nhà.

Như Tiệp muốn thời gian cuối cùng này, sinh hoạt cùng các học muội trong ký túc xá. Để nhiều năm sau, nhớ lại quãng thời gian sống trong ký túc xá, cô không muốn bỏ qua.

Bởi vậy, đành ủy khuất Tư Luật ngủ một mình.

Sau khi cơm nước no nê, mười nữ sinh ở trong ký túc xá xem tivi, nói chuyện phím, không ngoài việc Như Tiệp tìm được một ông chồng tốt, mỗi lần bị các cô lừa phải về một mình cũng không dám nói gì....

Không ai nói ra việc Như Tiệp gả cho thầy Phùng cả, như thế mới có đại tiệc mà ăn.

Ngay lúc các cô đang nói chuyện vui vẻ, một học muội đột nhiên nhảy dựng lên, nhớ đến cái gì đó nói: “Em quên, trước khi nghỉ lễ có người muốn em giao phong thư này cho Như Tiệp học tỷ.” Cô ngượng ngùng gãi đầu, vội vàng chạy về phòng, lục tung tìm phong thư.

“Nếu là thư tình thì khỏi!” Tích Vĩ nhìn bóng lưng học muội nói to, ăn rất nhiều nên cô không có sức đứng dậy đi theo dò xét đến cùng.

“Còn cần tỷ dạy, Tích Vĩ học tỷ, chuyện như vậy còn cần chúng em xử lý. Được tỷ dạy dỗ, chúng em xử lý không để lại một chút dấu vết hiệu quả càng ngày càng lợi hại.”

“Không phải là cười nhận lấy, rồi xoay người vứt vào thùng rác sao, cái này có gì tốt mà khoe.” Tích Vĩ hừ lạnh một tiếng.

“Không phải thư tình, là một người đàn ông đưa.” Tìm được phong thư, học muội vội vàng bước xuống lầu, giao phong thư cho Như Tiệp. “Ngày đó, Như Tiệp học tỷ đi trước, cũng không tìm thấy Tích Vĩ học tỷ, em vội lên xe, cho nên để lại ký túc xá.”

Như Tiệp quái dị nhìn phong thư trong tay, có dự cảm không tốt.

“Tỷ mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước, các em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Như thường ngày dặn dò đám học muội, Như Tiệp trở về phòng.

Đóng cửa lại, bay tay nhỏ bé cầm phong thư không tự giác run lên.

Cửa đã đóng, trên phong thư không ghi địa chỉ, chỉ ghi ba chữ “Diệp Như Tiệp” thật to ở giữa

Không chịu đựng được những sợ hãi bất ngờ, Như Tiệp nuốt nước miếng, mở phong thư ra——

“A!” Cô giật bàn tay đang đau ra, hoảng sợ khi nhìn thấy ngón tay bị lưỡi dao cửa chảy máu. “Cái này.... ..” Cô kinh hoàng để phong thư xuống, “Cạch” một tiếng, một con dao rọc giấy rơi từ trong phong thư ra, trên lưỡi dao có những sợi tóc và vết máu đã khô.

“A.... ..” Như Tiệp che miệng lại, cô sợ nếu mình la lên, sẽ làm cho nhóm học muội chú ý.

“Tại sao.... ..” Cô hỏi ông trời, Tại sao hạnh phúc của cô lại ngắn ngủi như vậy.

Phong thư này báo cho cô một chuyện—— ——“Ông ta” đã trở lại!

Sợ hãi làm cho cô không thể kiềm chế được run rẩy, bây giờ Như Tiệp rơi vào hoảng loạn, cô không dám nói cho Tư Luật biết chuyện này, cô chỉ có thể tìm người biết chuyện này mà thôi.

“Anh Bác.... ..” Sợ hãi làm cho nước mắt chảy ra càng nhiều, bàn tay nhỏ bé run rẩy gọi điện thoại.

Đã kết nối được, là giọng nói Đường Tuấn Bác ngủ không đủ.

“Thế nào? Bây giờ điện cho anh, cãi nhau với Tư Luật sao?”

“Anh Bác.... ..” Vừa nghe được giọng nói của anh trai, Như Tiệp nhẹn không được khóc luôn. “Làm sao bây giờ.... ..Anh Bác, em với Tư Luật phải làm sao bây giờ.... ..”

Vừa nghe cô khóc một cái, Đường Tuấn Bác đang ngủ gật lập tức tỉnh ngủ. “Sao vậy? Tư Luật khi dễ em sao? Nói cho anh Bác biết, anh sẽ giúp em dạy dỗ cậu ta lại.”

Như Tiệp liều chết lắc đầu. “Anh Bác, em không muốn hại Tư Luật.... ..Em thật sự không muốn hại anh ấy.... ..” Cô nghẹn ngào nói.

Đường Tuấn Bác giật mình, lời này của Như Tiệp là có ý gì—— ——

“Như Tiệp, em trước tiên đừng khóc, từ từ nói được không?”

“Anh Bác, anh có thể trở về hay không? Em.... ..Em rất sợ, em thật sự rất sợ.” Cô bắt lực rơi lệ. “Ông đã trở lại, anh Bác, ông ta đã trở lại.... ..”

Tại một nơi xa bên kia địa cầu Đường Tuấn Bác nghe vậy ngây dại, ông ta, là chỉ người kia sao?

“Anh lập tức trở về, Như Tiệp, em trước tiên đừng khóc, có chuyện gì thì chờ anh trở về rồi nói sau được không?” Đường Tuấn Bác lập tức từ trên giường nhảy xuống, không kịp sửa sang lại hành lý, lấy hộ chiếu, ví tiền cùng chìa khóa xe, lập tức chạy ra ngoài. Cúp điện thoại, Như Tiệp bất an ngồi ở mép giường, run rẩy.

Đến khi Tích Vĩ phát giác bất thường, vào phòng cô, nhìn Như Tiệp ngồi ở mép giường cùng với vết máu trên lưỡi dao rọc giấy, trên khuôn mặt tròn trăn ngập khí lạnh.

Cô biết, người kia đã trở lại.

... ..

17. Chương 17

Cả buổi tối Như Tiệp đều không ngủ ngon, trần trọc trở mình, cứ thế đến ngày thứ hai đi học dưới hai mắt có quầng thâm rõ rệt, sắc mặt càng thêm khó coi, thấy vậy trong mắt Tư Luật càng thêm đau lòng và không hiểu.

Sau khi tan học, cô ra hiệu với Tư Luật, đi vào phòng làm việc của anh.

“Sao vậy? Tại sao sắc mặt kém như vậy?” Tư Luật nghiêm túc hỏi, nhưng trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Không có” Như Tiệp gượng cười, né tránh ánh mắt của anh.

Ngày hôm qua cả buổi tối cô sợ phải ngủ, có lẽ là vì nguyên nhân này, làm cho cô mới sáng sớm không thoải mái mà nôn khan, bữa sáng cũng ăn không vào, liên lụy tới sắc mặt cũng không tốt.

“Lại thức đêm nói chuyện phiếm với các học muội? Em ah!” Anh tức giận nói. “Buổi chiều xin phép về nghỉ ngơi, đừng quay lại ký túc xá, đến nhà chúng ta, nếu không có tiết anh sẽ về cùng em.”

“Dạ.” Như Tiệp gật đầu, đồng ý yêu cầu của anh.

“Mình không chú ý thân thể của chính mình, em như thế thì sao anh yên tâm cho em đi học đại học? Hơn nữa còn xa nhà như vậy” Tư Luật thở dài. “Không được để anh lo lắng, được không?”

Như Tiệp cùng Tích Vĩ sắp trở thành học muội của anh cùng với Bác, trường đại học ngành kiến trúc ở Italia, là trường cũ của anh, tháng chín năm nay các cô sẽ trở thành sinh viên ở đó.

“Rất xin lỗi, Tư Luật.” Như Tiệp xin lỗi, nhào vào ngực anh.

Cô cần lòng ngực thế này, sẽ cung cấp cho cô thêm sức mạnh.

“Đồ ngốc.” Tư Luật cười nói, không phát hiện sự khác thường của cô. “Về lớp thu dọn đồ đạc, về nhà nghỉ ngơi, nghe lời, không cho phép làm những chuyện khác, nghe không?”

“Dạ.” Quay lại nhìn anh cười tươi, trong mắt của Như Tiệp tràn ngập lưu luyến.

Cô không thể nào để anh vì cô mà thương tổn chính mình. Người kia....Sẽ không bỏ qua cho Tư Luật.

Nếu phải rời khỏi Tư Luật mới có thể đảm bảo an toàn của anh, như vậy cô sẽ rời khỏi.

“Em đi trước, Tư Luật.” Không đành lòng nói lời từ biệt, Như Tiệp hôn lên môi chồng yêu.

“Em sẽ rất nhớ anh.”

Tư Luật chỉ cho là thân thể cô không thoải mái mới làm nũng như vậy, cười nói lời tạm biệt với cô.

Rời khỏi phòng làm việc của Tư Luật, nụ cười gượng trên mặt Như Tiệp biến mất, cô trở về phòng học dọn đồ đạc, nói cho Tích Vĩ một tiếng, một mình rời khỏi trường.

Đột nhiên cảm giác buồn nôn làm cô nhú mào, che miệng lại, chạy tới cái cái rãnh ven đường, ngồi xổm xuống nôn khan.

Nhổ ra một hớp nước chua cuối cùng, cô bắt đầu cảm thấy khác thường.

Sao cô lại cảm thấy buồn nôn? Cô tính tính, giật mình kỷ sinh lí của cô....Đã trễ rồi.

“Không thể nào.” Như Tiệp luống cuống, ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy một quầy thuốc, không chút nghĩ ngợi liền chạy tới....

Đường Tuấn Bác phong trần mệt mỏi chạy về Đài Loan, bỏ lại công việc ở Mỹ, vừa xuống máy bay lập tức liên lạc với Như Tiệp, lập tức chạy tới nhà của hai vợ chồng Tư Luật, bây giờ, Tư Luật đang ở trường dạy học, chưa trở về.

“Anh Bác.” Như Tiệp vừa thấy anh như người chết đuối vớ được cọc gỗ, chạy về phía anh, ôm chặt.

“Tại sao có thể như vậy?” Đỡ Như Tiệp vào nhà, để em ấy ngồi ở sofa, anh đi tới phòng bếp, rót cho em ấy một cốc nước sôi.

“Em không biết, em.... ..”

“Như Tiệp, em đừng vội, từ từ nói, hiện tại em định làm thế nào?”

Như Tiệp không trả lời, lấy từ trong cặp sách ra một túi giấy, đưa cho anh.

“Đây là.... ..” Đường Tuấn Bác trợn mắt. “Như Tiệp, em không thương lượng cùng với Tư Luật đã quyết định cậu ta sẽ không đồng ý.”

“Cho nên, em muốn anh thay em ra mặt, em không thể hại Tư Luật, ông ta tới là vì em, nếu để ông ta biết em kết hôn với Tư Luật, vậy.... ..Em thật sự không dám tưởng tượng ông ta sẽ làm gì với Tư Luật, em sao có thể hại anh ấy? Anh Bác, em rất yêu Tư Luật, em thật sự rất thương anh ấy.... ..” Sợ hãi làm cho Như Tiệp không kiềm chế được khóc thành tiếng.

Đường Tuấn Bác thở dài. “Em đi như vậy không phải là biện pháp— —”

“Ít nhất, em có thể xác định các anh an toàn.” Như Tiệp quyết tâm. “Em sẽ không để cho ông ta làm hại bất cứ người nào bên cạnh em.”

“Như Tiệp, em nên nói chuyện với Tư Luật, có lẽ cậu ấy có biện pháp giải quyết.... ..” Đường Tuấn Bác tận tình khuyên bảo cô, muốn cô đừng quyết định quá sớm.

“Anh ấy có thể giải quyết được sao? Anh Bác, đối phương là bang phái độc ác nhất châu Á, anh có biết không? Cho dù Tư Luật có thân thủ cao siêu thì sao? Anh ấy có thể địch nổi sao? Em không muốn anh ấy bị thương....” Chỉ cần nghĩ đến Tư Luật bởi vì cô mà bị thương, cô liền sợ hãi. mà làm đau chính mình.

“Như Tiệp....” Đường Tuấn Bác đau xót nhắm mắt lại, anh hận, anh hận chính mình vô năng, không đủ năng lực bảo vệ em gái, để cho em ấy một mình chịu đựng áp lực.

“Hôm nay em sẽ đi khỏi đây, anh Bác, em cần anh giúp em.” Như Tiệp lau khô nước mắt, cạy mạnh hắt cảm lên. “Giúp em rời khỏi đây, được không?”

Đường Tuấn Bác chỉ có thể khó khăn gật đầu, đáp ứng yêu cầu của cô.

Như Tiệp nắm lấy nhẫn cưới trước ngực, nắm thật chặt, không chịu buông tay.

Để cho cô lưu lại một chút gì đó, để cho cô mang theo chiếc nhẫn có ý nghĩa trọng đại này rời khỏi Tư Luật.... ..

18. Chương 18

Bầu trời, thay đổi— —

Đùng đoàng một tiếng, vốn trên bầu trời trong xanh đột nhiên sét đánh ầm ầm, chỉ chốc lát sau, nước mưa rơi xối xả, khiến cho học sinh học bên ngoài nhất thời tan tác, chạy về phòng học trú mưa.

Lúc này, Tư Luật đang trong phòng làm việc, bao phủ một cỗ không khí khản trương. Chỉ thấy anh nhìn chằm chằm tài liệu mà bạn tốt đưa cho anh, khớp xương các ngón tay không tự chủ trắng bệch, làm lộ ra tâm tình của anh không như mặt ngoài phong vân kinh đạm.

“Shit!” Tư Luật ném tài liệu trên bàn, anh cười như không cười nhìn người ngồi trước bàn làm việc.

Đường Tuấn Bác sắp xếp cho Như Tiệp thật tốt, lập tức tới trường tìm anh, bởi vì đây là yêu cầu của Như Tiệp.

“Cậu bay từ nơi xa xôi trở về, chính là vì cái này?” Tư luật cười hỏi, nhưng anh biết Đường Tuấn Bác đã lâu, sao không biết bây giờ anh đang tức giận như núi lửa bộc phát là không thể ngăn cản.

“Tư Luật, tôi cũng không muốn cùng cậu xé mặt mũi, nhưng những thứ này là yêu cầu của Như Tiệp, tôi không thể cự tuyệt em ấy.” Đường Tuấn Bác khổ sở nhắm mắt, anh cảm thấy rất mệt mỏi.

“Ha ha, yêu cầu của Như Tiệp.” Tư Luật nhìn chữ viết xinh đẹp của Như Tiệp, ở trên hai phần tài liệu đều có chữ ký của cô ấy, một phần là xin tạm nghỉ học, một phần khác khiến anh tan nát cõi lòng - giấy ly hôn.

Tư Luật càng nghĩ càng cảm thấy thật tốt, mấy giờ trước, Như Tiệp ở trong lòng anh nói chuyện với anh, còn chủ động hôn anh, bây giờ lại nói muốn cùng anh ly hôn!

Tĩnh táo cầm tài liệu trên bàn, một tay xé nó.

“Tôi không ký tên, mặc kệ là tạm nghỉ học hay là ly hôn, để tôi gặp Như Tiệp hỏi rõ ràng nguyên nhân trước đã, tôi tuyệt đối không ký tên, nghe không, Đường Tuấn Bác, tôi không ký tên.”

“Tôi rất vui mừng khi nghe cậu nói như vậy, nhưng Như Tiệp cũng không hi vọng như vậy, Tư Luật.” Đường Tuấn Bác thở dài nói. “Nếu như không phải bởi vì yêu cậu, em ấy sẽ không đưa ra quyết định này.”

Anh trước khi đi còn nghe Như Tiệp ò òn khóc, anh rất muốn giúp em ấy, nhưng anh không làm được gì.

Sao anh có thể lấy trứng chọi đá? Anh một kiến trúc sư nho nhỏ, sao có thể chống lại được bang phái số một số hai châu Á?

“Tại sao?” Tư Luật vẫn chưa hết giận, nhú mày hỏi.

Anh suy nghĩ một chút xem đôi anh em này đến cùng là đang làm cái gì? Lại dám lấy giấy ly hôn ra hù dọa anh!

“Tư Luật, cậu nguyện ý vì Như Tiệp mà mất mạng sao?” Đường Tuấn Bác điên khùng hỏi.

“Nếu như có cơ hội, tôi thế nào không muốn?”

“Nhưng Như Tiệp không hy vọng cậu bởi vì em ấy mà bị thương, càng không hy vọng cậu bởi vì em ấy mất mạng, cậu hiểu không?”

Tư Luật nguy hiểm nheo mắt lại. “Ý của cậu là, Như Tiệp đang nguy hiểm tính mạng?”

Đường Tuấn Bác không nói lời nào, coi như là chấp nhận.

Tư Luật ngậm chặt môi lại, trên mặt đột nhiên hiện lên khí lạnh.

Là ai dám làm hại đến tính mạng của Như Tiệp, anh trước hết sẽ làm cho hắn biến mất. Tư Luật âm thầm thề.

“Tôi đã hứa với Như Tiệp, không thể tiết lộ cho cậu biết.” Đường Tuấn Bác buồn bực nói.

“Cậu đi chết đi!” Tư Luật rốt cuộc không kiềm chế được nổi trận lôi đình, hướng anh ta gào lên. “Đã đến lúc nào rồi, cậu còn nhớ lời hứa với Như Tiệp làm cái gì! Là Như Tiệp quan trọng, hay là lời hứa của cậu quan trọng hơn?”

“Tư Luật.”

“Cậu nói rõ xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Phùng Tư Luật!” Lúc này, một giọng nữ non nớt chen vào tranh chấp của bọn họ.

Là vẻ mặt nghiêm túc của Tích Vĩ, cô ấy lúc này, không phải cô gái bình thường cười đáng yêu - Tô Tiểu vĩ, mà bây giờ đang lo lắng cho người bạn tốt.

“Anh không cần ép anh Bác nói nữa, anh ấy sẽ không nói, anh ấy đã đồng ý với Như Tiệp là không nói thì sẽ không nói, anh còn ép anh ấy cũng vô dụng.”

“Tiểu Vĩ.” Hai người đàn ông kinh ngạc khi cô đột nhiên xuất hiện.

Tích Vĩ đóng cửa, khóa lại, rồi mới xoay đầu đối mặt với hai người đàn ông này.

“Anh biết không? Phùng Tư Luật, chuyện này có liên quan tới vết sẹo trên lưng của Như Tiệp, đó là nguyên nhân tôi học kiếm Tây Dương.” Tích Vĩ nghiêm túc hỏi.

“Tiểu Vĩ!” Đường Tuấn Bác muốn ngăn cản cô.

“Anh Bác, em cảm thấy nên nói chuyện này cho anh ta biết, để xem anh ta quyết định thế nào.” Tích Vĩ nhìn thẳng vào Tư Luật, quan sát trên mặt anh có xuất hiện sợ hãi hay không.

Như cô mong muốn, cô thấy gương mặt thản nhiên không sợ của anh ta, vì vậy, Tích Vĩ tháo xuống đề phòng với Tư Luật.

“Anh có biết bang Hào Cười không? Phùng Tư Luật.”

Bang Hào Cười? Nghe cái tên là biết bang phái này có tiếng xấu, lại được nói ra từ trong miệng một học sinh cấp ba sao, ánh mắt của Tư Luật không khỏi trầm xuống.

“Không phải Như Tiệp tự mình trêu chọc bang Hào Cười, là bang Hào Cười trêu chọc Như Tiệp, chỉ vì ông già hội trưởng bang Hào Cười, thèm muốn sắc đẹp của Như Tiệp.”

Nghe đến đó, lý trí của Tư Luật đã đứt.

“Cô nói bang Hào Cười nào?” Anh âm trầm cười một tiếng.

“Trừ bang Hào Cười ra, còn có một người nữa.” Tích Vĩ cười quỷ dị một tiếng. “Tạo ra vết sẹo trên lưng Như Tiệp và gần như khiến cậu ấy mất mạng, thúc đẩy tôi học tập võ thuật để bảo vệ Như Tiệp.”

“Người nào?”

”Diệp Thượng Lương, cha đẻ của Như Tiệp.

19. Chương 19

“Tôi quen biết với Như Tiệp khi ở trong nước, chúng tôi mới gặp như đã quen thân, lập tức trở thành bạn tốt như hình với bóng. Bất luận là đi học, tan học, thậm chí trong thời tan lớp ngắn ngủn mười phút, chúng tôi đều ở cùng nhau, không người nào có thể chia rẽ chúng tôi.” Tích Vĩ nói rõ cô với Như Tiệp quen biết thế nào.

“Tôi chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới cha đẻ, khi chúng tôi nói chuyện trời đất trên, vì không thể rời bỏ người mẹ xinh đẹp dịu dàng, cậu ấy nghiêm túc tìm cách thương yêu cha dượng, còn có một anh trai kế nâng cậu ấy trên lòng bàn tay che chở, lại chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới cha đẻ, tôi cảm thấy rất kỳ quái, nhưng ngại đây là vấn đề riêng tư của Như Tiệp, cho nên tôi vẫn chưa từng hỏi.”

“Vì vậy, tôi hiểu rõ cuộc sống sau tám tuổi của Như Tiệp trôi qua thế nào, nhưng không biết lúc tám tuổi cậu ấy mất trí nhớ, chỉ là về sau tôi mới biết.” Tích Vĩ cười khổ nói. “Tôi cũng chẳng ngờ, khi tôi thấy rõ tình huống đó.” Hơi nước dần dần nổi lên trong con ngươi, cô nắm chặt quả đấm, cắn răng nhịn không cho khóc ra tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Tư Luật nhíu lông mày, tâm tình treo ngược trên cao.

“Buổi sáng ngày đó, chính tôi đợi nơi chúng tôi thường ăn sáng mỗi ngày nhưng không đợi được Như Tiệp, tôi càng nghĩ càng kỳ quái, bèn, đi tới nhà của cậu ấy tìm cậu ấy.” Tích Vĩ kiềm chế mình, không để cho nước mắt chảy xuống. “Vừa bước vào nhà Như Tiệp, tôi liền bị dọa sợ! Khi đó trong nhà Như Tiệp không có ai, bác Bác cùng dì Dương xuất ngoại, chỉ có anh Bác cùng Như Tiệp ở nhà, tôi tận mắt nhìn thấy anh Bác bị người ta đánh chảy máu, mà vẫn. Không chịu cho Diệp Thượng Lương mang Như Tiệp đi, bởi vì.” Nói tới chỗ này, Tích Vĩ muốn nói cũng không nói được, cô bưng lấy mặt rơi nước mắt.

“Như Tiệp giãy dụa, không chịu đi cùng Bang Hào Cười, cho nên chọc giận Diệp Thượng Lương muốn lấy lòng Bang Hào Cười, ông ta đoạt roi da của người đứng bên cạnh, hung hăng đánh Như Tiệp.” Đường Tuấn Bác đón lấy Tích Vĩ chưa nói xong, khổ sở nhắm mắt lại.

“Như Tiệp kêu thảm thiết, kêu rên. Tôi nghe thật là đau, thật là đau. máu Như Tiệp, Phun lên trên mặt tôi, tôi đây cả đời sẽ không quên được. Tôi cho là Như Tiệp sắp chết.

. Ngay lúc đó tôi mới mười hai tuổi, việc có thể làm duy nhất là báo cảnh sát. Tôi muốn cứu Như Tiệp.” Tích Vĩ thút thút nói, vào thời điểm đó tự trách chính mình không có năng lực.

Tư Luật trợn mắt há mồm. Mười hai tuổi. Ngay lúc đó Như Tiệp còn là một cô bé, tại sao lại có người nhẫn tâm như vậy, xuống tay với một cô bé?

“Kết quả nhân chứng đều có, Diệp Thượng Lương bị xử tội danh mưu sát, ở tù mười năm, tôi nghĩ. Hiện tại ông ta đã ra tù, nên đi tìm Như Tiệp muốn hoàn thành tâm nguyện của ông ta.” Đường Tuấn Bác lo lắng nói.

“Diệp Thượng Lương. Người đàn ông kia thật sự là cha đẻ Như Tiệp?” Tư Luật không tin trên đời này lại có một người cha ác như vậy. Hồ dữ không ăn thịt con! Sao ông ta có thể hạ độc thủ với con gái như vậy?

“Không thể giả được, năm cậu ấy tám tuổi mẹ của Như Tiệp, hướng tòa án xin ly hôn, lý do là bạo lực gia đình, dĩ Dương không thể tiếp tục chịu đựng Diệp Thượng Lương đánh hai mẹ con thêm lần nào nữa! Tôi mới biết, năm Như Tiệp tám tuổi, căn bản là một đứa trẻ bị ngược đãi.” Tích Vĩ nghĩ đến Như Tiệp bị đánh lúc trước, không khỏi sợ phát run.

Cô cho là Như Tiệp sẽ chết trước mặt cô!

“Mẹ kế mang theo Như Tiệp đến nhà tôi không tới một năm, Diệp Thượng Lương không để lệnh cấm của tòa án vào trong mắt, thỉnh thoảng quấy rầy Như Tiệp, sau khi bạo hành Như Tiệp tám năm, mới biểu hiện vẻ mặt của một người cha! Ha, chuyện cười! Nếu không phải hội trưởng Bang Hào cười đột nhiên có hứng thú với Như Tiệp, Diệp Thượng Lương sợ bị ông ta coi thường, nên phải đánh con gái để lấy lòng?” Đường Tuấn Bác cười to, cười đến khổ sở. “Anh thế nào có mặt cùng Như Tiệp nghe được yêu cầu kia. Em ấy mới tám tuổi! Ông ta lại muốn Như Tiệp đi bồi một ông lão, đây là cái kiểu cha gì?”

Máu trong người Tư Luật đông lại, càng nghe anh càng cảm thấy trái tim băng giá. Như Tiệp của anh. Tại sao không có một tuổi thơ sung sướng? Cô ấy kiên cường như vậy, vui vẻ, hơn nữa dễ dàng thỏa mãn, một cô gái tốt đẹp như vậy, chịu không nổi đến nỗi phải mất trí nhớ?

“Mười năm rồi, tôi hiểu rõ Diệp Thượng Lương tính toán lợi dụng Như Tiệp củng cố địa vị của ông ta trong Bang Hào Cười, bởi vì sáu năm trước ông ta bị bỏ tù đã thề, ông ta sẽ trở lại.” Tích Vĩ nhớ lại ánh mắt không cam tâm của Diệp Thượng Lương, liền cảm thấy rợn cả tóc gáy.” Ông ta làm mỗi một chuyện, nói mỗi một câu, đều là cơn ác mộng của Như Tiệp. Ông ta gởi cho Như Tiệp một thanh dao rọc giấy dính máu, nói cho Như Tiệp biết, ông ta đã trở lại.”

“Như vậy, các cậu đối phó với bang Hào Cười thế nào?” Tư Luật hít sâu một cái, nhắm mắt lại hỏi.

“Trừ trốn đi còn có thể làm sao?” Đường Tuấn Bác cười khổ nói: “Bối cảnh của chúng ta cảnh quá đơn thuần, một kiến trúc sư nho nhỏ, sao có thể chống lại bang phái mạnh nhất châu Á?”

“Trốn? Người phụ nữ của Phùng Tư Luật không cần hèn mọn như vậy.” Tư Luật cười lạnh nói. “Tôi không cho bất luận kẻ nào hại người phụ nữ của tôi, cho dù người nọ là cha đẻ của Như Tiệp.”

“Tư Luật, coi như cậu có bản lĩnh cũng giống vậy thôi, sao cậu địch nổi đối phương?” Đường Tuấn Bác cau mày nói ra vấn đề thực tế.

“Tôi cũng không tin bọn họ địch nổi nuclear weapon (vũ khí hạt nhân).” Tư Luật tàn nhẫn cười một tiếng. “Bác, tôi không thích nhắc tới cái này với cậu, tôi chỉ có thể nói, tôi có năng lực bảo vệ Như Tiệp, hơn nữa —Bang Hào Cười sẽ biết, chỉ là một việc nhỏ.”

“Phùng Tư Luật! Anh không cần mạo hiểm!” Tích Vĩ gấp gáp la lên.

“Bang Hào Cười sẽ biết tổn thương mà mười năm nay gây ra cho Như Tiệp, tôi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.” Nói xong lời thề son sắt (lời hứa không thay đổi), Tư Luật cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

20. Chương 20

Cô mang thai! Kiểm tra đã có kết quả, cô hiểu được cái này là sự thật.

Đi ra từ phòng tắm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn Như Tiệp không có một giọt máu, tái nhợt khiến người ta đau lòng.

Bước chân của cô không yên đi tới phòng khách, vô lực nhắm mắt lại, dựa vào sô pha bên cạnh.

Tại sao lúc này xảy ra chuyện như vậy? Sao cô có thể nói cho Tư Luật đây? Ông trời, vì sao ông đùa kiểu này với tôi?!

Như Tiệp rất muốn khóc, nhưng cô sẽ không khóc, ngay từ lúc quyết định rời khỏi Tư Luật, cô đã không có nước mắt rồi.

“Em cho rằng làm như vậy, là quan tâm anh sao? Là yêu anh sao?”

Như Tiệp cả kinh, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nói ——

“Tư Luật.” Cô cho là cô sẽ không khóc, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lung của Tư Luật, nước mắt tràn đầy.

“Cái người ngốc này!” Tư Luật đi tới, một tay ôm chặt Như Tiệp vào trong ngực, giống như sợ cô sẽ biến mất, cả người run rẩy.

“Sao anh biết em ở đây?!” Như Tiệp đẩy anh ra, hoảng sợ hỏi: “Sao anh biết em ở nhà anh Bác?”

“Đương nhiên là Bác nói cho anh biết.” Sắc mặt Tư Luật âm trầm. “Như Tiệp, anh là chồng em, có nhớ không? Bất luận xảy ra chuyện gì, em phải thương lượng với anh, nhất là chuyện như vậy. Ông trời, em đưa cho anh giấy ly hôn làm gì? Em không thương lượng với anh mà tự chủ trương, em cho như vậy là tốt với anh sao? Như Tiệp, em quá xem thường anh! Sao anh có thể bởi vì em gặp phải nguy hiểm liền rời khỏi em?! Em thật là một người ngốc!”

“Em không muốn anh bị thương.” Như Tiệp không nhịn được khóc. “Em không muốn có người bởi vì em mà bị thương. Nhất là anh.”

“Ngu ngốc.” Tư Luật mắng cô. “Như Tiệp ngu ngốc, thật nên đánh cái mông nhỏ của em, không người nào có thể tổn thương được anh, trừ em ra.”

“Tư Luật, thật xin lỗi.” Như Tiệp nói xin lỗi. “Nhưng em.”

“Lòng của anh tan nát, Như Tiệp.” Cầm tay nhỏ bé của cô, để ở trước ngực. “Đừng dọa anh nữa, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta cùng nhau vượt qua, không cần dọa ly hôn, được không?”

“Thật xin lỗi. Tư Luật, thật xin lỗi.” Nàng khổ sở rơi nước mắt, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt anh.

Một Tư Luật luôn luôn kiêu ngạo, lại vì cô mà rơi lệ.

“Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh, Như Tiệp, anh sẽ không để người khác cướp em, anh không cho! Anh lại càng không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương em, gây nguy hiểm cho em!” Ôm cô vào trong ngực, Tư Luật, ở bên tai cô thề.

“Nhưng Tư Luật, em.” Như Tiệp còn muốn nói cái gì đó để gạt bỏ suy nghĩ của anh, lại bị anh ngăn cản.

“Tin tưởng anh được không? Tin tưởng anh.” Ánh mắt Tư Luật thành khẩn nói.

Như Tiệp khua tay, khua tay bởi vì Tư Luật kiên trì. “Em tin tưởng anh.”

Tư Luật xúc động hôn lên đôi môi trắng bệch của cô, đột ngột tiếng chuông vang lên phá tan sự ảm áp này.

Như Tiệp tỉnh táo lại, kỳ quái nhìn mặt Tư Luật không vui, loại tiếng chuông này cô chưa từng nghe qua, là cái gì phát ra?

Chỉ thấy Tư Luật lấy một chiếc điện thoại xinh xắn trong túi áo vét ra, ấn ngón cái xuống một cái, điện thoại di động đột nhiên mở rộng ra, một màn hình tinh thể lỏng hình chữ nhật xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Tư Luật tiên sinh.” Trên màn hình xuất hiện một người đàn ông đang nở nụ cười, nhìn một cái là biết người đàn ông kia là người Ấn Độ, diện mạo rất đẹp trai, khoe miệng có lúm đồng tiền, mang dáng vẻ của một người con trai vui vẻ.

“Ali, cậu có thể lăn ra đây rồi.” Tư Luật không khách khí nói.

“Á! Tư Luật tiên sinh, tôi đã sớm đến Đài Loan! Mệnh lệnh của ngài Ali nào dám không nghe? Vừa nhận được lệnh liền hết sức khẩn cấp cứu giá, tôi chính là trung bộc!” (nô bộc trung thành)

“Nói nhảm đủ rồi hãy mau xuất hiện trước mặt tôi, hạn cho cậu mười giây.” Tư Luật không để ý tới cậu ta đùa giỡn, hí mắt một cái, bắt đầu đếm ngược .

“Ah, anh không mở cửa, tôi thế nào xuất hiện ở trước mặt anh? Nếu như chủ nhân người đồng ý cho nổ cửa, vậy thì.”

“Ba, hai.”

“Được được rồi, tôi sợ anh.” Ali nói nhỏ không biết nhắc đi nhắc lại cái gì, không tới một giây đồng hồ, chỉ nghe thấy được âm thanh cửa mở ra.

“Á!” Như Tiệp kêu lên. Làm người ta giật mình, sao anh ta mở cửa được? Đúng rồi, Tư Luật vừa rồi làm sao vào được?

Đến bây giờ Cô mới nghĩ lại, chuyện này không thể tưởng tượng được.

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều, tôi là Ali.” Anh ta lộ ra nụ cười thân thiện với Như Tiệp. “Tốt, một cô gái mảnh khảnh! Tư Luật tiên sinh, vị này chính là cô vợ nhỏ len lén bỏ trốn của anh sao?” Trên mặt Ali tràn ngập tò mò.

“Ngậm miệng chó của cậu lại.” Tư Luật không có nhiều kiên nhẫn với cậu ta như vậy, giọng điệu cực kém.

“Hả. Phân biệt đối xử.” Ali ai oán thở dài.

Về mặt Tư Luật như vậy, kém rất nhiều so với bình thường!

Như Tiệp há hốc mồm cứng lưỡi, nhìn người đàn ông kỳ lạ này, còn Tư Luật kỳ quái nữa.

Cô lúc này mới phát hiện, thật ra Tư Luật là một người đàn ông rất thần bí, xảy ra chuyện liền có một người xuất hiện, cô không nghe anh nói qua.

“Như Tiệp, đây là Ali, không có việc gì có thể không cần để ý tới anh.” Tư Luật giới thiệu với Như Tiệp.

“Tư Luật tiên sinh! Việc này. Độc ác quá!” Ali vì mình khiêu nại.

Đường đường là dòng họ đệ nhất vệ sĩ của Thiên Môn, lại bị người ta xem thường như vậy! Ali thiếu chút nữa học máu.

“Ta muốn chọn bang Hào Cười.” Sắc mặt Tư Luật âm trầm, hơi thở tràn đầy máu tanh. “Diệp Thượng Lương, bắt ông ta tới đây cho tôi.”

“Vâng” Vừa rồi không đứng đắn, nhưng khi nghe được mệnh lệnh liền nghiêm túc trả lời.

Cảm thấy không khí không đúng, Như Tiệp lo lắng dựa vào Tư Luật.

“Không cần sợ, anh bảo vệ em an toàn.” Anh nở nụ cười trấn an cô.

“Tư Luật, em không muốn anh mạo hiểm.”

“Sẽ không, tin tưởng anh.” Tư Luật ôm chặt cô, dịu dàng cười, cho cô cảm giác an toàn. “Ali, tôi muốn cậu mang Như Tiệp rời khỏi.”

“Tư Luật! Em không muốn.” Cô vừa nghe mình sắp bị đưa đi, liều mạng lắc đầu. “Em không muốn tách ra khỏi anh.”

“Như Tiệp, nghe lời, anh muốn toàn tâm đối phó bang Hào Cười, anh không thể để em rơi vào trong tay bọn họ, cho nên anh phải đưa em đến chỗ an toàn.” Tư Luật nhấn nạt khuyên bảo. “Không để cho anh lo lắng, được không?”

“Đồng ý với em, anh sẽ an toàn, bình an. . . .” Cô cầm chặt bàn tay to của anh, muốn anh cam kết.

“Anh sẽ bình an đi đón em, ngoan, đi cùng với Ali.” Đẩy Như Tiệp về phía Ali, ánh mắt hẩn sắc bén trừng về mặt vô tội của Ali. “Tôi nhắc lại một lần nữa, nhiệm vụ của cậu bây giờ, chính là an toàn của Như Tiệp, cô ấy mất một cọng tóc, tôi sẽ bắt cậu trả lại gấp 10 lần, đưa Như Tiệp an toàn đến Thiên Môn, đó là mệnh lệnh của tôi.”

“Vâng” Ali cung kính trả lời.

“Thiên Môn?” Như Tiệp không hiểu nháy mắt. Chỗ này. . . .

“Thiên Môn là chỗ an toàn toàn nhất thế giới, em yên tâm ở đó, mỗi ngày anh sẽ chat với em qua webcam, không phải sợ, không có ai có thể chặn thông qua sự đồng ý của anh gây tổn thương cho em.” Tư Luật dịu dàng trấn an cô.

“Cái này chắc là một tổ chức, Tư Luật, tại sao anh có thể đưa em đến chỗ đó?” Như Tiệp cực kỳ kinh ngạc, cô thật không ngờ Tư Luật lại biết một bang phái lớn như vậy.

“Đến Thiên Môn, tự nhiên có một người nhiều chuyện nói cho em biết tại sao.” Tư Luật trừng mắt nhìn kẻ nhiều chuyện - Ali. “Sẽ có người bảo vệ em, yên tâm.”

“Thiên Môn ở đâu?”

“Canada.”

21. Chương 21

Không còn kịp tạm biệt anh Bác và bạn tốt Tích Vĩ, Như Tiệp lập tức bị Ali mang đi, đi máy bay mười mấy tiếng, tới Canada.

Tổng bộ Thiên môn nằm ở Vancouver, diện tích vượt qua một khu nhà cấp cao.

Cô được an bài trong một phòng lớn gần trăm mét vuông, đầy đủ tất cả thiết bị, phòng đọc sách, phòng khách, phòng ngủ, hoàn toàn là thiết bị trang hoàng cao cấp nhất, bao gồm bên trong phòng đọc sách còn có một màn hình tinh thể lỏng 72 in, Ali nói cho cô biết, đó là Tư Luật đặc biệt vì cô chuẩn bị để chat webcam.

Cô có rất nhiều nghi vấn, tại sao Ali phải hoàn thành những chuyện mà Tư Luật giao phó? Một chút cũng không dám chậm trễ, nhưng Ali không muốn trả lời cô, chỉ nói với cô

Tư Luật là người quan trọng, chính là người Thiên Môn phải bảo vệ.

Cô hiểu Tư Luật, Tư Luật chỉ muốn làm người bình thường, kết hôn bình thường, sống chết, cả đời thương cô, yêu cô, không cần có nhiều tiền bạc cùng quyền thế, chỉ cần bọn họ trôi qua vui vẻ là được. Cho nên, sau khi bọn họ có những ngày hạnh phúc, anh tuyệt đối không có khả năng chủ động nhắc tới, anh có quan hệ tới Thiên Môn.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi bật cười. Cô cũng từng hỏi Tư Luật, tại sao anh có bản lĩnh tốt như vậy, không ngờ anh thể nhưng đang hai tay, vô tội nói anh cũng không muốn như vậy, anh chỉ luyện chơi, luyện để tốt cơ thể, không nghĩ tới lại trở luyện thành cao thủ.

Tư Luật. Cùng anh tách ra không tới một ngày, cô bắt đầu nhớ tới anh, trong cuộc sống mấy tháng này, trong sinh hoạt của cô vẫn có anh làm bạn bên cạnh, đến nỗi cô sẽ không sợ mình trở thành một người cô đơn.

Suy nghĩ, cộng thêm hoàn cảnh xa lạ làm cô lo lắng, cô rất muốn khóc.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Như Tiệp ngẩng đầu nhìn phía cửa phòng, cô không lo lắng có người xông tới, bởi vì nơi này là Thiên Môn, không người nào có thể đột phá vách sắt thành đồng phòng thủ kiên cố của Thiên Môn mà xông vào, nơi này là chỗ an toàn nhất thế giới.

Đang một mình suy tư, ngay lúc đó đột nhiên vang lên tiếng chuông chói tai, cô hoài nghi nhướn mày. “Cái giọng nói này có phải”

“Tư Luật.” Ủy Liêu, Thiếu Môn Chủ trẻ tuổi của Thiên Môn, nhẹ giọng cười nói.

Anh tới xem cô gái khiến Tư Luật bất thường.

Cô thuận theo giọng nói đó đi về phía phòng đọc sách, trên mặt màn hình tinh thể lỏng vừa đúng lúc dừng hình, gương mặt đẹp trai lịch sự của Tư Luật mang theo sát khí xuất trên màn hình.

“Tư Luật!” Như Tiệp kinh ngạc nhìn khuôn mặt quen thuộc trên màn hình. “Em rất nhớ anh. . . .”

“Như Tiệp.” Tư Luật cũng thấy cô. Nhìn thấy hai mắt cô sưng đỏ, là anh biết, cô nhất định lại khóc nữa. “Anh cũng nhớ em.”

“Khụ khụ.” Ủy Liêu ở một bên trêu chọc giả bộ ho cười trộm. “Tư Luật, không ngờ anh cũng có một mặt nhi nữ tình trường như vậy.”

“Câm miệng!” Tư Luật nói với anh ta.

Như Tiệp nghe Ủy Liêu bên cạnh nhạo báng như vậy, không khỏi xấu hổ đỏ hai má.

“Khụ, được rồi, tôi biết anh không nói giỡn.” Ủy Liêu trêu chọc thấy vô vị liền cười nói.

“Tôi cử đủ người cho anh chứ? Có đủ dùng không?”

“Tôi còn cần một đội thay tôi quét nhà cầu, không biết nô bộc trung thành Ali có nguyện ý hay không? Hoặc là anh, Thiếu môn chủ Thiên môn—anh có nguyện ý giúp tôi chuyện này không?” Tư Luật cắn răng nói.

Bệnh thần kinh! Phải điều động cho anh ta một đại đội, cười chết người, cũng chỉ là một bang Hào Cười nhỏ nhỏ, còn cần đưa nuclear weapon loại nhỏ (vũ khí hạt nhân loại nhỏ) cho anh ta sao?!

Chỉ cần anh bố trí xong, thì chỉ cần một mình Phùng Tư Luật là có thể diệt bang Hào Cười rồi.

“Ha ha.” Nghe Tư Luật nói ác độc như ngày thường, Ủy Liêu không khỏi cười ha ha.

“Hừ.” Tư Luật hừ lạnh một tiếng.

“Nếu cần thì liên lạc.” Ủy Liêu lên tiếng chào anh, đem không gian tặng lại cho đôi vợ chồng. “Hong Vi, chào Tư Luật đi.”

“Tư Luật tiên sinh.” Ủy phong Hồng Vi — Hà Dự Vi, phụ trách an toàn của Như Tiệp.

“An toàn của Như Tiệp làm phiền cô.” Giọng điệu của Tư Luật rõ ràng là tốt hơn nhiều.

“Không, đây là vinh hạnh của tôi.” Sau khi Vi khẽ mỉm cười với anh, lập tức rời đi.

Cô biết, đôi vợ chồng cần nói chuyện.

Thấy những người không có phận sự đều rời đi, Như Tiệp mới bạo gan bày tỏ nhớ nhung với Tư Luật trên màn hình.

“Tư Luật, làm thế đây? Em. . . . Em thật sự rất nhớ anh!”

Tư Luật nghe vậy, dịu dàng nói: “Anh cũng thế. . . .”

Khoảng cách không gian vào giờ khắc này biến mất, như nhìn xuyên địa cầu thấy một chỗ khác, ở trong mắt bọn họ nhìn thấy cái bóng của nhau, tựa như bình thường, không có khoảng cách.

Chỉ vì lòng của bọn họ, ở bên nhau.

... ..

Trôi qua những ngày vô vị, Như Tiệp ở đây mấy ngày cùng Hồng Vi trở thành bạn bè không giấu thứ gì, trong thời gian này cô giúp Ủy Liêu một phen, khiến Vi nhận rõ tình cảm của mình, khiến trong cuộc sống của cô tìm được niềm vui mới.

Nhìn điện thoại di động xinh xắn trên tay, Như Tiệp không khỏi thở dài.

Tối ngày hôm trước Tư Luật nói cho cô biết, anh phải đi xử lý một ít chuyện, cho nên trong thời gian ngắn không liên lạc với cô, nhưng anh hứa, lần tới gặp mặt chính là lúc anh tới đón cô.

Cô chờ ngày đó tới!

Ở bên trong phòng đọc sách cả buổi tối, Như Tiệp xoa xoa mắt, vươn lưng, tính đến phòng bếp tìm một chút nước uống giải giải khát.

Cô vừa bước khỏi phòng, lại phát hiện một cảnh tượng kỳ quái ——

“Ah?” Cô mở to hai mắt nhìn hành lang trống không, nháy mắt mấy cái, không tin dụi mắt lần nữa.

Mới vừa rồi —— “Giống như” cô nhìn thấy Vi trùm một cái chăn nhỏ màu trắng đi vào bên trong gian phòng, cô nhìn lầm rồi sao?

Sao Vi chỉ trùm một cái chăn nhỏ đi lại trên hành lang? Cô ấy có thói quen mặc áo quần màu đỏ mà?

“Ah.” Như Tiệp đột nhiên thấy Ủy Liêu đang ôm Vi, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ rực. “Ah. Cô biết rồi.” Cô giống như phát hiện ra bí mật cười y hệt đứa trẻ.

Đi từ từ đến trước cửa phòng, cô im lặng không phát ra âm thanh. Tính cảnh giác của Vi rất mạnh, một âm thanh nhỏ cũng sẽ bị cô ấy phát hiện, cho nên phải cẩn thận.

Cô chỉ là muốn dọa Vi một chút mà thôi, không ngờ, người bị dọa lại là cô.

“Cậu đi đâu vậy?” Như Tiệp không nhịn được lên tiếng hỏi, đã trễ thế này Vi còn mặc áo quần màu đỏ, không nghỉ ngơi mà muốn đi đâu?

Thì ra là Vi muốn rời khỏi Thiên Môn, mặc dù không nói với cô tại sao cô ấy lại vội vàng như vậy, nhưng cô nghĩ, ít nhiều gì cũng không thoát khỏi liên quan tới Ủy Liêu.

Một đôi này, cũng là oan gia!

Vừa biết được Vi muốn rời khỏi Thiên Môn, Như Tiệp vui mừng. Cô quyết định sẽ theo Vi rời khỏi Thiên Môn.

Hồng Vi không chịu nổi Như Tiệp cầu khẩn, cộng thêm chính cô cũng gấp gấp rời đi, thế là cô đồng ý.

Bị buồn bực làm cho Như Tiệp không nghĩ đến tình cảnh của cô bây giờ, ở bên trong vách sắt thành đồng kiên cố của Thiên Môn quá lâu rồi, hoàn toàn quên bên ngoài có những gì đang đợi cô.

Cô hiện tại chỉ muốn thấy chồng yêu của cô, bạn tốt cùng anh trai, cô muốn nhanh chóng gặp mặt bọn họ.

Nhưng cô quên, Vi mang cô rời khỏi Thiên Môn là đi làm việc, Vi sẽ bởi vì cô mà chịu đựng sự tức giận khủng bố của Tư Luật.

22. Chương 22

Như Tiệp thở dài, hối hận mình quá xúc động.

Nhìn cô trong hoàn cảnh này, không có sợ hãi, chỉ có nồng đậm tự trách.

Cô bị giam bên trong gian phòng trang hoàng rất giống như trong khách sạn, giường lớn hình tròn màu hồng, nhìn xong, cô không khỏi rên rĩ.

Không thể nào!

Sau khi rời khỏi Thiên môn, cô cùng Vi hai người đi máy bay nhiều lần, mới về đến được Đài Loan quen thuộc. Vi hết sức để ý an toàn của cô, an bài chỗ ở ở Đài Loan, rồi mới đi làm chuyện của mình. Nhưng cô quá nhớ Tư Luật cùng Tích Vĩ, chân trước Vi mới vừa bước ra khỏi “Vi các” (lầu hay nhà ở của Vi), cô liền bước ra ngoài, trên người chỉ một ví da, Vi cho cô một cái để liên lạc, đó là một loại máy nhỏ không thể nào nhỏ hơn nữa, cô để cái này cùng với chiếc nhẫn kim cương, đeo trên cổ.

Cô vui vẻ ngồi lên xe buýt, đến trường học, đang đi tới cửa trường học để đi vào, không ngờ tới, một mùi thuốc xông vào mũi, cô nghĩ thầm — hồng bét! Mắt tối sầm lại, không biết việc gì sẽ xảy ra nữa.

Vừa tỉnh lại, cô phát hiện mình bị nhốt bên trong phòng, ngoài cửa có hai người to con đứng canh chừng, cô có chạy đằng trời. Mà hai tay của cô cũng bị trói chặt, không thể động đậy.

“Mình sẽ hại Vi bị Tư Luật. . . .” Như Tiệp nghĩ đến Tư Luật tức giận không nhịn được run rẩy, trời ạ! Cô mang đến phiền toái cho Vi rồi sao?

Trong lúc Như Tiệp phiền não Tư Luật sẽ như thế nào, đột nhiên cửa bị mở ra.

Xuất hiện tại cửa, là một khuôn mặt tương tự Như Tiệp.

Cô kinh hãi, Người đó đúng là. Cha của cô.

Diệp Thượng Lương nhìn bộ dáng Như Tiệp hơi giật mình, cười to nói. “Con gái ngoan, cha tìm con thật lâu.”

Như Tiệp phòng bị nhìn động tác của ông ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi.

Từ nhỏ ấn tượng sâu sắc với cha chính là cảnh đánh chửi cô, từ khi cô có trí nhớ tới nay, cô chưa từng thấy cha vui mừng nói chuyện với cô, ông ta vẫn mắng cô, nói cô vô dụng, còn đánh mẹ, mắng mẹ không biết đẻ trứng, không sinh được con trai! Nếu như mẹ ngăn cản ông ta đánh cô, ông sẽ đẩy cô từ trên cầu thang xuống, để cho cô bị thương, cũng làm ẹ đau lòng.

Cho đến năm tám tuổi ấy, mẹ không chịu được bạo lực gia đình nữa, mang theo cô tìm cảnh sát xin giúp đỡ, mới kết thúc những ngày cực khổ của mẹ con các cô.

Những ngày sống cùng với mẹ những ngày là vui vẻ nhất, cô không cần lo lắng mình sẽ bị đánh, bị chửi, mẹ luôn kiên nhẫn nói chuyện với cô, hơn nữa không sợ người khác làm phiền sợ cô không có cảm giác an toàn mẹ sẽ nói yêu cô, mẹ còn bảo đảm tuyệt sẽ không vứt bỏ cô.

Một năm sau, mẹ nói cho cô biết, cô có một người cha mới, cô rất sợ hãi, rất sợ, cô lại bị đánh tiếp sao? Nếu như cha mới cùng người cha thân sinh của cô là một dạng không thích cô, cô nên làm cái gì?

Kết quả cô trốn nhà! Dùng hành động trốn nhà kháng nghị với mẹ, cô không cần một người cha mới! Cô không muốn trở lại những ngày tháng đó.

Cô đi loạn trên đường, đi dạo lung tung, cho đến trời tối, một anh trai tốt bụng hỏi cô tại sao một mình chạy loạn bên ngoài, sau khi hỏi rõ ràng nguyên nhân, đưa cô về nhà. Anh trai tốt bụng đó không sợ người khác làm phiền nói với cô, cha mới sẽ rất thương cô, rất thích cô, sẽ có một anh trai, anh trai đó cũng sẽ rất thương cô, muốn cô không phải lo lắng.

Sau khi về đến nhà, mẹ ôm lấy cô khóc, vẫn nói thật xin lỗi với cô.

Khi đó cô hối hận rồi, tại sao cô lại không nghe lời khiến mẹ thương tâm vậy? Cô cũng khóc ôm lấy mẹ nói xin lỗi.

Về sau cô mới biết, anh trai tốt bụng đưa cô về nhà, chính là anh trai mới của cô—Đường Tuấn Bác, anh ấy hứa, sẽ thương yêu cô.

Đến lúc đó cô mới biết, thì ra là không phải tất cả người cha nào cũng sẽ vô cớ đánh người, cha mới sẽ không, ông ấy rất hiền lành rất tốt với cô, chưa bao giờ đánh cô!

Sau khi mẹ gả cho dựng, nhìn thấy mẹ vui vẻ hơn nhiều, mà cô cũng rất vui vẻ, có mẹ thương cô, cha cũng chiều cô, còn có một người rất tốt với cô đó là anh trai. Nhưng vui sướng một thời gian, khi người cha để xuất hiện, toàn bộ liền thay đổi.

Diệp Thượng Lương nhếch khóe miệng, mặc dù đã là trung niên, nhưng trên mặt không nhìn ra dấu vết của năm tháng, chỉ tăng thêm cho ông ta dáng vẻ thành thực, nhưng trong mắt ông ta lại lộ vẻ không đành lòng, phá hư ấn tốt khi mới nhìn thấy ông ta.

“Đã lâu không gặp, Như Tiệp thân mến.” Ánh mắt tà ma xuất hiện dấu hiệu động lòng với con gái ruột.

“Cha rất nhớ con, thế nào, suy nghĩ rõ chưa? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, làm người phụ nữ của trưởng hội bang Hào Cười, cả đời con sẽ hưởng vinh hoa phú quý!”

“Tôi không muốn.” Như Tiệp lấy dũng khí, cự tuyệt ông ta.

Bị cự tuyệt Diệp Thượng Lương không khỏi tức giận, giơ tay lên, theo thói quen đánh một quyền.

Nhưng ông ta khắc chế, cười lạnh một tiếng, “Ah, hiện tại bố mày không dám động tới mày, mạng mày thật tốt, con bé chết tiệt kia! Có hội trưởng làm chỗ dựa à, nếu không phải hội trưởng nhìn trúng cơ thể của mày, mày cho rằng bố mày sẽ để mày đi? Phi!”

Như Tiệp quật cường ngẩng cao đầu, mở to mắt trừng ông ta.

Người đàn ông này, là dã thú, không phải là cha của cô.

Như Tiệp khiêu khích như vậy triệt để chọc giận Diệp Thượng Lương. Vừa ra tù ông cần lấy lòng hội trưởng để củng cố địa vị, sáu năm trước vì mang con bé này về để hội trưởng vui vẻ, không nghĩ tới lại cho ông sáu năm ăn cơm tù, món nợ này ông nhất định sẽ đòi lại!

“Mày cho rằng tên tiểu tử Bác gia vô dụng sẽ đến cứu mày sao? Ha, mày nằm mơ!” Ông ta khát máu cười một tiếng: “Tao sẽ cho anh ta đi vào, nhưng không được ra!” Ông ta nháy mắt với thủ hạ, một quả bom tự chế được đưa tới.

Như Tiệp nhìn người cha đang làm những gì với cô, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đến cuối cùng, ông ta vẫn không chút lưu tình với cô.

Để quả bom tự chế phía sau, khiến Như Tiệp đang quyết tâm tìm cơ hội thoát đi liền dao động.

Mang theo một trái bom, cô có thể chạy trốn tới đâu?

“Tao cũng không tin tên tiểu tử thú vị Bác gia sẽ có biện pháp lấy cái này xuống!” Diệp Thượng Lương cười to: “Tao giao chìa khóa cho hội trưởng, nhớ, con gái ngoan, chỉ có hội trưởng mới đưa mày ra khỏi nơi quỷ quái này, hãy cố gắng nhận thức đi!”

Vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Như Tiệp, Diệp Thượng Lương cười to không thôi.

Cô sẽ tan xương nát thịt sao? Như Tiệp tự hỏi. Nếu như Tư Luật thấy cô bị người ta trói thành bộ dáng này, anh sẽ có phản ứng gì?

“A!” Diệp Thượng Lương đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt thoáng qua hưng phấn.

Phải có chút quà tặng cho bạn tốt của mày, nói cho con bé kia biết mày làm khách ở bang Hào Cười mới được!

Để cho cô ta an tâm.” Ông ta cười khanh khách không ngừng, trong mắt thoáng qua tia sáng kỳ dị, cầm lấy cây kéo, một tay giữ lấy tóc Như Tiệp.

Như Tiệp nhắm mắt lại, bên tai nghe “Cạch cạch” một tiếng.

Tóc của cô ——

23. Chương 23

Vốn là cuộc sống bình ổn nơi sân trường sóng to gió lớn lại nổi lên—— đối với Tích Vĩ mà nói là như thế.

Các bạn học vẫn đi học bình thường, đùa giỡn, cười đùa, thầy giáo—— Phùng Tư Luật, một bộ dạng nghiêm túc làm giáo viên, nhưng cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, có lẽ là bởi vì Như Tiệp không có ở đây, cô mới phát giác rất nhầm chán!

Đã gần một tháng không có tin tức của Như Tiệp, không biết cậu ấy ở Thiên môn trôi qua thế nào? Nói đến Thiên Môn, cô cũng bị dọa chết! Không ngờ cái người đàn ông lịch sự Phùng Tư Luật, thế nhưng cùng Thiên Môn có quan hệ sau như vậy! Làm nửa ngày, cô cùng anh Bác hai người phiền não vấn đề an toàn của Như Tiệp, căn bản là nhầm chán, có người đàn ông Phùng Tư Luật ở đây, bang Hào Cười là cái gì?

Tại sao nói Phùng Tư Luật đáng sợ? Rất đơn giản, bởi vì người này quá thần bí! Ban ngày làm giáo viên, buổi tối lập kế hoạch để bắt được Diệp Thượng Lương, thay Như Tiệp báo thù! Trời ạ, người này không cần nghĩ ngợi sao?

Nghe anh Bác nói, tất cả đều có kế hoạch, Diệp Thượng Lương bắt đầu cảnh giác. Cái này chứng tỏ, Như Tiệp có thể trở về rồi!

Phùng Tư Luật thừa dịp mấy ngày xin nghỉ, tự mình đến Canada đón Như Tiệp trở về.

Nghĩ đến Như Tiệp muốn trở về, cô cũng rất vui vẻ, trong một tháng này xảy ra thật là nhiều chuyện, cô có rất nhiều lời muốn nói với Như Tiệp.

“Ô Tích Vĩ.” Giọng nói của bạn học cắt đứt suy nghĩ của cô. “Mới vừa rồi chính mình ở khu quản lý nhìn thấy có đồ gửi cho cậu, giúp cậu cầm về.”

“Đồ của mình?” Tích Vĩ quái dị nhíu mày. “Cám ơn nha.”

Tại sao không có địa chỉ tên người gửi món đồ này? Cũng không có dán tem hoặc dấu bưu kiện, sẽ là ai gửi tới đây?

Mang theo một bụng hoài nghi, cô mở ra.

Một hộp gỗ hình chữ nhật lộ ra, Tích Vĩ nhíu mày, chẳng nói gì mở ra.

Cô trợn to mắt, nhìn “Quà tặng” trong hộp.

Vươn tay, run rẩy cầm lên một ít sợi tóc dài màu nâu dài gần bốn mươi centimét—

Đó là tóc của Như Tiệp! Bởi vì không có ai có màu tóc tự nhiên giống như Như Tiệp vậy, cô nhìn một cái là có thể nhận ra.

Tại sao tóc của Như Tiệp bị cắt?

Nhất thời Tích Vĩ nghĩ đến tình huống không tốt, tay run một cái, nắm tóc đó liền rơi trên mặt bàn.

Nhất thời, tất cả tiếng ồn vào giờ khắc này dừng lại. Tất cả bạn học, đều nhìn thấy trên bàn của cô cái gì đó ——

Đó là tóc của Như Tiệp.

“Như Tiệp.” Tích Vĩ sợ hãi rơi nước mắt. Lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, bàn tay nhỏ bé không cầm được phát run, cho đến khi bấm, cô không khắc chế được nức nở nghẹn ngào, “Hu hu. Phùng Tư Luật, anh mau cứu Như Tiệp, cậu ấy. Tóc của cậu ấy, đang nằm trên tay tôi. Nhưng người đâu? Phùng Tư Luật, cậu ấy đâu? Như Tiệp ở nơi nào.”

... ..

Nhìn bụng mình vẫn bằng phẳng như cũ, Như Tiệp không khỏi thở dài.

Ngày cô tính rời khỏi Tư Luật, cũng biết mình mang thai.

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không dám mở miệng nói cho Tư Luật biết.

Tại sao cô có thể vào thời điểm đó nói cho anh ấy nghe đây? Nếu cô nói, chỉ là tăng thêm phiền não cho Tư Luật!

Thật ra thì cô vẫn tin tưởng, Tư Luật nhất định sẽ tới cứu cô, anh ấy vẫn luôn là như vậy, coi như bọn họ có tranh chấp, cãi nhau, Tư Luật chưa bao giờ để cô một mình, anh ấy vẫn luôn yêu thương trân trọng cô như vậy.

Nghĩ tới đây, Như Tiệp không khỏi lại thở dài.

Nghe nói chính là hôm nay —— qua ba ngày này, người của bang Hào Cười sẽ không ai dám động vào một cây lông chân của cô, nói cô là người phụ nữ tặng cho hội trưởng, những người khác đừng mơ đụng tới.

Nhớ tới những ánh mắt người đó nhìn cô tràn đầy ý dâm, cô liền buồn nôn. Ánh mắt kia giống như đang nói..., ai cũng có thể làm chồng của cô, chờ hội trưởng chơi xong, cô chính là đối tượng để bọn họ phát tiết.

Cô biết những suy nghĩ của đám đàn ông bọn họ, nghĩ cô vẫn là xử nữ, Ha ha...! Cô đã có đứa bé rồi, chồng yêu thương cô như thế, sao là xử nữ được?

Hôm nay, tên hội trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi (nghe tiếng nhưng chưa thấy mặt) kia, nói sẽ “sủng hạnh” cô.

Như Tiệp cảm thấy rất buồn cười, tại sao lại phát sinh loại tình huống này? Cô cảm thấy, cuộc sống mười tám năm nay, kể ra rất đặc sắc như phim truyền hình.

Lúc đó cha ngược đãi, mẹ tái giá, cha dưỡng anh trai kế che chở, hạnh phúc đến mười hai tuổi, đúng là vở kịch rất đặc sắc, Ah! Đúng rồi, đừng quên tình yêu cuồng nhiệt năm mười bảy tuổi cùng hôn lễ năm mười tám tuổi, nhớ lại từng chuyện, muốn quên cũng không thể quên được!

Cùng Tư Luật quen biết, cô không muốn quên nó.

Nhớ tới thai nhi của Tư Luật chưa thành hình trong bụng, cô đã quyết định.

Nếu như cô bị xâm phạm, cô thà chết không theo. Người của cô, lòng của cô, đều là của

Tư Luật, người đàn ông khác đừng mơ tưởng Phan!

Đang lúc cô quyết định, âm thanh mở cửa dọa cô giật mình.

Đã tới rồi sao?

Cô hơi nhếch môi, nghênh đón vận mạng của cô.

“Như Tiệp thân mến.”

Nghe tiếng nói quen thuộc, làm cả người Như Tiệp run sợ.

Diệp Thượng Lương âm độc cười, lộ ra nụ cười không che giấu tà khí.

Như Tiệp hơi nhếch môi, quật cường trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt được gọi là cha của cô.

“Ah, dữ dội như vậy!” Diệp Thượng Lương nhướn hai lông mày đen, buồn cười mà nói:

“Đến lúc nào rồi, còn không nhận rõ thân phận của mình, chắc chắn, con gái bảo bối, con nên chấp nhận đi, không phải rất tốt sao? Theo hội trưởng, có ăn, có ở, có cái gì không tốt? Còn có người làm để sai bảo. . .”

“Hừ.” Như Tiệp không để ý lời nói của ông ta, xoay người sang chỗ khác không muốn nhìn ông ta, mang một bộ dáng từ chối nói chuyện với người ngoài.

“Cha nói này Như Tiệp.” Giọng điệu của ông ta không khỏi dịu xuống. “Rượu mời không uống muốn lại uống rượu phạt! Bố mày rất lâu rồi chưa đánh người”

“Ông tới đây, ông đánh tôi đi.” Trong mắt lộ vẻ kiên quyết, cô nói là thật, vì bảo vệ mình, cô không tiếc hi sinh mạng sống.

“Đáng chết!” Diệp Thượng Lương khề nguyên rửa một tiếng, cô ta lại giả trò!

Vì địa vị sau này của ông trong bang, ông nhẫn nhịn, cắn răng một cái, hung ác trợn mắt nhìn Như Tiệp, hất đầu rời đi.

Cô thắng! Như Tiệp thở phào nhẹ nhõm, thận trọng tự trên sàn nhà bò dậy, ngồi xuống giường.

Thân thể rất đau, tinh thần rất mệt mỏi, nhưng cô lại rất vui vẻ. Một loại khoái cảm thắng lợi tràn đầy cả người.

Cô lần đầu tiên phản kháng thành công, ông ta cũng không làm tổn thương quá lớn với cô, thật tốt quá!

24. Chương 24

Nhưng vui mừng không được bao lâu, vốn là cửa đã bị Diệp Thượng Lương khóa lại đột nhiên nghe tiếng mở khóa.

Như Tiệp kinh hãi, lập tức từ trên giường ngồi dậy. “Là ai?” Cô hoảng sợ lắm bấm tự hỏi. Là người xâm phạm tới cô sao? Tại sao tới nhanh như vậy!

“Cạch ——” tiếng mở khóa, Như Tiệp trợn to mắt, sợ hãi nhìn cửa bị mở ra.

Sau cửa xuất hiện một khuôn mặt tươi cười, làm cô ngẩn người.

Làm sao có thể.

Cho đến khi được ôm trong ngực quen thuộc, Như Tiệp vẫn không thể tin được, cô được cứu!

Một giờ trước, cô còn bị nhốt trong bang Hào Cười, mà bây giờ, cô lại ở trong ngực Tư Luật, rơi nước mắt.

Là Vi, là Vi cứu cô! Bây giờ cô vẫn chưa thể tin được, Vi thế nhưng đánh thắng được những người hung ác trong bang kia, cứu cô ra, còn giúp cô ra ngoài.

Mặc dù thời gian cứu viện không lâu, nhưng cô nhìn ra được, Vi tràn đầy ắp náy với cô, hơn nữa, cô còn thấy trên cổ Vi có vết bầm năm ngón tay, dọa cô sợ hãi.

Kinh ngạc nhìn Vi tại sao trên người lại có dấu vết đáng sợ như vậy, cho nên cô hỏi.

“Hả. Không sao, là chồng mình tính tình không tốt, là cấp trên dạy dỗ một chút.” Bộ dạng của Vi không có chuyện gì lớn nói, còn vô vị nhún nhún vai.

“Gạt người!” Như Tiệp không tin. “Là Tư Luật có đúng không? Thương thể của cậu là do anh ấy làm!”

“Haiz.” Vi thở dài, vẻ bất đắc dĩ hiện lên trên mặt. “Như Tiệp, sao lại muốn hỏi rõ ràng làm gì? Mình cũng không muốn cậu cảm thấy áy náy, bởi vì đây là lỗi của mình.” Cô tự tiện mang Như Tiệp ra khỏi Thiên Môn, còn để cho cậu ấy bị bắt đi n, đây đều là sơ suất của cô, cô nên chịu phạt.

Mặc dù Tư Luật tiên sinh. Tức giận rất đáng sợ, chỉ là muốn cô lấy công chuộc tội, nếu không, cô thật không biết làm thế nào để anh ta bớt giận.

“Nhưng.” Như Tiệp nhìn vết thương trên cổ của cô. “Nhất định rất đau có đúng không?”

“Khi đàn ông nổi giận, đều không có lý trí.” Vi cười khổ nói. “Mình không muốn nói thêm cái này nữa, còn cậu, lo trấn an sắc mặt tái nhợt của ông chồng đi.” Đẩy Như Tiệp tới người đàn ông đang đứng đó, cô cười cười, chính mình trở lại trong ngực đàn ông của mình.

Đi tới trước mặt chồng, Như Tiệp đau lòng sờ gương mặt của anh.

Anh ấy gầy, thật gầy quá, rất nhiều, trải qua gian nan vất vả, là vì cô, nhất định anh tổn rất nhiều tâm tư.

“Thật xin lỗi.” Không nhịn được rơi lệ, Như Tiệp tự trách nói. Cô làm cái gì với Tư Luật vậy. Sao cô có thể để anh lo lắng, sợ hãi như vậy?

Tư Luật là bến đỗ của cô, ông trời của cô, anh vĩnh viễn đều là đáng vẻ tự tin, chưa từng giống như bây giờ, yếu đuối giống như sẽ bất tỉnh ngay sau đó.

“Đừng dọa anh nữa.” Tư Luật nhắm mắt lại, một tay kéo cô vào trong ngực, ôm chặt, chỉ sợ cô lần nữa biến mất, không để cho cô rời đi.

“Sẽ không, Tư Luật, sẽ không.” Như Tiệp không ngừng bảo đảm, hai cánh tay cô ôm anh thật chặt, cảm thấy Tư Luật như trút được gánh nặng rơi nước mắt, rơi vào cổ của cô, lòng của cô.

Cho đến giờ phút này, cô mới thật sự trở lại thực tế, không phải là mộng, cô xác thực ở trong ngực Tư Luật.

... ..

Không để ý Vi gầm gừ nhậm chân, Tư Luật mang theo Như Tiệp rời khỏi Thiên Môn. Nói anh lợi dụng xong liền đem người vứt qua một bên? Ha, cô ta có năng lực sao? Chỉ cần anh muốn rời khỏi, đến Ủy Liên cũng không có cách, huống chi là Vi.

Không đưa Như Tiệp về trường học hoặc để cho Đường Tuấn Bác cùng Tích Vĩ gặp mặt, mà anh dẫn cô về nhà của hai người ở Đài Loan, nằm trong nội thành.

Vừa về tới nhà, Như Tiệp gấp gấp vọt vào phòng tắm rửa mặt, đem xúi quẩy mấy ngày hôm nay rửa sạch.

Tắm rửa xong, cô mặc áo sơ mi to lớn của Tư Luật, dùng khăn lông lau tóc, đi ra khỏi phòng tắm.

Kể từ sau khi kết hôn, ở trong nhà, cô đều mặc áo sơ mi của Tư Luật chạy tới chạy lui trong phòng. Ah, khá tốt là Tư Luật không mắng cô, ngược lại rất vui mừng khi cô làm như vậy.

“Tới đây.” Tư Luật ngoắc ngoắc, ấn cô ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, cầm lấy khăn thay cô lau mái tóc ẩm ướt.

Như Tiệp nhìn trong kính thấy anh dịu dàng như thường, bất giác mỉm cười.

Bây giờ hạnh phúc làm cho cô có ảo giác, niềm vui vẻ này giống như không tồn tại, thật giống như cô vẫn hạnh phúc như vậy được Tư Luật nâng trong lòng bàn tay thương yêu cưng chiều.

“Cười cái gì?” Tắt máy sấy, Tư Luật cười hỏi, nhìn thấy hai người trong gương, anh cũng không tự giác mà bật cười.

Như Tiệp nở nụ cười ngọt ngào, thật hạnh phúc, giống như anh cho cô toàn bộ thế giới.

“Bởi vì anh làm em không kìm lòng được buồn cười.” Cô đưa tay cầm bàn tay to của anh, để bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay của anh.

Tư Luật tháo mắt kiếng xuống, không phải là một thầy giáo trung học lịch sự, mà là một người đàn ông tràn đầy tính xâm lược, luôn yêu thương cô, luôn hứa với cô.

Cô nên sợ mới đúng! Anh luôn muốn điên cuồng độc chiếm cô, cô phải cảm thấy ghét mới đúng, nhưng cô chỉ muốn cười, hơn nữa chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Cô nhất định là điên rồi.

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Tư Luật, cô không thể tin được cô đã gả cho anh!

“Thật sao?” Cầm lược lên, tỉ mỉ chải mái tóc màu hạt dẻ xinh đẹp, tâm tình Tư Luật vừa vui vẻ lại phức tạp.

Mái tóc trong lòng bàn tay đẹp như vậy, màu hạt dẻ tự nhiên cùng sáng bóng khỏe mạnh, anh cho là, tóc của Như Tiệp sẽ bị cắt một đoạn đó, sẽ bị hỏng mất.

Anh không thể tin được, bây giờ Như Tiệp đầy đủ không sót mẻ gì ngồi trước mặt, cười khanh khách nở nụ cười hạnh phúc.

Chải tóc cho cô xong, bỏ chiếc khăn ra càng tôn thêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng nhiều hơn là xinh đẹp.

Nghe nói là Vi sửa lại, trước khi bọn anh đi, cô ta dùng hai cây Tiểu Phi Dao, hừ hừ hừ, cắt bỏ những cọng tóc bị hư của Như Tiệp, khiến Như Tiệp không nhu nhược, ngược lại có tinh thần rất nhiều.

Coi như cô ta lập một công nhỏ, Tư Luật hừ hừ tức.

“Hoàn hảo không bị cắt bỏ quá nhiều, anh cũng đừng tức giận.” Lôi kéo ống tay áo của anh, Như Tiệp nũng nịu cầu xin tha thứ.

“Phải, không bị cắt bỏ quá nhiều.” Anh tức giận thở dài nói: “Nếu không phải đột nhiên Tô Tích Vĩ gọi điện vừa khóc vừa nói cho anh biết... trái tim của anh cũng ngừng đập!”

“Hả.” Như Tiệp ngẩn ra, không biết bây giờ Tư Luật là đang nói đùa, hay là đang nói thật.

Nhìn vẻ mặt khổ não của cô, Tư Luật không kiềm chế được cười ha ha, một tháng qua lo lắng sợ hãi, vào giờ khắc này rất thoải mái.

“Anh cười em!” Như Tiệp không thể tin tưởng, nhìn bộ dạng vui vẻ của anh.

“Em bồi thường anh thế nào đây? Bà xã thân mến.” Ánh mắt Tư Luật nhìn cô tràn đầy ý đồ xâm lược.

Kết hôn ba tháng, sao Như Tiệp không biết ánh mắt của Tư Luật là có ý gì?

Cô mắc cỡ mặt đỏ bừng, cúi đầu, dùng khước mắt liếc trộm anh.

“Ừm.”

“Anh lo lắng một tháng trời, cuối cùng em còn cho anh một cái kinh hãi, hơn nữa còn là một kinh hãi rất lớn! Nói, anh phạt em thế nào đây?” Tư Luật cười ôm lấy cô, dịu dàng đặt cô ở trên giường lớn. “Hửm? Nói, thân ái, em bồi thường anh thế nào đây?”

“Vậy anh muốn.” Như Tiệp thẹn thùng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, sợ hãi hỏi.

“Xem thành ý của em.” Tư Luật lạnh lạnh nói cô một câu, bàn tay cũng bắt đầu không đứng đắn, cởi áo cô ra.

Mắt Như Tiệp đột nhiên lóe lên, cô nghĩ tới rồi, cô còn chưa nói chuyện đó, có lẽ hiện tại chính là thời cơ tốt!

“Tư Luật, em nói với anh.” Cô còn chưa nói hết, liền bị Tư Luật hôn, chặn lại tất cả.

“Lúc này, nói chuyện là dư thừa, hiểu không? Anh cũng không cần hành động bày tỏ ý này của em.” Tư Luật nháy mắt mấy cái cười nói.

“Ừm.” Như Tiệp trầm ngâm một hồi lâu, cái này thật làm khó cô, mỗi lần đều là Tư Luật chủ động, cô luôn bị động phần, cô nào dám?

“Thế nào, rõ chưa?” Tư Luật không chịu bỏ qua hỏi.

“Em chắc chắn chứ?” Cô cứng rắn nhìn anh xác nhận, trên mặt mang theo mất tự nhiên.

Tư Luật không nhịn được bật cười. Bộ dạng của Như Tiệp, thật đáng yêu.

“Anh không hối hận?” Cô lại một lần nữa “Lẽ phép” hỏi thăm.

“Ề hèm.” Tư Luật chẳng nói đúng sai hừ một tiếng.

“Đầu tiên nói trước, không thể động thủ, anh tuyệt đối không được động thủ.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy vẻ kiên quyết, Như Tiệp bắt đầu nói điều kiện với anh.

“Ok.” Tư Luật cười gật đầu, nhưng sau một khắc anh liền hối hận rồi.

Sau khi được anh cho phép, cô lật người, đè anh dưới thân, giằng chân ở bên hông của anh, hai đùi trắng nõn để hai bên ở eo của anh, bị anh cởi áo sơ mi ra làm lộ hơn phân nửa ngực làn da trắng như tuyết, như ẩn như hiện khiến anh run rẩy một trận.

“Ah.” Anh không tự chủ rên rỉ ra tiếng, cô vừa hồn nhiên lại hấp dẫn, cơ hồ khiến anh mất trí.

“Không cho phép nhúc nhích!” Cô trước mắt anh cử động ngón trở khả ái, cười khanh khách nói: “Không cho phép nhúc nhích.”

Cô nói lời này khiến Tư Luật vốn đang chuẩn bị sờ bắp đùi trắng nõn của cô, ngoan ngoãn để xuống.

Đầu tiên là Nhứ Tiếp nhẹ nhàng xuyên qua vạt áo của anh, bàn tay nhỏ bé sờ lồng ngực của anh.

“Cơ ngực rất chắc, Ah! Cơ bụng còn là sáu múi, Tư Luật, sao anh làm được? Bề ngoài căn bản không thấy, cơ thể người này.Á? !” Trước mắt cô hoa lên, còn chưa thăm dò hết cơ thể của anh, liền bị áp chế ở trên giường.

Cô vô tội nhéo cái tay đang mở áo của cô, nhìn mặt xanh mét của Tư Luật.

“Thế nào?” Cô còn chưa bắt đầu mà, cô làm như vậy không đúng sao? Vậy cũng do anh dạy cô!

“Lần sau để cho em chơi.”

“Hả?” Nhứ Tiếp ngẩn người, áo sơ mi duy nhất trên người cũng bị cởi ra. “Tại sao? Không phải anh nói sẽ không động sao? Anh chơi xấu!”

“Câm miệng.” Khàn một tiếng, hấp tấp xé quần áo.

A, trở xuống là hình ảnh trẻ con không nên nhìn, mẹ Liên Nguyệt sợ đau mắt hột, trốn phía sau, không nhìn đôi tiểu vợ chồng triển miên ân ái

25. Chương 25

“Nhứ Tiếp!” Tích Vĩ vừa khóc vừa cười nhào vào Nhứ Tiếp, ôm cậu ấy, vui mà khóc mặt mũi đầy nước mắt. “Cậu đã trở lại! hu hu. Cậu đã trở lại.”

“Mình đã trở về.” Ôm bạn tốt, Nhứ Tiếp cũng rơi nước mắt. “Thật xin lỗi, để cho cậu lo lắng.”

Sau đó, hai cô gái ôm nhau khóc rống.

“Mình rất nhớ cậu, một tháng này xảy ra thật nhiều chuyện, mình đã nói với cậu.” Tích Vĩ nhanh chóng nói ra trong một tháng này, những chuyện lý thú trong cuộc sống sân trường, để cho cô cười một cái.

“Các em có hai ngày có thể từ từ nói.” Tư Luật lắc đầu bật cười, hai người tiểu nữ sinh này, anh thật không có cách nào.

Nhất là Tích Vĩ, là bạn tốt nhất của cô vợ nhỏ anh, mỗi lần anh luôn luôn cùng tiểu nữ sinh này tranh thủ tình cảm, muốn Nhứ Tiếp đặt chú ý lên trên người anh, không cần cả ngày đều cùng một chỗ với bà chằn này.

Về sau biết cô thích mềm không thích cứng, muốn Nhứ Tiếp ở cùng anh nhiều một chút, chỉ cần nịnh bợ cô ta là được rồi.

Oa! Trên thế giới thậm chí có chuyện buồn cười như vậy, muốn cùng vợ một chỗ, còn phải đi đút lót cho bạn tốt của vợ

“Hai ngày.” Tích Vĩ không hiểu nháy mắt mấy cái. “Cái gì hai ngày?”

“Tư Luật bảo hôm nay, ngày mai nghỉ, để cho chúng ta hai người ở chung nói chuyện.” Nhứ Tiếp cười nói.

“Hả?” Về mặt cô như gặp phải quỷ. “Anh ta sẽ nói chuyện tốt như thế?”

“Lần này tôi không giành với cô.” Tư Luật rất khiêm tốn nói.

“Hừ, thật là đủ rồi.” Tích Vĩ trợn mắt một cái. “Cũng tốt..., có rất nhiều bí mật của nữ sinh cần có thời gian để nói. Nhứ Tiếp, chúng ta trở về ký túc xá ở có được hay không? Học muội cũng không về nhà, các em ấy nhìn thấy cậu sẽ rất vui vẻ, chúng ta sẽ đi ăn bữa tiệc lớn!”

“Được, được ah, lại cùng đi dạo phố nữa.” Nhứ Tiếp hưng phấn lập kế hoạch.

“Ah, Tư Luật còn chưa thả người, em đã bắt đầu vui đến quên cả trời đất rồi! Như Tiệp, em ít nhất cũng phải biểu hiện một chút quyến luyến khi xa cách đi chứ! Đừng không thể chờ đợi như vậy.” Đường Tuấn Bác cười nói, ánh mắt cười như không cười liếc về phía bạn tốt.

“Anh bắt đầu hoài nghi, sức quyến rũ của anh có phải không hấp dẫn được sự chú ý của vợ hay không?” Tư Luật tỉnh bơ nói.

“Tư Luật, anh hiểu lầm.” Như Tiệp vội vàng giải thích.

“Như Tiệp ngốc, cậu bị lừa rồi.” Tích Vĩ khinh thường hướng Tư Luật hừ một tiếng.

“Phùng Tư Luật, ít lợi dụng tình cảm của Như Tiệp đi! Cậu ấy rất dễ bị lừa, anh đừng quên.”

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp chống cằm, không vui trừng mắt bạn tốt. “Mình rất dễ bị lừa sao?”

Tích Vĩ ngẩn người, cười. “Hắc hắc, khá tốt.”

“Ha ha ha!” Tư Luật hắng giọng cười to. “Tốt lắm, có phải các em nên lên đường rồi không? Ân oán của các em có thể âm thầm giải quyết, đến lúc đó không đủ thời gian để chơi, cũng đừng trách anh không thả người.”

“Đối với....!” Tích Vĩ nghĩ đến cái gì đó liền nhảy dựng lên. “Liệu buổi trưa chúng ta ăn xong rồi đi, Như Tiệp, cậu đã dọn đồ đạc chưa?”

“Còn chưa, Tiểu Vĩ giúp mình một tay có được không?” Như Tiệp cuống quýt đứng lên, kéo cô đến phòng thu dọn đồ đạc.

Thấy hai tiểu nữ sinh đi vào trong phòng, lúc này Đường Tuấn Bác mới đề thấp giọng hỏi: “Tại sao?”

Tư Luật không giải thích được nhú mày.

“Tại sao cậu cho Như Tiệp đi cùng Tiểu Vĩ? Nhất định có vấn đề.” Đường Tuấn Bác trực giác Tư Luật có chuyện lừa gạt anh.

Đối với người suốt ngày đòi ở bên cạnh Như Tiệp, sao có thể bỏ qua cho ngày nghỉ để nói chuyện yêu đương được? Huống chi Như Tiệp vừa mới trải qua chuyện vừa rồi, sao cậu ta không bám lấy em ấy?

“Sớm biết không thể gạt được cậu.” Tư Luật cười nói. “Tôi rời khỏi Như Tiệp là có lí do, nhưng tôi hi vọng cậu giữ bí mật.” Mất liếc về phía hai tiểu nữ sinh đang nói chuyện trong phòng, anh dẫn đầu đi vào thư phòng, sau đó đóng cửa lại.

Vừa tiến vào thư phòng, Đường Tuấn Bác không nhịn được hỏi: “Thế nào? Xảy ra chuyện gì? Như Tiệp còn gặp nguy hiểm không?”

“Cậu nhất định biết trận nổ kia mặc dù phá hủy được bang Hào Cười, thế nhưng lại có người chạy được.” Tư Luật nâng khóe miệng lên nở nụ cười.

“Diệp Thượng Lương.” Đường Tuấn Bác trực giác nói, anh cực kỳ kinh ngạc. “Vì sao lại có người thoát khỏi trận nổ kia?”

Trận nổ kia quá kinh người, lửa khói ngất trời kéo theo tòa nhà sụp đổ, chỉ có người quen thuộc nội tình, mới biết là ngọn lửa đó là do Hồng Vi nổi tiếng làm ra.

“Tai họa ngầm thôi.” Tư Luật vô vị cười nói. “Ông ta trốn, nhưng không có nghĩa là Thiên Môn không truy xét đến cùng, tôi đã xin Hồng Vi ở Thiên Môn phân một bộ phận đến Đài Loan, thay tôi “chiêu đãi” ông ta thật tốt.”

Về mặt Tư Luật lúc này quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến làm người ta sợ hãi.

“Ah, Tư Luật, cậu định đối phó ông ta thế nào?”

Anh cười lịch sự một tiếng, “Nợ máu phải trả bằng máu thôi.”

Đường Tuấn Bác bị giật mình, người đàn ông này — quá cao thâm khó lường rồi.

“Tôi hi vọng cậu làm cái gì cũng phải biết, thay tôi đưa Như Tiệp đến trường học, hiện tại tất cả đều không sao, Như Tiệp sẽ rất an toàn, mà các cậu cũng sẽ rất an toàn.” Bởi vì liên quan đến Như Tiệp, nên anh không thể không vận dụng đến lực lượng của Thiên Môn, mà gà mẹ Thiếu chủ của Thiên Môn—— Ủy Liêu, tự động đưa Như Tiệp, bạn tốt, người thân, tất cả đều nằm trong vòng bảo vệ, hiện tại, trong vòng 100m quang bộn họ, đều có người bảo vệ an toàn cho bọn họ, làm cho người ta không phát hiện được cũng không bỏ rơi được.

“Vậy còn cậu?” Đường Tuấn Bác tự nhiên biết cậu ta phải động thân tiến về phía Thiên Môn, xử lý chuyện của Diệp Thượng Lương, nhưng anh phải làm như thế nào để mở miệng với Như Tiệp mới là trọng điểm!

“Cậu nói cho Như Tiệp nghe.” Tư Luật nhướng mày cười nói. “Tôi bắt buộc phải trở về Thiên Môn hoàn thành nghĩa vụ.”

26. Chương 26

“A! Cuối cùng Tư Luật cũng nghĩ thông rồi.”

Nghe anh trai thuật lại xong, Như Tiệp bật cười.

Ba người ngồi trên xe, xe nhẹ nhàng đi về phía trước, dọc đường đi tâm tình của ba người rất vui vẻ, vừa nói vừa cười toàn nói chuyện trên trời dưới đất.

“Liêu có thể thoải mái rồi, chính mình khi còn ở Thiên Môn, mỗi ngày đều nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Vi.” Như Tiệp hồi tưởng lại ít chuyện cô ở Canada.

“Ah, tổng bộ Thiên Môn thế nào? Lớn bằng phân bộ ở Đài Loan không?” Tích Vĩ tò mò hỏi.

“Không.” Cô trợn to mắt nói. “Kém hơn nhiều, tổng bộ ở Canada lớn đến thái quá, cùng phân bộ ở Đài Loan so sánh, phân bộ ở Đài Loan thật là nhỏ đến đáng thương.”

“Oa!” Tích Vĩ không khỏi chắc lưỡi hít hà. “18000m2 mà còn nhỏ à? Chắc chắn, đúng là tài lực của bang phái lớn.”

“Hơn nữa đồ vật bên trong đều là đồ công nghệ cao, tùy tiện lấy một vật, thì vật đó cũng mua không có, thật là làm cho người ta bội phục.” Trong mắt Như Tiệp tràn đầy sùng bái.

“Hơn nữa, người ở bên trong đều là ngọa hổ tàng long*, thân thủ bất phạm, chỉ là nghe nói chỉ có Liêu mới có bản lĩnh đối kháng cùng Tư Luật”

(*) Ngọa hổ tàng long: có nhiều nhân tài nhưng không lộ diện chỉ ẩn dật

“Hít.” Đường Tuấn Bác hít sâu nheo mắt nhìn cô. “Nói nửa ngày, em cũng chỉ nghĩ tới Tư Luật.”

“Nào có!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên phản bác.

“Không có? Vậy cậu đỏ mặt làm chi?” Tích Vĩ ngồi phía sau trêu chọc nói.

“Áh!” Đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiệp tái đi. “Em lại quên nói với Tư Luật.”

Hai người hồ nghi nhìn cô đột nhiên tái mặt.

“Em lúc nào thì rảnh để nói với anh ấy nhỉ? Thứ hai phải đi học, còn phải đợi đến lúc chúng em ở chung một chỗ mới có thể nói.” Như Tiệp khổ não cúi đầu. “Gọi điện thoại cho anh ấy thì lại không có thành ý, Tư Luật nhất định sẽ tức giận, làm thế nào đây?”

“Đợi chút, Như Tiệp, cậu gấp cái gì vậy?” Tích Vĩ nhìn cô giống như con ruồi không đầu (ý nói là làm gì mà loạn lên vậy), không khỏi kỳ quái hỏi.

Như Tiệp chưa từng lo lắng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Ừm. . . .” Cô nên nói sao? Như Tiệp không khỏi hỏi mình, chuyện này có thể nói cho bọn họ sao?

“Nói ra, bọn anh sẽ cho em ý kiến.” Đường Tuấn Bác tựa như thường ngày khích lệ cô.

“Bọn anh sẽ cho em ý kiến sao?” Hai mắt cô sáng lên. Đây là điều cô cần nhất, dạy cô nói thế nào cho Tư Luật, để anh không tức giận.

“Nói nghe thử một chút.” Tích Vĩ gọi mở để cô nói chuyện. “Bọn mình sẽ cho cậu ý kiến.”

“Cậu nói nha.” Như Tiệp vui vẻ cười một tiếng. “Thật sẽ ỉnh ý kiến? Sẽ không mắng mình chứ?”

“Ai dám mắng em?” Đường Tuấn Bác buồn cười hỏi. “Bọn anh còn chưa làm đã bị Tư luật làm thịt rồi.”

“Vậy thì tốt.” Như Tiệp thoải mái mà gật gật đầu, cười công bố đáp án, “Giúp em tìm cách, nói thế nào đó để Tư Luật không tức giận —— liên quan đến việc em mang thai.”

“Kít ——” tiếng phanh xe chói tai truyền đến, tin tức bất thành linh này giống như ném một quả bom, làm cho Đường Tuấn Bác và Tích Vĩ hai người mất hồn, Đường Tuấn Bác thiếu chút nữa lái xe lên vỉa hè.

“Chờ một chút.” Anh lái xe xuống đường, nuốt nước miếng một cái mới mở miệng hỏi:

“Em nói em. . . . Ừ, anh trước tiên đọc lại một lần nữa đã, ý của em là, anh sẽ làm cậu rồi hả? Ba anh sẽ làm ông ngoại rồi hả? Mẹ của chúng ta sẽ làm bà ngoại trẻ tuổi rồi hả?”

“Đúng vậy.” Như Tiệp gật đầu một cái. “Anh nói đúng rồi.”

“Àh, cái đó Phùng Tư Luật sẽ làm ba?” Tích Vĩ nuốt nước miếng. “Mình cũng vậy sẽ làm dì rồi hả?”

Đây là mơ, cái này nhất định là mơ!

“Như Tiệp, hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư.” Đường Tuấn Bác cười ha hả nói.

“Em nói chuyện cười mà không buồn cười chút nào.”

“Đây là sự thật.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiệp tràn đầy nghiêm túc. “Em cũng chưa xét nghiệm qua, hơn nữa kinh nguyệt vẫn không có tới, cho nên em nghĩ là có, nhưng mà em lại không dám nói cho Tư Luật nghe. Làm thế nào đây, anh Bác? Anh ấy sẽ rất tức giận!”

“Tại sao anh ta sẽ tức giận? Anh ta phải vui mừng mới đúng.” Tích Vĩ cau mày, khi làm ba đều không phải như vậy sao? Cô nghe mẹ nói, lúc cha cô vừa nghe mẹ mang thai cô, vui mừng được thiếu chút nữa làm cho phòng lộn từng phèo lên.

“Ah, cậu hỏi đúng trọng điểm rồi, Tiểu Vĩ.” Như Tiệp le lưỡi. “Trước khi mình tới Thiên Môn đã phát hiện, trong một tháng này, mình thật sự không dám nói.”

Đường Tuấn Bác thiếu chút nữa té xỉu. “Cái gì? Ngày đó em đã biết?”

Anh còn cầm giấy thỏa thuận ly hôn mà Như Tiệp đã ký tên cùng giấy tạm nghỉ học đưa cho Tư Luật, trời ạ!

Phùng Tư Luật sẽ làm thịt anh mất!

“Oa. . . . Chuyện này quá mạnh mẽ rồi.” Tích Vĩ dùng ánh mắt kính nể nhìn Như Tiệp.

Có dũng khí mới làm mẹ được!

Còn nữa, từ đó tới nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, bảo bảo không có mất rõ là. . . .

Làm cho người ta sợ đến phát run.

“Em siêu âm chưa? Tìm bác sĩ chưa?” Đường Tuấn Bác vội vàng hỏi.

“Không có.” Như Tiệp xấu hổ cúi đầu xuống.

Đường Tuấn Bác nhúc nhích đầu kêu rên. “Xong rồi. . . .”

Tư Luật sẽ tìm mình, nuốt sống mình, mới làm cậu ta hết tức giận.

“Đi. Đi.” Giọng nói Tích Vĩ một lần nữa không yên. “Đi bệnh viện trước? Mình nghĩ, hay là kiểm tra trước một chút, nói không chừng là Như Tiệp lắm, cũng không nhất định cậu mang thai.” Tích Vĩ ảo tưởng.

Cô thật sự không dám tưởng tượng về mặt của Phùng Tư Luật sẽ như thế nào! Tại sao vợ có thai, lại không phải là người biết đầu tiên?

“Nếu như có, thuận tiện kiểm tra một chút cũng tốt, tránh cho Tư Luật biết lại giậm chân, đến lúc đó sẽ không biết lại sử dụng thủ đoạn gì để đối phó với người biết chuyện mà không báo là chúng ta đây.” Đường Tuấn Bác nghĩ đến cũng không tự giác phát run.

“Dạ.” Như Tiệp ngoan ngoãn gật đầu. “Vậy em nên nói thế nào với Tư Luật đây?”

Cô thật sự hỏi bọn họ rồi.

“Mình không có cách, không nên hỏi mình.” Tích Vĩ vội vàng phát tay phải sạch quan hệ.

“Anh cũng không muốn bị Tư Luật đè bẹp đầu, không nên hỏi anh.” Đường Tuấn Bác cũng không dám ra chủ ý cùi bắp gì.

“Vậy làm sao bây giờ?” Như Tiệp khổ não cau mày. “Em không dám mở miệng mà!”

Đột nhiên, Đường Tuấn Bác nghĩ đến cái gì đó, vẻ mặt rất không được tự nhiên.

“Tại sao em lại mang thai?” Giọng điệu rất chi là không tốt, làm cho người ta vừa nghe cũng biết anh đang khó chịu.

“Hả, chúng em cũng kết hôn rồi, cho nên.” Đối mặt với vấn đề riêng tư này, Như Tiệp không khỏi đỏ mặt, cúi đầu, không dám nói hơn một câu.

“Cậu ta đã đồng ý anh và mẹ, trước khi em hai mươi lăm tuổi sẽ không để em có con mà!” Đường Tuấn Bác rống giận. “Làm cái gì vậy?! Như vậy thì sao em có thể học đại học?”

“Anh Bác, anh cũng đừng hỏi, dù sao cũng đã có, anh cũng là đàn ông mà, cũng biết có thời điểm lau súng cướp cò mà, hơn nữa,” Tích Vĩ nhún nhún vai. “Trên thế giới không có phương pháp ngừa thai nào đều chắc chắn 100% cả, huống chi thể chất của Như Tiệp không thích hợp uống thuốc tránh thai, cho nên.”

“Tiểu Vĩ!” Như Tiệp nũng nịu. “Cậu thật nhiều chuyện!”

Đường Tuấn Bác không vui hơi nhếch môi, tức giận bạn tốt không cẩn thận.

“Đừng nói nhiều như vậy, tóm lại, xem bác sĩ nói thế nào đã.” Anh quay xe chuyển hướng, tới bệnh viện tổng hợp Liên thị lớn nhất Đài Loan.

Cuối cùng, bác sĩ trẻ cũng đập tan hi vọng nhỏ nhoi của anh, Như Tiệp thật sự mang thai, thai nhi được bảy tuần! Đứa bé rất khỏe mạnh, nhưng cơ thể bà mẹ trẻ cần điều dưỡng, dinh dưỡng cũng bị đứa bé hấp thu sạch, xuất hiện hiện tượng cơ thể bị suy nhược.

Nghe lời của bác sĩ xong, phản ứng của ba người khác nhau.

Như Tiệp vui vẻ nói cảm ơn bác sĩ; Tích Vĩ kêu rên, nhưng vẫn mở to mắt nhìn chăm chăm vùng bụng bằng phẳng của Như Tiệp, không tin bên trong có một tiểu sinh mệnh đang trưởng thành; Đường Tuấn Bác vẫn như cũ mân môi, không nói một câu nhìn Như Tiệp.

Mặc dù anh rất vui mừng khi được làm cậu, nhưng mà, đối với sự sợ ý của bạn tốt anh vẫn cảm thấy không vui, anh quyết định cho bạn tốt một chút giáo huấn.

27. Chương 27

“Này, cuối cùng anh cũng tới.” Vĩ nở nụ cười với Tư Luật. “Tôi chơi rất mệt, đổi người thôi.”

Đôi mắt lạnh của Tư Luật làm người ta cảm thấy mình sẽ chết rét, nhìn người đàn ông chạy trốn chết trong địa lao.

“Sao cô thay tôi “chiêu đãi” hẳn?” Nhìn thấy bộ dạng người đàn ông rách rưới kia, anh không khỏi tò mò hỏi.

“Không có.” Vì phản bác. “Tôi chỉ lấy đức báo oán, ông ta cắt tóc của Như Tiệp, tôi liền giúp ông ta tạo hình đẹp trai một chút mà thôi, báo đáp ông ta đã “chăm sóc” Như Tiệp mà.” Vì nghiêng rằng nói.

Cô rất tốt bụng là không cạo trọc đầu Diệp Thượng Lương, để cho ông ta bị người nhạo báng, mà cô dùng phi dao, huu huu huu, giúp ông ta cắt mái tóc “Quá dài” thành ngắn một chút, chỉ là cô không cẩn thận cắt ngắn quá, lộ ra một mảng da đầu màu trắng mà thôi. Lúc này trên đầu Diệp Thượng Lương, mới nhìn thì giống như một quả bóng đá, trắng đen trắng đen, nhưng lại rất đẹp! So với đầu Beckham hoặc đầu Ronaldo, thì đây mới là đẹp!

“Còn có?” Tư Luật nheo lại mắt, nhìn một thân nhếch nhác của Diệp Thượng Lương.

Lúc này Diệp Thượng Lương đâu còn như lúc đối phó với Như Tiệp? Ông ta như một dạng với bọn chuột chạy đường (ví với một đám xấu xa), vừa đáng thương, vừa buồn cười, tựa vào góc tường phát run, liên tiếp cầu xin tha thứ.

“Haiz, bắt ông ta làm vật thí nghiệm cho tôi, anh cũng biết hiện tại tôi là quản lý ngành sinh hóa của Thiên Môn, tôi vừa mới nghĩ tới liền muốn làm thí nghiệm để cho người toàn thân ông ta ngứa ngáy, ngứa đến chết, liền lấy ông ta làm thí nghiệm! Đã nói ông ta không cần gãi, ông ta còn gãi, tôi cũng không có biện pháp.” Vì vô tội trợn mắt nhìn Tư Luật.

“Hừ.” Anh cười lạnh một tiếng. “Cô chiêu đãi với nhạc phụ tôi như vậy rất không tồi.”

Vì lộ ra nụ cười thật tươi. “Còn cần phải nói, ông ta là “khách quý” của Thiên Môn đấy.”

“Van cầu ngài, thả tôi đi, nhìn mặt mũi của Như Tiệp.” Lúc này, Diệp Thượng Lương quỳ gối trước mặt Tư Luật, liều mạng cầu xin tha thứ.

“Haiz!” Vì khoa trương than thở, đau khổ mà che mắt lại. “Tại sao có người ngu xuẩn như vậy?! Ngu đến mức tôi thật sự không biết nên nói cái gì, tôi “chiêu đãi” như vậy rồi, vẫn không rõ bổn phận của mình, haiz haiz!” Vì lắc đầu than thở.

Vừa nghe ông ta nói tới Như Tiệp, trong mắt Tư Luật nhanh chóng thoáng qua hung dữ.

Không đề cập tới Như Tiệp thì thôi, vừa nhắc tới, Diệp Thượng Lương nhất định phải chết.

“Vốn là tôi nghĩ, để Hồng Vi chiêu đãi ông như vậy cũng đủ rồi, nhìn mặt mũi của Như Tiệp, ông dù sao cũng là cha đẻ của Như Tiệp, tôi cũng không so đo nhiều với ông.” Tư Luật nhẹ nhàng nói.

Diệp Thượng Lương vui mừng. “Cám ơn ngài! Cám ơn ngài.”

“Chỉ là.” Anh mặt trầm xuống. “Ông ngàn lần không nên, vạn lần không nên, ở trước mặt tôi nhắc tới Như Tiệp, ở trước mặt tôi nói “nhìn mặt mũi của Như Tiệp” như thế.”

Vừa thấy anh đột nhiên hiện đầy sát khí trên mặt cảm hận nhìn ông, chân Diệp Thượng Lương không khỏi nhũn ra, tè ra quần lui về sau, lui đến bên tường mà phát run.

“Tôi. Tôi sai rồi.”

“Thời điểm ông đánh cô ấy, có nghĩ tới cô ấy là con gái ông hay không? Là con gái ruột thịt của ông! Cô ấy khóc lấy cầu xin ông đừng đánh cô ấy, ông có dừng tay lại hay không? Có nghĩ tới nhìn cô ấy là con gái của ông mà tha cho cô ấy hay không?” Mắt Tư Luật đỏ lên, bắp thịt toàn thân đều căng lên.

“Tôi. Thật xin lỗi, tôi không dám, cũng không dám nữa.” Diệp Thượng Lương hối hận không dứt, nhưng đã quá trễ rồi! Ông trở mắt nhìn người đàn ông vốn là con rể của mình, một vị Môn chủ khác của Thiên Môn, ông không khỏi run rẩy.

Tin đồn Thiếu chủ của Thiên Môn không có người nào có thể địch lại, hôm nay ông chọc tới người đàn ông này, người đàn ông này. Sẽ đối xử với ông thế nào đây?

“Lúc ông dùng roi da quất cô ấy, có nghĩ tới lúc đó cô ấy mới mười hai tuổi hay không? Có nhớ đến kia trước gần như lấy mạng nhỏ của cô ấy hay không?” Càng nói, nét mặt Tư Luật càng dữ tợn, khiến Vi vốn đang xem kịch vui cũng không nhịn sợ hãi mà nuốt nước miếng một cái. “Như lời ông nói, nhìn mặt mũi Như Tiệp, tôi sẽ tha cho ông khỏi chết.”

“Cám ơn! Cám ơn ngài.” Diệp Thượng Lương như nhặt được đặc xá, cực kỳ vui mà khóc liên tục không ngừng nói cám ơn.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Tư Luật tàn nhẫn cười một tiếng. “Bỏ qua một điểm ông là cha đẻ của Như Tiệp, nếu ông làm người phụ nữ của tôi đau lòng, tôi sẽ không bỏ qua cho ông!”

“Ah.” Diệp Thượng Lương run rẩy.

“Tôi sẽ khiến ông sống không bằng chết.”

Tư Luật hồi phục lại nụ cười lịch sự, nói với Vi đang trợn mắt há hốc mồm: “Hong Vi, tôi cần một cây roi.”

Vi ngẩn người, lập tức lĩnh mệnh, chạy đi tìm Úy Liêu mượn cây roi da, chạy trở về địa lao, cung kính giao cho Tư Luật.

“Ông đánh trên người Như Tiệp bao nhiêu, tôi sẽ đòi lại gấp mười lần.” Tư Luật cười ôn hòa, kéo kéo roi da trên tay, hài lòng tính năng cùng độ mềm và dai của cây roi da.

“Không không không không không.” Diệp Thượng Lương chạy trốn chết, hốt hoảng chạy trốn ở trong phòng giam.

“Ông nên biết, tâm tình lúc đó của Như Tiệp.” Anh cười tháo mắt kiếng xuống, co dãn chân tay, từ từ tiến tới gần.

Vi giật mình, sau khi nhìn thấy hình ảnh quá máu tanh này, lập tức nhảy cách xa ba bước, đến chỗ an toàn rồi lại lẳng lặng xem cuộc vui.

Quả nhiên, nghe được tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông đó, cùng tiếng roi da vun vút, phá vỡ không khí, hai mắt Vi nhìn chăm chăm.

Thật là nhìn không ra, Phùng Tư Luật thoát nhìn lịch sự, động tác đánh cũng không lơ mơ, mỗi một roi đều muốn đẩy người ta đến cận kề cái chết, mà còn hung hăng đánh!

Mười roi, anh ta quất mười roi, bởi vì quá đau quá đốn nên Diệp Thượng Lương ngất đi, trầy da nứt thịt thật thê thảm.

Tư Luật phát tiết xong, ném roi, xoay người đi ra khỏi địa lao.

Vi không tự kìm hãm được run rẩy bầy, thật may là sau khi lạc mắt cô đã tìm Như Tiệp về, nếu không, hôm nay người bị quất roi da, là cô rồi.

Úy Liêu ở thư phòng bận xử lý công chuyện, Tư Luật nhìn anh ta một cái, vẻ mặt không có gì đi vào phòng tắm rửa vết máu dính trên tay.

Úy Liêu cảm thấy hứng thú, cười như không cười nhìn người yêu đi vào theo sau, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, một bộ dáng không dám tin.

“Thế nào? Bị Tư Luật hù sợ?” Anh buồn cười hỏi.

Vi không nhịn được liếc anh (Úy Liêu) một cái. “Lắm mồm!”

Mặc dù cô đã gặp qua trường hợp tàn nhẫn hơn vừa rồi không chỉ gấp mười lần, nhưng mà, không có ai có vẻ mặt đáng sợ như của Phùng Tư Luật như vậy, giống như là sứ giả địa ngục tới lấy mạng, âm độc cười hướng người chọc giận anh đánh từng roi từng roi.

“Ha ha ha.” Úy Liêu cười to không ngừng, kéo người yêu vào trong ngực trấn an. “Đã sớm nói với em rồi Tư Luật không phải người bình thường, hiện tại tin chưa?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Vì từ chối cho ý kiến bừa bãi. “Này, Phùng Tư Luật, anh định xử trí người đàn ông bị đánh gần chết trong địa lao kia thế nào?” Thật đáng thương, bị quất mười roi, chắc Diệp Thượng Lương cần phải nằm ở trên giường một năm rưỡi.

“Tùy tiện.” Tư Luật lạnh nhạt nói. “Chuyện này không liên quan đến tôi.”

Vi thiếu chút nữa xông tới đập anh ta! Nghe một chút đi nói cái gì vậy? Lão đại phát tiết xong liền phải xông chạy lấy người?! Nào có chuyện tốt như vậy! Lại ném cục diện rối rắm này cho bọn họ dọn dẹp, đồ đàn ông gian xảo.

“Tìm viện an dưỡng cho ông ta đi, tôi thấy ông ta cũng nhận được bài học rồi, Tư Luật, con người phải có lòng khoan dung, nếu như Như Tiệp biết anh vì cô ấy mà trả thù ông ta, hơn nữa còn là thủ đoạn kịch liệt thế này, cô ấy nhất định sẽ lo lắng.” Ủy Liêu nghĩ đến cô gái mảnh khảnh kia liền không nhịn được thở dài.

“Tùy anh xử trí.” Về mặt Tư Luật cư như việc này không liên quan đến mình. “Dù sao đừng để ông ta rục rịch ngóc đầu dậy lại lần nữa, nếu có lần sau, đừng trách tôi lòng dạ độc ác.”

“Hả, như vậy còn chưa đủ độc ác sao?” Vì ngăn người, chắc chắn. “Ah!” Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó quát to một tiếng.

“Sao thế?” Ủy Liêu quan tâm hỏi.

Tư Luật giương mắt dò xét cô, cười lạnh một tiếng, không để ý tới cô kêu quỵ quá gì.

Người phụ nữ nhàm chán.

“Không có, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một chuyện mà thôi.” Cô hắc hắc cười khúc khích, con người đảo quay một vòng.

Không biết Phùng Tư Luật có biết chuyện Như Tiệp mang thai hay không? Lần trước cô tự thân đi cứu Như Tiệp, Ali lên nói tin tức này cho cô biết, chính là sợ Phùng Tư Luật lại làm ra chuyện gì kinh người nữa.

Nhớ tới trên cổ cô vẫn còn cảm giác đau đớn, cô không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Anh ta vì Như Tiệp, có thể không nể mặt đánh cô, cứ tưởng là bóp chết cô rồi chứ, không quan tâm tất cả giống như đang làm việc nghĩa vậy.

Cô tiêu hủy toàn bộ tài liệu trên tay Ali, dứt lốt để cho anh ta (Ali) ngậm miệng, chính là không để cho Phùng Tư Luật biết!

Chỉ là, không biết Như Tiệp đã nói với anh ta (Tư Luật) chưa? Nếu như nói rồi, vậy hôm nay Diệp Thượng Lương bị Phùng Tư Luật đánh như vậy. Ah, chiêu đãi như vậy, xem như có chuyện để bắt đầu rồi; nếu như cô không nói, sau đó Diệp Thượng Lương còn bị đánh 10 roi, có đưa tới chỗ khác—— vậy thì cũng rất không ổn!

“Phùng Tư Luật, Như Tiệp có nói với anh cái gì không?” Cô cẩn thận hỏi.

Tư Luật giương mắt. “Cái gì là cái gì?” Anh miễn cưỡng hỏi ngược lại.

“Ah!” Vì trợn to hai mắt, biết là đại sự không ổn. Xem ra, kết quả người đàn ông trong địa lao kia, sẽ thảm hại hơn rồi!

“Nói mau, cô biết Như Tiệp muốn nói gì?” Thấy cô phản ứng quái dị, Tư Luật hồ nghi nheo lại mắt.

“Không có. Không có!” Vì vội vàng phải sạch, nói cái gì cô cũng không biết.

Nói giỡn! Đây là biết chuyện mà không báo! Nếu như cô nói ra, kết quả của người đàn ông trong địa lao kia sợ chỉ còn thoi thóp mà thôi.

“Thật sao?” Tư Luật không tin lời cô nói. “Cô lừa gạt tôi cái gì? Hả ——” Anh ép hỏi.

Mồ hôi lạnh chảy ròng, dựa vào người yêu Ủy Liêu để tìm kiếm an toàn, ánh mắt lóe lên.

“Tôi. Ừ, tôi đã đồng ý với Như Tiệp không thể nói, chính anh đi hỏi cô ấy ah.” Cô đã từng lén hỏi Như Tiệp, cậu ấy lại cầu khẩn cô, muốn cô không nên tiết lộ tình trạng thân thể của cô ấy cho Phùng Tư Luật biết.

Lại tới, haiz, lúc Như Tiệp cầu xin mình mang cậu ấy rời khỏi Thiên môn vì cô không chịu được cậu ấy cầu khẩn mà mang cậu ấy rời đi, huống chi là bảo vệ bí mật nhỏ này? Cô đồng ý, có chết cũng không tiết lộ tin tức này cho Phùng Tư Luật biết.

Có chuyện gì khó mà mở miệng như vậy? Tư Luật không khỏi cau mày trầm tư.

Như Tiệp lừa gạt anh cái gì?

“Cô đồng ý với Như Tiệp là không thể nói?” Anh không vui trừng mắt nhìn Vi. “Cô cùng Như Tiệp có bí mật?!” Tại sao lại cùng người phụ nữ đáng chết này có bí mật?

“Như thế nào? Không được àh...!” Vi hất cằm lên, vênh váo nói.

“Hong Vi, chớ gây sự.” Ủy Liêu cười ngăn cản hai người kia gây sự.

Một là ân nhân cứu mạng, một là người phụ nữ yêu mến, anh (Ủy Liêu) cũng không muốn kẹp ở giữa.

Lần trước anh (Ủy Liêu) ngăn cản Tư Luật động thủ với Vi đã làm cho anh ta (Tư Luật) có oán hận rồi với mình, bây giờ, anh không muốn làm cho Tư Luật nhớ lại chuyện không vui đó, đưa tới sát cơ cho Vi.

“Hừ.” Vi hả hê ngẩng cao, hướng Tư Luật hừ lạnh.

Tư Luật mặc kệ cô, không nói, tự mình ngồi ở trên ghế sofa trầm tư.

Như Tiệp. Lừa gạt anh cái gì chứ ?

Anh không khỏi hoài nghi, là chuyện gì để cho cô ấy khó mở miệng, nhưng Hong Vi lại biết rõ?

Anh phải hỏi một chút mới được.

28. Chương 28

Như Tiệp bước vào phòng học, khiến các bạn học trong lớp vốn ồn ào an tĩnh lại, mỗi người giương mắt nhìn cô cười khanh khách với bọn họ, dịu dàng chào buổi sáng.

“A! Như Tiệp trở lại!” Một bạn học nam nói to, không thể tin được dụi mắt.

“Chào buổi sáng!” Như Tiệp cười cùng mọi người chào hỏi.

Cách biệt một tháng, thật làm cho người ta nhớ nhung ——

“A, Như Tiệp.” Một bạn học nữ vây quanh ôm lấy cô. “Chúng mình đều sắp bị cậu hù chết! Cậu tốt chứ? Có bị thương không?”

“Mình xem một chút, Mình xem một chút, —— nguy hiểm thật tóc của cậu không bị cắt quá nhiều, đại hạnh trong bất hạnh (trong cái rủi có cái may)!” Một người bạn học nữ trong đó sờ tóc của cô, xác định tóc của cô vẫn như cũ phủ xuống vai, mới thở dài một hơi.

“A, Như Tiệp ——” một bạn học nam khoa trương nhào lên, vốn định ôm cô, lại bị người một bên cầm kiếm chờ làm thịt Tích Vĩ dọa cho phải rút về. ”Á! Tô Tích Vĩ, khách khí!

Mình chỉ muốn biểu hiện một chút nhớ nhung với Như Tiệp mà thôi.”

“Ah, mình cũng chỉ là yêu kiếm mà thôi, dùng máu con trai cho nó ăn, khiến nó hấp thu nhật nguyệt tinh hoa mà thôi.” Tích Vĩ nhếch khóe miệng, cười thật đáng yêu.

“Chờ một chút, chờ một chút, mình có vấn đề muốn hỏi Như Tiệp xinh đẹp của chúng ta.” Bạn học nam thần bí kéo Như Tiệp qua kê một bên tai nói nhỏ, lập tức, tất cả nam sinh cũng vây lại.

“Ah, hỏi một chút thôi mà, thật, chỉ là hỏi một chút, bạn không cần sợ, chúng ta sẽ không nói ra đâu!”

“Đúng đúng đúng, Như Tiệp đừng sợ, chúng ta chỉ là tò mò! Chúng ta cùng đám nữ sinh kia không giống nhau, sẽ không nói ra đâu!”

Như Tiệp bị các nam sinh vây quanh, dở khóc dở cười nhìn bọn họ một người một người nói một câu, giành phát biểu ý kiến.

Tình huống như thế cô cũng không xa lạ, ba năm qua, bọn họ vẫn cùng cô chơi như vậy, không có ác ý, chỉ là chơi thật vui thôi! Cho nên bọn họ cũng không sợ.

“Các cậu muốn hỏi cái gì?” Cô buồn cười hỏi.

Tích Vĩ không xông vào trong vòng vây được, ở bên ngoài giậm chân.

“Các cậu lại tới! Gian trá!” Cô rống lên.

“Chính là. Ừ. Như Tiệp, cậu ngàn vạn lần không được nghe chúng tớ nhiều chuyện, tớ thề.”

“Chúng tớ chẳng qua chỉ là tò mò!” Tất cả bạn học nam đồng thanh giơ tay lên thề, chọc đám nữ sinh ở một bên xem náo nhiệt cười rất vui vẻ.

“Phốc.” Như Tiệp không nhịn được bật cười, nhìn nét mặt của các bạn học, cô liền không nhịn được bật cười.

Bọn họ lúc nào thì xấu hổ như vậy? Thật hiếm thấy!

“Tốt, các cậu hỏi đi.” Cô cười gật đầu đồng ý.

“Sao không nói sớm!” Nam sinh dẫn đầu như trút được gánh nặng. “Như Tiệp, chúng ta cũng cùng lớp ba năm, bình thường thì, chúng tớ cũng chăm sóc cậu, với những nam sinh có ý đồ bắt lương với cậu chúng tớ cũng trị không dưới mười lần, không có công lao cũng có khổ lao, có đúng hay không?”

“Các cậu muốn mình mời khách sao?” Cô bưng tỉnh hiểu ra gật đầu. “Được ah, mình mời các cậu.” Phải nhiều thức ăn, mới có thể làm cho nhóm người đang thời kì phát triển này ăn no.

“Ok, trước hết cảm ơn cậu mời chúng tớ, bất quá mục đích của chúng tớ không phải cái này.”

Như Tiệp thu lại nụ cười, hoài nghi ý đồ của bọn họ. “Vậy các cậu muốn sao?”

“Không có, chúng tớ chỉ rất là hiếu kỳ, khụ khụ.” Cố làm vẻ thần bí ho hai tiếng, vẻ mặt không có gì hỏi: “Cậu và người đó, ngoại hình đẹp trai, thể trạng khá tốt, thân thủ bất phạm lại là giáo viên lịch sự——Phùng Tư Luật, có quan hệ gì?”

“Á!” Khuôn mặt nhỏ của Như Tiệp đỏ lên. “Cái gì.” Giả bộ ngu, ánh mắt không được tự nhiên nhìn quanh.

“Nói mau, chúng tớ đã sớm phát hiện, ngày đó giáo viên mới tới, sao cậu lại lộ ra vẻ mặt kia? Trước đó cậu đã biết thầy rồi, có đúng hay không? Đừng giả bộ ngu!”

Các nam sinh ép hỏi, không để cho Như Tiệp có cơ hội giả bộ ngu, cố ý muốn cô nói rõ ràng.

“Nói ah, Như Tiệp, các cậu là quan hệ gì?” Các nam sinh lần nữa phát huy sự ăn ý của bọn họ trong ba năm cùng lớp, nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng toát, miệng đồng thanh ép hỏi.

“Àh.” Như Tiệp nói sang vấn đề khác: “Tớ. Lúc nào thì chúng ta cùng nhau ăn cơm? Tớ mời khách.”

“Mời khách là mời khách, vấn đề vẫn còn tồn tại, Như Tiệp, cái vấn đề này quá nhiều chúng tớ gần một năm, tốt bụng một chút, trước khi tốt nghiệp nói ra đi!”

“Các cậu rất muốn biết thật sao?”

“Đúng vậy, đúng ah!” Các nam sinh gật đầu như bầm tỏi.

Trong lòng Như Tiệp run lên. Không phải cô trả lời, vậy giọng nói kia là của ai? Giọng điệu còn rất lạnh lùng. Chỉ là rất quen thuộc.

“Wey wey wey!” Tích Vĩ nhỏ giọng nói với nam sinh không biết chết sống kia, “Tránh ra!”

“Tôi rất vui lòng trả lời cho các bạn.”

Cộc cộc cộc—

“Ah ——” Trong mắt các nam sinh lóe lên nghi ngờ.

Giọng nói kia rất quen thuộc, hình như là —— của giáo viên bọn họ mỗi lần ở trong lớp đều bị bọn họ làm cho phát bực thì thầy sẽ biểu diễn cho bọn họ nhìn, sau đó hẹn sau khi tan học đến câu lạc bộ kiếm thuật gặp mặt!

Bọn họ không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn thấy thầy giáo lịch sự tháo mắt kính xuống, cặp mắt kia —— quá sắc bén rồi! Sắc bén đến nỗi khiến bọn họ không tự giác mà run rẩy bầy. Cộng thêm trên trán của thầy ấy có gân xanh, ừ, hiện lên rồi! Đó là dấu hiệu báo trước bọn họ làm thầy phát bực rồi!

“Ah!Thầy, chúng em không phải cố ý!” Các nam sinh nhất thời tan tác như chim muông, mọi người ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ của mình, chuyên tâm đọc sách.

“Haiz, “thầy” Phùng, em xem thầy cũng đừng dấu diếm nữa, tất cả mọi người đều ngầm hiểu rồi.” Tích Vĩ thở dài nói.

Một tháng nữa là tốt nghiệp rồi, đến lúc đó, bụng Như Tiệp cũng không lừa được, họ còn phải đến Italy học đại học nữa, không biết Phùng Tư Luật có chịu thả người hay không?

Cho dù muốn học tiếp, Như Tiệp cũng không muốn bỏ đứa trẻ, cậu ấy tự nhận có thể học ở ngoài, còn có thể chăm sóc tốt thân thể mình.

Chỉ là Tích Vĩ rất lo lắng, ngành kiến trúc không phải là khoa chỉ cần đọc sách, thường vì báo cáo, đồ họa, mô hình mà làm ất ỉn mất ngủ, ngày đêm điên đảo, mặc dù Như Tiệp ưu tú, tác phẩm được rất nhiều giáo sư đại học tán thưởng, nhưng người nào hiểu được đây? Từ nay về sau sẽ có nhiều thách thức hơn đang đợi bọn họ.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Tư Luật cười nhìn vẻ mặt vô tội của Như Tiệp, thái độ không tự chủ được dịu dàng.

“Àh, tớ đoán là hai người kia lén phéng qua lại.” Lớp trưởng nhỏ giọng cùng người xung quanh kề tai nói nhỏ.

“Trở về chỗ ngồi.” Tốt bụng không để ý tới người nào đó kề tai nói nhỏ, Tư Luật dịu dàng mỉm cười với Như Tiệp.

Như Tiệp ngượng ngùng cười một tiếng, chạy về vị trí.

“Như Tiệp!” Tích Vĩ hoa dung thất sắc (mặt mày tái nhợt) kêu lên.“Cậu còn chạy được àh?!”

“Suyt —— nhỏ giọng một chút, Tiểu Vĩ xấu xa, cậu muốn ọi người đều biết à?” Cô nàng nụ nói với bạn tốt.

“Cậu có biết thân thể của cậu hay không. Um.” Tích Vĩ vốn định tiếp tục cầu nhàu, lại bị Như Tiệp nhét một miếng bánh vào trong miệng, không cách nào mở miệng.

“Khụ khụ, qua một tháng nữa mọi người sẽ phải tốt nghiệp, đối với nghi vấn của mọi người, tôi sẽ ọi người một đáp án hài lòng, chỉ là ——” Tư Luật dừng một chút, tầm mắt quét qua gương mặt tràn đầy mong đợi của đám học sinh dưới lớp, chỉ thấy bọn họ từng người một trợn to mắt, vênh tai, chỉ sợ nghe không rõ, anh không khỏi lắc đầu bật cười.

“Tôi hi vọng những gì tôi nói hôm nay, sẽ không để cho người ngoài nghe được, nếu tôi biết ai để lộ tin tức, tôi sẽ.” Anh không nói cho rõ ràng, chỉ là dùng ngôn ngữ tay chân để tất cả mọi người hiểu rõ, để

đầu ngón tay chỉ chỉ, mọi người liền đều hiểu rõ, tự động đóng cửa sổ lại, khóa cửa lại, mở điều hòa, nín thở ngưng thần chờ đợi anh nói rõ ràng.

Phải nói sao? Như Tiệp chảy mồ hôi lạnh. Không thể nào? Muốn cùng mọi người nói chuyện của bọn họ? Cô lại không dám nói chuyện đùa bé cho Tư Luật biết!

Như Tiệp cắn môi, trừng mắt nhìn vẻ mặt cao thâm khó lường của Tư Luật trên bục.

“Rất tốt, tôi tin tưởng các bạn sẽ không nói ra.” Anh hài lòng cười một tiếng, nói tiếp:

“Tin tưởng mọi người nhất định rất tò mò quan hệ của tôi với một bạn học nữ trong lớp.”

Mắt liếc về phía Như Tiệp đang lấy tay che miệng, ánh mắt không khỏi dịu dàng, ngu ngốc mấy cũng nhìn ra được hai người bọn họ có việc giấu diếm.

“Không sai, giống như các bạn nghĩ, quan hệ giữa chúng tôi không đơn thuần.” Tư Luật thần bí cười một tiếng.

“Tớ biết ngay mà, hai người bọn họ lém phếng qua lại!” Vẻ mặt lớp trưởng “Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi” kêu to, hì hì cười đùa với vẻ mặt thẹn thùng của Như Tiệp.

“Chỉ là trước hết, tôi phải nói rõ trước một chuyện, tôi cùng cô ấy quen biết là kỳ nghỉ hè năm ngoái, nói cách khác, tôi là vì bảo vệ cô ấy mà đến, có lẽ các bạn đối với cách làm của tôi có ý kiến, nhưng tôi cảm thấy, may mà tôi đến! Tôi thật sự vô cùng may mắn, tôi nghe được âm thanh từ đáy lòng mình, đuổi theo cô ấy mà đến, nếu không trong một tháng này xảy ra những việc kia, ai có thể bảo vệ cô ấy?”

“Thật là lãng mạn ——” Bạn học nữ hâm mộ kêu lên, mặt tràn đầy hâm mộ nhìn Như Tiệp.

Kế tiếp tôi nên nói đến trọng điểm.” Tư Luật quỷ dị cười một tiếng, giả vờ ho khan một cái.

Cười như không cười nhìn vẻ mặt hào hứng bừng bừng của học sinh dưới lớp, anh nhẹ nhàng mở miệng, “Một tháng này, cảm tạ mọi người quan tâm đã “vợ tôi” cùng giữ kín bí mật, cũng cảm ơn các bạn học nam trong lớp đã “thương yêu” vợ tôi, chỉ là! Người phụ nữ của tôi muốn tôi cưng chiều, còn dư lại một tháng, hi vọng các bạn nên quản lý tốt tay của mình, nếu không —— chúng ta sẽ gặp nhau ở câu lạc bộ kiếm thuật.”

Nhất thời, cả lớp sững sờ, chỉ ngoại trừ vẻ mặt tràn đầy ngượng ngùng của Như Tiệp cùng vẻ mặt nhàm chán của Tích Vĩ.

“Giả bộ thần tiên, hừ!” Tích Vĩ khinh thường hừ một tiếng.

Chuyện này có phải quá mạnh mẽ không? Như Tiệp mang thai có phải là đại sự không?!

Quá ngạc nhiên mà!

“Ah, vợ tôi——”

“Tớ nghe không hiểu, thầy, đừng dùng thể văn ngôn (ngôn ngữ cổ xưa - trong các tác phẩm cổ xưa).”

“Không thể nào —— còn giả sao?”

Chỉ chốc lát sau, mọi người bắt đầu xôn xao.

Kết quả ngoài dự đoán, cho dù ai cũng không nghĩ đến quan hệ của bọn họ sẽ là như thế. Àh. Không đơn thuần.

“Nói trắng ra một chút, là bọn họ sớm kết hôn áh..., đần! Đồ không có khả năng thưởng thức cái đẹp.” Tích Vĩ không nhìn được nói. “Năm ngoái ngày 14 tháng 2, ngay cả tớ cũng lừa gạt, thật không phải là bạn chí cốt!”

“Tiểu Vĩ! Cậu mới không có khả năng thưởng thức cái đẹp.” Như Tiệp đỏ mặt trách cứ.

“Oa ——” Tích Vĩ há hốc mồm, nhìn Như Tiệp mắc cỡ gần như bất tỉnh.

“Trời ơi, có người lừa gạt chúng ta len lén kết hôn!” Có người tuôn ra bắt măn rống giận.

“Không công bằng, không công bằng! Mình không có đến uống rượu mừng.”

“Náo động phòng, náo động phòng!”

Bắt đầu có người cổ vũ.

Bọn học sinh nghĩ rõ ràng là lừa đảo, nhưng Tư Luật chỉ là cười.

“Chỉ cần trước khi tới buổi lễ tốt nghiệp, nếu chuyện này không đưa tới sóng gió gì trong trường, tôi liền mời các bạn học ăn đồ Nhật.”

“Oa ——”

Tư Luật hào phóng như vậy khiến cả lớp sững sờ, liên tục gật đầu không ngừng.

“Chúc mừng cậu! Như Tiệp, tìm được một ông chồng tốt.”

Bạn học nữ vậy Như Tiệp lại, nói.

Tư Luật không có nói người cùng kết hôn với anh là ai, nhưng mọi người đều biết, người đó chính là Như Tiệp.

“Tô Tích Vĩ nhất định có không ít chỗ tốt.” Có người đột nhiên nghĩ đến.

“Đối với chuyện này! Cậu ấy làm sao có thể không biết nội tình được! Tô Tích Vĩ! Nói, cậu sau lưng chúng tớ rốt cuộc được bao nhiêu lợi lộc? Nói mau!”

“Mình.” Tích Vĩ nhìn bạn học phần nộ muốn đánh cô, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói lại thế nào.

Chột dạ, cô được ăn miễn phí không ít bữa tiệc lớn á..., cho dù thường ngày giọng nói của cô là lớn nhất nhưng cũng không dám nói lại, ngoan ngoãn mặc cho các bạn học xử trí.

“Cậu mau nói tất cả ra, nếu không chúng tớ không buông tha cho cậu!”

Oh, có người dọa rồi!

Tích Vĩ nhìn bạn học từng bước một tiến tới gần cô, không tự chủ nhíu mày.

Cái này không dễ trấn an ——

Tư Luật không nhìn hỗn loạn trong lớp, hướng Như Tiệp cười một tiếng, vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, không để ý tới ánh mắt muốn giết người của Tích Vĩ, dắt Như Tiệp đi ra khỏi phòng học.

.....

29. Chương 29: Chương 9.2

“Kể từ khi chúng ta ở chung một chỗ cho đến nay, anh đã tốn rất nhiều tiền.” Lòng mày tình tế của Như Tiệp nhíu lại. “Tiểu Vĩ cùng học muội trong ký túc xá, đến bây giờ là cả lớp, Tư Luật, như vậy được không?”

“Không cần lo lắng, tiền gửi ngân hàng của anh còn đối phó được những thứ này.” Anh cười muốn cô an tâm. Trên thực tế, nếu đồng ý làm những dịch vụ liên quan đến kiến trúc cũng đủ cho anh không cần phải lo thiếu thốn, những tòa nhà Thiên Môn trải rộng khắp thế giới, đều là anh tự mình thiết kế.

Nếu Ủy Liêu trả cho anh phí thiết kế, liền đủ ăn uống 10 đời cũng không hết.

Nói ra có thể sẽ làm cho người ta kinh ngạc, Thiên Môn bao gồm tổng bộ ở Canada diện tích bát ngát kiến trúc chủ đạo cùng với quang cảnh thiết kế, đều là do lúc anh còn là sinh viên năm nhất tự mình thiết kế.

Thật ra thì nói, anh cũng vì Thiên Môn dốc sức qua, không phải sao?

“Nhưng.”

“Chớ nhưng, chỉ cần em vui vẻ là được rồi.” Ngăn cản cô cầu nài, Tư Luật nghĩ đến cái gì đó. “Đúng rồi, anh nhớ ra rồi, Vi với em có bí mật, là bí mật gì? Tại sao cô ta có vẻ cổ quái vậy?”

“Áh, Tư Luật, anh hình dung từ thật là ác độc!” Như Tiệp ngăn đề tài này lại.

“Như Tiệp, em có chuyện lừa gạt anh.” Vừa thấy thái độ cô không đúng, là anh biết rồi. Cô gái nhỏ này!

“Áh.em.” Như Tiệp áp úng, cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

“Nói.” Tư Luật chờ cô trả lời.

“Tư Luật, em hỏi anh ——em có thể đi học đại học không?” Đôi mắt to nháy mắt mấy cái, cô quyết định nên nói lời khách sáo trước khi nói ra sự thật.

“Dĩ nhiên có thể.” Thì ra là có chuyện như vậy, anh cười lên. “Không cần lo lắng vấn đề học phí, em muốn học đại học, anh sẽ toàn lực ủng hộ em.”

“Ah, cảm ơn anh, Tư Luật, anh thật tốt.” Như Tiệp giả bộ cười nói.

“Đâu có.” Tư Luật yên lòng.

“Àh, Tư Luật, anh phải nhớ kỹ là anh đồng ý rồi đó! Em “năm nay” có thể cùng Tích Vĩ đi Italia học đại học, có đúng hay không?” Cô xác nhận với Tư Luật một lần nữa.

“Không sai.” Anh cười gật đầu. “Em muốn làm cái gì, anh đều để cho em làm.”

“Anh thật tốt ——” Đánh trên ngực chồng một cái, Như Tiệp chột dạ le lưỡi.

“Em bây giờ mới biết chồng em yêu em nhiều sao?”

“Em biết rõ anh yêu em nhất rồi, Tư Luật, anh tuyệt đối không được giận em, có đúng hay không?” Như Tiệp hỏi lần nữa.

Tư Luật bắt đầu hoài nghi, anh cảm thấy hôm nay Như Tiệp rất kỳ quái, chuyên hỏi những vấn đề lạ, cô ấy trước kia sẽ không cường điệu anh thích cô ấy như thế nào, càng sẽ không to gan ở trường học ôm ấp yêu thương với anh như vậy.

Nhất định có vấn đề!

“Đúng, anh sẽ không tức giận với em, em có chuyện gì nói cho anh sao?” Nghĩ đến nét mặt cổ quái của Hồng Vi anh không khỏi sinh nghi, cô ta cùng Như Tiệp có thỏa thuận gì sao?

“Áh. Được rồi, Tư Luật, em nói với anh.” Như Tiệp nở nụ cười ngọt ngào, tìm đường chạy trốn trong phòng làm việc. Ừm, chờ một chút cô liền trực tiếp xông ra, Tư Luật nhất định không bắt được. “Em mang thai.”

Tư Luật nghe vậy nhất thời ngẩn người, Như Tiệp xem thời cơ không thể mất, vội vàng nhảy xuống từ trên bắp đùi của anh, hướng cạnh cửa phóng tới, đang muốn mở cửa, một đôi tay có lực từ phía sau ôm eo của cô, nhịp tim của cô lỡ một nhịp, quay đầu nhìn lại

Chồng của cô, đang dùng vẻ mặt có thể dọa trẻ con khóc “Trùng” cô, sau đó lấy vẻ mặt không có vẻ là dịu dàng nói với cô: “Vợ àh, em nói cái gì? Hả? Anh không nghe rõ ràng, làm phiền em nói lại một lần.”

Nguy rồi ——

... ..

Tư Luật hung ác trừng ánh mắt sấm hồi của Như Tiệp, không nói một câu.

Vừa nghe cô tự nói với mình chuyện trọng đại như vậy, anh không nói hai lời, lập tức giúp cô nghỉ dài hạn, trối cô ở nhà, không cho cô đi học.

Cô tất nhiên không vui rồi, bởi vì nó cô sẽ không cầm được bằng tốt nghiệp mất!

Nhưng cô cho là anh dễ lừa thế sao? Thành tích của cô ưu tú, trình độ so những bạn học khác được, còn là học sinh có 2 tiêu chuẩn như vậy, huống chi cô đã sớm có trường học đại học rồi, nhà trường sẽ không gây khó khăn cho cô.

Anh liền danh chánh ngôn thuận trối cô về nhà, không cho phép cô chạy loạn.

Cô ấy mang thai?!

Ông trời! Cô ấy có đứa bé khi bị trối đến bang Hào cười, bị hôn mê! Đáng chết! Anh muốn giết Diệp Thượng Lương để phát tiết nỗi hận này!

“Tư Luật, anh tức giận sao?” Như Tiệp cẩn thận hỏi, từ khi anh biết cô mang thai thì vẫn dùng cái vẻ mặt đáng sợ này trừng cô, hại cô bị sợ đến nỗi không dám nói chuyện cùng anh.

“Rất tức giận.” Tư Luật gật đầu một cái, vẻ mặt không thay đổi.

“Tư Luật, đừng như vậy mà!” Cô làm nũng cầu xin tha thứ, đi cùng là khuôn mặt tươi cười. “Như vậy anh sẽ bị dọa bảo bảo mất.”

Vừa nhắc tới bảo bảo, vẻ mặt của anh liền hòa hoãn, nhưng vẫn rất đáng sợ như cũ, biểu hiện anh đang tức giận.

“Bao lâu?”

“Hả?” Như Tiệp ngẩn người, lập tức hiểu anh đang hỏi mình bảo bảo có bao lâu rồi. “Bảy tuần, bác sĩ nói đứa bé rất khỏe mạnh, muốn em bổ sung nhiều dinh dưỡng một chút.” Xoa nhẹ cái bụng vẫn bằng phẳng, cô lại cười nói, trên mặt hiện ra tình cảm của người mẹ.

Nhìn bộ dáng mong đợi của cô, Tư Luật không nhận được ôm lấy cô, hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Quá đột nhiên, anh không nghĩ tới sẽ để cho em có bảo bảo nhanh như vậy.” Anh nhú mày, gương mặt biết vậy chẳng làm.

Anh đương nhiên biết trên đời không có phương pháp ngừa thai nào đảm bảo 100% cả, có lúc lau súng cướp cò, có mấy lần còn không kịp chuẩn bị nữa — tóm lại là anh không cẩn thận, không trách được người khác. Nếu muốn trách, thì trách anh định lực không đủ.

“Không còn kịp rồi, đã có!” Như Tiệp cười anh. “Em muốn mang theo bảo bảo đi học đại học, em không bỏ đứa bé, cũng không bỏ học.”

Cô đã nghĩ qua, nếp sống nước ngoài rất phóng khoáng, cô mang theo một bụng bự đi học sẽ không có quá nhiều ánh mắt khác thường, cùng Đài Loan không giống nhau.

Tư Luật cau mày, “Không được. . . .” Anh không ủng hộ.

“Em mặc kệ, anh đã đáp ứng em rồi!” Cô thét chói tai kháng nghị, “Anh mới vừa nói chỉ cần em thích, anh đều sẽ để em đi làm mà.”

“Anh biết rõ, nhưng mà anh sẽ lo lắng, nơi này của em có bảo bảo của chúng ta.” Không kiềm chế được xoa nhẹ bụng của cô, anh không dám tin nhìn vẻ mặt tràn đầy vui vẻ của Như Tiệp. “Anh không yên lòng em mang theo đứa bé học đại học tại cái quốc gia đó.”

Anh cùng Như Tiệp có đứa bé — thật là không thể tưởng tượng nổi, anh sẽ làm cha!

Đợi chút —

“Chờ một chút, anh sẽ làm cha?!” Tư Luật ngẩn người, anh hiện tại mới nghĩ đến vấn đề này.

Như Tiệp không khỏi bật cười, nhất định Tư Luật bị dọa sợ.

“Đúng vậy.”

“Anh sẽ làm cha!” Anh không dám tin lắm lắm lâu bầu.

“Ừm, anh sẽ làm cha, bác sĩ nói ngày sinh dự tính là cuối tháng mười một năm nay, có thể là một tiểu bảo bối cung Nhân Mã.”

“Ah, Như Tiệp.” Trong mắt Tư Luật thoáng chảy nước mắt cảm động. “Anh sẽ làm cha?” Anh không thể tin được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. “Đây là sự thật sao?”

“Dạ, đương nhiên là thật.” Như Tiệp cười ôm anh, đáng vẻ Tư Luật ngây ngốc thật là đáng yêu!

“Cám ơn em, Như Tiệp ——”

“Không khách khí.”

“Chờ một chút, không đúng, cứ như vậy, làm sao em có thể học đại học?!” Tư Luật hồi phục tinh thần lại, kiềm chế sự tức giận, sợ mình tức giận sẽ hù dọa Như Tiệp cùng đứa bé.

“Tại sao không được?” Như Tiệp không phục nói lại.

“Không được! Nói gì anh cũng không đồng ý, như vậy em sẽ thức đêm, ăn uống không điều độ.” Anh cần nhẫn nói liên miên.

“Sẽ không! Em sẽ ngoan ngoãn.” Cô phản bác.

“Không được! Muốn học đại học có thể, chờ em sinh đứa bé ra đã mới được đi!” Anh đã quyết định.

“Anh lừa em!” Khuôn mặt nhỏ nhắn Như Tiệp nhăn lại, nước mắt xuất hiện ở hốc mắt.

“Khi ở trường anh đã đồng ý với em mà!”

“Anh.” Thấy cô vừa khóc, Tư Luật luống cuống tay chân. “Đừng khóc.”

“Hu hu hu. anh nói chuyện không giữ lời, em không để ý đến anh nữa.”

Tư Luật luống cuống tay chân đưa khăn giấy, trấn an cô vợ nhỏ có thai đang khóc.

30. Chương 30 Chương 9.3

Chương 9.3:

Edit: Bonghongxingdep

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, anh vội vội vàng vàng chạy đi mở cửa, không ngờ, cửa mở ra, mặt bạn tốt Đường Tuấn Bắc xanh mét xuất hiện ở trước cửa, còn có —— mẹ vợ anh Dương Vịnh Lan, mẹ vợ dịu dàng bây giờ đang trừng anh!

Anh bắt giác cứng lại, ngày chết của anh đã tới sao?

Anh Phùng Tư Luật đối với mẹ vợ tự nhiên dâng lên một cỗ —— kính sợ, bởi vì, lúc anh bắt cóc Như Tiệp đến Mi kết hôn, nhưng thật ra là không hợp pháp. Bởi vì hôn nhân của bọn họ không được sự đồng ý của người giám hộ Như Tiệp, sau khi chuyện xảy ra, Dương Vịnh Lan hết sức tức giận, nhưng sau khi cùng anh chia sẻ tâm tư, sáng tỏ anh là một tấm chân tình, mới tán thành hôn nhân của bọn họ.

Vì vậy, đối với sự thành toàn của mẹ vợ, anh là cảm kích nơi tâm tòn.

“Ô ô ô —— mẹ.” Như Tiệp vừa thấy được mẹ liền nhào tới, dựa vào trong ngực mẹ uất ức khóc.

Dương Vịnh Lan trấn an con gái, ánh mắt lại trừng mắt con rể.

“Cậu làm chuyện gì tốt vậy?” Giọng nói của bà tràn đầy chất vấn.

“Mẹ ——” Tư Luật ngoan ngoãn đứng nghiêm ngay ngắn, không dám nhiều lời một chữ.

Anh đối với cha mẹ không có cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

“Cậu đó, đã nói với cậu không phải sao? Tại sao nhanh như vậy khiến Như Tiệp có đứa trẻ đây? Người trẻ tuổi làm việc lúc nào cũng vọng động như vậy? Như Tiệp vẫn còn nhỏ như thế! Làm sao cậu có thể. . . .”

Dương Vĩnh Lan mặt nhọc nhằn đi nhắc lại, nói cho Tư Luật phải cúi đầu, không dám cãi lại.

Bởi vì cậu ta phạm sai lầm.

“Mẹ, mẹ sẽ làm bà ngoại, chẳng lẽ mẹ không vui mừng sao?” Tư Luật không nhịn được hỏi. Tựa như sau khi anh nhận thức rõ sự thật này, vui sướng nhưng đè xuống phần nộ.

nói đến đây, Dương Vĩnh Lan tức giận tiêu mất hơn phân nửa, trừng mắt liếc anh một cái, xoay người đem lực chú ý ở trên người con gái, trên mặt mang theo nụ cười vui sướng, nhưng không thể đối với cậu ta quá tốt, cho nên làm bộ rất tức giận hừ một tiếng.

“Mẹ, Tư Luật gạt người.” Như Tiệp uất ức mếu máo tố cáo.

“Mẹ biết rõ.” Dương Vĩnh Lan hung ác trừng Tư Luật một cái, “Cậu cũng không đáng tin.” Để cho Như Tiệp còn nhỏ như vậy làm mẹ, thật là quá đáng!

“Con muốn học đại học, nhưng anh ấy không chịu.” Như Tiệp hướng mẫu thân lên án tội trạng của Tư Luật.

“Ngoan, không cần để ý cậu ta, mẹ để cho con đi học.” Dương Vĩnh Lan vỗ ngực bảo đảm, đồng ý với con gái không gián đoạn việc học.

“Cám ơn mẹ.” Như Tiệp lau đi nước mắt, vui mừng nhào vào trong ngực mẫu thân. “Mẹ là tốt nhất.”

“Đó là đương nhiên.” Dương Vĩnh Lan cứng chùi xoa mái tóc của con gái, trên mặt mang nụ cười dịu dàng.

Có mẹ làm núi dựa, Như Tiệp gan lớn lên, vui ở trong ngực mẹ, hướng về mặt bất đắc dĩ của Tư Luật le lưỡi.

Tư Luật bị hành động to gan này của Như Tiệp làm ngăn ra tại nguyên chỗ, thật vất vả mới đối mặt sự thật.

Anh làm Như Tiệp hư rồi sao? Nghĩ tới khả năng này, anh không khỏi lắc đầu bật cười.

“Hối hận rồi hả?” Đường Tuấn Bác cười như không cười nhìn đáng vẻ vừa buồn cười vừa bức mình của bạn tốt. “đã nói cho cậu nghe, Như Tiệp còn nhỏ, cậu còn không nghe.”

Phùng Tư Luật nheo lại mắt, thì ra là, là người này đi báo tin.

“Cậu cũng biết?”

“Hừ.” Đường Tuấn Bác hừ một tiếng. “Tôi thật sự muốn đánh cậu, Phùng Tư Luật.”

“Hừ.” Tư Luật cũng hừ một lạnh. “Cậu đánh thắng được tôi sao?”

“Ah, tôi đâu có ngu để cậu đánh sao? Tư Luật, muốn làm cậu chân tay luống cuống có rất nhiều phương pháp, cậu muốn thử không?” Trong mắt Đường Tuấn Bác đảo lóe lên ý không tốt, khiến Tư Luật sinh nghi.

Anh nheo cặp mắt lại. “Lời này của cậu là có ý gì?”

“Tư Luật, chúng ta làm bạn bốn năm, hợp tác gần ba năm, cậu có chuyện lớn nhỏ gì, gần như không thể gạt được đôi mắt của tôi, trừ phi cậu muốn lừa gạt. Nhưng mà, có một số việc, cậu muốn lừa gạt cũng lừa không được.” Đường Tuấn Bác cười rất hả hê, một bộ dáng đã tính trước rồi.

“nói rõ ràng.” Giọng nói Tư Luật lạnh lẽo, muốn ép hỏi cậu bạn tốt đến tột cùng là muốn gì.

“Tôi chỉ là muốn Như Tiệp học đại học ở trường cũ của chúng ta mà thôi, để cho em ấy biết rõ ràng, chồng của em ấy, là nhân vật phong vân thể nào, tránh cho có người hâm mộ đi tìm em ấy làm em ấy sợ, tôi phải nói trước cho rõ ràng, để cho em ấy còn chuẩn bị tâm lý ah.” Đường Tuấn Bác có chủ ý vạch trần nỗi đau của người khác, cười đến hài lòng.

Tư Luật nghe vậy ngăn người, nhớ tới việc hoang đường khi học đại học!

Anh trời sanh tính tình lạnh lùng, nói chuyện ác độc, không muốn người khác chú ý, nhưng anh là người phương Đông có dáng người cao lớn, cùng với bộ dạng đẹp trai, chính là hấp dẫn đông đảo ánh mắt của các cô gái. Cho nên nói, anh trong đám con gái, tự tại như cá gặp nước, anh có chơi đùa trong một khoảng thời gian, nhưng khi quen biết với Đường Tuấn Bác, cũng vì tương lai sau này, anh thu liễm đi rất nhiều.

không sai, trước kia anh rất hoa tâm (lãng nhăng), nhưng đó là chuyện trước kia, tại sao Đường Tuấn Bác còn đem chuyện trước kia nói ra?

“Cậu có ý đồ gì?” Dem chuyện hoang đường trước kia nói cho Như Tiệp sao?

“Cậu cứ nói đi?” Đường Tuấn Bác cao thâm khó lường nhếch miệng.

“Cậu dám can đảm ở trước mặt Như Tiệp nói ra một chữ.” Tư Luật cắn răng nói.

“thì thế nào?” Đường Tuấn Bác buồn cười nhú mày, chờ cậu ta (Tư Luật) nói ra lời uy hiếp.

“Tôi sẽ khiến cậu vĩnh viễn không mở miệng được.” Anh tàn nhẫn nói ra câu nói tràn ngập máu tanh.

“Oa, tôi sợ quá đi.” Đường Tuấn Bác cười ha ha. “Tôi nói một lần là đủ rồi, Như Tiệp sẽ nghĩ gì, vậy thì tôi cũng không biết.” Chuyện cười, chuyện như vậy có thể nói nhiều lần sao? Thoáng nhắc nhở Như Tiệp một chút, là có thể đạt được hiệu quả mà anh (Đường Tuấn Bác) muốn, cần gì phải lãng phí nước miếng?

“Phải không?” Trải qua Đường Tuấn Bác nhắc một chút, làm anh (Tư Luật) nảy ra một suy nghĩ khác người.

“Cậu lại làm sao vậy?”

“Tôi không thể để cho một mình Như Tiệp học tại trường học này.” Về mặt Tư Luật không đồng ý.

Mặc dù rời khỏi trường một thời gian, nhưng anh vẫn nhớ rõ, trong trường học có không ít người có vóc dáng đẹp, con trai nước ngoài đẹp trai không phải là số ít, cộng thêm Như Tiệp xinh đẹp thiện lương. . . . Đáng chết, anh muốn đi theo.

“Cái gì?” Đường Tuấn Bác ngoài ý muốn khi việc anh đang nói lại chuyển tới vấn đề này. “Cậu nói cái gì? Sao một mình Như Tiệp đến Italia học đại học được? Đừng quên Tô Tích vĩ.”

“không.” Tư Luật phun ra một chữ này, trong lòng đã có quyết định. “Công việc lại giao cho cậu bốn năm nữa vậy.”

“Cậu đang nói cái gì?!” Đường Tuấn Bác sững sờ. “Cậu phải đi cùng Như Tiệp đi học đại học sao? Cậu điên rồi à! Công việc thì sao?! Cậu lại giao hết cho tôi lần nữa thử xem! Cậu (Tư Luật) có tin là tôi (Đường Tuấn Bác) sẽ làm thật cậu không!”

“Ai muốn đi cùng em đi học đại học?” Như Tiệp không hiểu ngẩng đầu lên, nhìn anh trai cùng Tư Luật tranh luận tới mặt đỏ tía tai.

“Anh.” Tư Luật một chút xấu hổ cũng không có, cười chỉ lấy mình. “Em đi học, anh làm việc nhà, chờ em sinh bảo bảo ra, anh tới chăm sóc.”

“Phùng Tư Luật, cậu.” Đường Tuấn Bác thiếu chút nữa học máu. Loại chuyện này mà cậu ta còn dám nói ra.

“Anh chuyển công việc qua Italia, không được sao?” Tư Luật đường hoàng nói , về mặt thần nhiên.

Mắt Như Tiệp tròn tròn, không thể tin được Tư Luật lại quyết định chuyện này như thế.

“Tư Luật, anh điên rồi!”

“Như Tiệp, hãy nghe anh nói.” Thấy cô không tức giận, Tư Luật vội vàng đến gần cô, kéo cô qua một bên, cầm bả vai nhỏ nhỏ của cô.

“Anh không cần làm chuyện điên rồ, Tư Luật.”

“Đây không phải là một việc ngu ngốc, nghe lời, Như Tiệp, Italya trị an kém, một mình em cô gái trẻ tuổi còn bụng rất nhanh sẽ lớn, rất nguy hiểm, anh không yên lòng. Cho nên, anh quyết định năm nay không tiếp nhận công việc nữa, đến Italya với em.” Tư Luật thành khẩn nói.

“Anh không phải giận em sao?” Như Tiệp kinh ngạc khi nghe giọng điệu của anh, không có hung dữ với cô. Tư Luật thở dài. “Anh sẽ không bao giờ tức giận em nữa.”

“Tư Luật ——” ánh mắt dịu dàng, Như Tiệp cảm động nhào vào trong ngực anh.

“Em đừng bị lừa lần nữa, Như Tiệp ngốc, như vậy sẽ để cho cậu ta đi theo em đi học đại học đó, Hừ! Em không nhìn thấy mặt thật của cậu ta rồi!” Đường Tuấn Bác tức giận đến chân tay căng cứng lại.

Giao cho loại bạn bè này, anh (Đường Tuấn Bác) nên vui mừng hay là tức giận đây?

Tự mình vì bạn bè mà cố gắng điều hòa công việc, anh nên tức giận, Tư Luật vì Như Tiệp mà ném toàn bộ công việc cho anh (Đường Tuấn Bác), còn tự mình (Tư Luật) đi theo Như Tiệp đang có thai, đồ không có tính người! Anh (Đường Tuấn Bác) tức hộc máu.

Nhưng với vai trò là anh trai, anh lại rất vui mừng khi Tư Luật yêu thương Như Tiệp như vậy. Hơn nữa còn cảm kích Tư Luật sủng ái Như Tiệp, còn chăm sóc hết mực.

Hai cảm xúc này làm anh (Đường Tuấn Bác) thật khó khăn, anh không biết là hiện tại mình nên nói cảm ơn với Tư Luật, hay là nên đánh cho cậu ta một quyền, để cho cậu ta tỉnh táo một chút.

“Tư Luật, anh theo em đi học đại học, em không phản đối, nhưng là sau khi bảo bảo ra đời, anh thật muốn chăm sóc con?” Như Tiệp biết anh một khi quyết định, bất luận kẻ nào khuyên can đều cũng không được, cho nên không thể làm gì khác hơn là lùi một bước.

“Còn phải hỏi, đương nhiên là anh chăm sóc.” Tư Luật cười vỗ cái đầu nhỏ của cô, cười cô buồn lo vô cớ.

“Nhưng mà.” Như Tiệp muốn nói lại thôi.

“Sao?”

Như Tiệp hoài nghi nhìn anh, vẻ mặt tin tưởng.

“Anh sẽ chăm sóc con sao?”

Vừa hỏi, liền khiến Tư Luật sững sờ.

“Chắc sẽ không đi, tiểu bảo bảo vừa sinh ra xương rất mềm, phải ôm rất cẩn thận, anh sẽ ôm con sao?” Như Tiệp hỏi lần nữa.

Sắc mặt Tư Luật trắng nhợt.

“Còn phải pha sữa, hơn nữa, tiểu bảo bảo vừa sinh ra, không có sức chống cự, sẽ thường ngã bệnh, con cũng sẽ không nói chuyện được, nói con khó chịu chỗ nào, cho nên sẽ khóc suốt, khóc suốt. Anh biết đồ con sao?” Như Tiệp hỏi một loạt vấn đề.

“Còn nữa, Tư Luật, sẽ không bởi vì tiểu bảo bảo khóc suốt rất phiền, liền. Liền đánh con chứ?” Như Tiệp cuối cùng cũng hỏi câu mà cô muốn biết câu trả lời nhất.

Tư Luật vuốt mặt, lau đi mồ hôi lạnh toát ra.

“Anh chưa làm ba qua, cho nên anh sẽ không bế con, chỉ là, em nói những thứ dễ con, ôm con, anh sẽ từ từ học, học làm một người ba tốt, đối với việc mà em nói khi này—— đánh con, anh cho là, trách mắng hay khen lúc thích hợp cũng là tất yếu, chỉ là, khi đó là lúc con đã hiểu chuyện,” Anh hướng Như Tiệp cười một tiếng. “Anh biết em đang lo lắng cái gì, yên tâm, anh không phải là một người bạo lực.”

“Mới là lạ.” Đường Tuấn Bác ở một bên nói lời châm chọc. “Nếu như cậu không gọi bạo lực, thì được gọi là gì?”

“Đường Tuấn Bác.” Tư Luật quay đầu lại, bẻ các ngón tay kêu rắc rắc. “Kết quả của việc nói nhiều là gì, tôi hiện tại sẽ cho cậu biết!”

“Á ——” Đường Tuấn Bác kêu rên, cuối cùng cũng biết được kết quả của việc nói nhiều——

Chắc là rất đau.

Chương 10: hồi cuối

Edit: Bonghongxingdep

Như Tiệp quyết định không tiếp tục lên lớp trong một tháng cuối cùng của cấp nữa, ở nhà ngoan ngoãn an thai, làm Tư Luật an tâm, nhưng điều kiện trao đổi, chính là để cho cô tham gia buổi lễ tốt nghiệp.

Sáng sớm, Như Tiệp rất vui vẻ lấy bộ đồng phục màu thủy lam (màu xanh của nước), ngâm nga hát cầm bàn ủi ủi đồng phục, làm vải nhăn nheo thành đường thẳng, cẩn thận ủi.

Cột tóc thành đuôi ngựa xinh đẹp.

Thời tiết càng lúc càng nóng, thể chất của cô bởi vì mang thai, trở nên không chịu được nóng, mỗi ngày đều ở trong phòng điều hòa, không muốn bước ra cửa phòng một bước.

Nhưng hôm nay, nóng mấy cũng phải ra khỏi phòng, bởi vì hôm nay là thời khắc kết thúc đời cấp 3 của cô, cô đến trường học tham gia buổi lễ tốt nghiệp, còn nữa, cô từng đồng ý mời bạn cùng lớp ăn cơm, hôm nay nhất định phải làm, nếu không, vừa tốt nghiệp, Tư Luật liền mang cô đến Italia làm quen hoàn cảnh trước cảnh, luôn tiện là tuần trăng mật lần thứ 2 của bọn họ.

“Xong chưa?” Tư Luật nhẹ nhàng gõ cửa, cạnh cửa để cô sửa sang lại đồng phục.

“Được rồi.” Mặc bộ màu trắng, mang giày da đen, Như Tiệp nhảy nhót tới trước mặt anh.

“Đứng lại!” Tư Luật hoảng sợ rống to.

“Sao vậy?” Chân tay cô luống cuống.

“Tiểu thư.” Anh thở dài. “Em rốt cuộc có tự giác mình là phụ nữ đang có thai hay không?”

“Àh!” Như Tiệp bừng tỉnh hiểu ra, xin lỗi gãi gãi đầu. “Em quên mình là phụ nữ đang có thai.”

Sau ba tháng có thai bảo bảo vẫn phát triển trong bụng bằng phẳng của cô, vóc người cô quá mức mảnh khảnh cho nên không nhìn ra được là đang có bầu, nhiều khi cô tự làm ra những chuyện đáng sợ.

“Em.” Tư Luật không chịu được mắt trợn trắng. cô ấy không sợ hãi như vậy, thật may là anh quyết định theo cô ra nước ngoài, nếu không, cô không tự chủ được hành động của mình như vậy, sớm muộn cũng làm mình bị thương.

“thật xin lỗi, lần sau em không dám.”

“Lúc nào em cũng nói như vậy, kết quả thế nào?” Tư Luật không tin tưởng cô, chăm sóc đứa bé được.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, em muốn đến trường.” Như Tiệp nũng nịu, đối với một chiêu này của cô ấy Tư Luật liền không có cách nào.

“Được, trước khi đi, anh cho em xem một thứ.” Anh nở nụ cười thần bí.

“Là cái gì?” Như Tiệp ngơ ngác hỏi.

Tư Luật kéo tay cô, tới phòng khách, chỉ thấy trên bàn để một bó thật lớn, là màu đỏ y hệt màu đỏ của hoa Tường Vi, nở rộ tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

“Oa, rất nhiều hoa!” Như Tiệp hưng phấn cầm bó hoa, vui mừng thét chói tai. “Tặng em àh?”

“Ừ, Hồng Vi phái người đưa tới, nói là chúc mừng em tốt nghiệp.” Nhìn cô vui mừng như vậy, anh cũng không nhịn được cười.

“Rất nhiều nha. Ah? Có đồ.” Nhìn thấy trong bụi hoa có một lá thư nho nhỏ, cô tò mò lấy ra, mở ra.

Đó là một sợi dây chuyền, trong đó là một thanh phi đao xinh xắn, được làm rất tinh tế, thân đao còn có một đóa nhỏ Tường Vi màu đỏ, trên chuôi đao khảm một viên kim cương xinh đẹp, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng sáng chói.

“Oa, đây là. . . .” Như Tiệp liếc nhìn một cái liền thích sợi dây chuyền, cùng chiếc nhân mà Tư Luật đưa cho cô không giống nhau.

“Cái này hình như là tín vật của Vi.” Tư Luật lộ ra nụ cười. “cô ấy đưa cho em, thì em hãy giữ nó.”

“Hả? Rất có giá trị sao?” Như Tiệp nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, rất có giá trị.” Ánh mắt anh lóe lên, không trả lời cặn kẽ.

Hồng Vi tặng dây chuyền này cho cô, chứng y tỏ cô là người Hồng Vi quan tâm, dám động tới một sợi lông chân của Như Tiệp, thì sẽ đối địch với cô (Hồng Vi), mà sợi dây chuyền này——

không cần anh giao phó, tin tưởng Hồng Vi thông minh như vậy sớm đã đặt thiết bị truy tìm bên trong, bảo vệ an toàn cho Như Tiệp.

Coi như cô ta (Hồng Vi) lập một công lớn.

“Quý giá như vậy, vậy em không dám nhận.”

“Nhận lấy.” Tư Luật tự mình cầm lấy sợi dây chuyền mà cô đeo trên cổ, lấy ra nhẫn cưới của bọn họ, đeo vào ngón áp út của bàn tay trái của cô, đeo sợi dây chuyền mà Hồng Vi đưa vào trên cổ cô.

“Tư Luật, anh thật. . . . không khách khí nha!” Như Tiệp rất không tán thành hành vi này của anh.

Kim cương! Sao có thể cứ như vậy mà nhận lấy, quý trọng như vậy mà.

“Ủy Liêu cực kỳ giàu có, không thiếu cục đá nhỏ này.” Tư Luật cười ha ha, ôm cô đi ra cửa.

“Anh chính là như vậy! Đều không giúp bọn họ chia sẻ công việc, Vi mệt mỏi quá mà. . . .” Như Tiệp ghé vào lỗ tai anh nhắc đi nhắc lại.

Tư Luật nghe rồi cười, trên mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc, một chút không kiên nhẫn cũng không có, chỉ có tràn đầy cưng chiều.

Bọn họ cầm tay nhau, đi tới trường học tham gia buổi lễ tốt nghiệp, bọn họ không biết, sự “Nhiệt tình yêu thương” của các bạn học sinh trong lớp với bọn họ, do Tích Vĩ xúi giục, quyết định cho bọn họ một buổi lễ tốt nghiệp khó quên.

Tích Vĩ biết, Như Tiệp hy vọng nhất là được tặng quà tốt nghiệp, nếu là được mọi người chúc phúc, đối với cô (Tích Vĩ), là chuyện nhỏ! Mặc dù rất nhiều bạn học nam oán trách Như Tiệp của bọn họ gả cho một ông già. . . . Nhưng vẫn là vui mừng khi cô ấy (Như Tiệp) tìm được hạnh phúc của mình.

Bây giờ trong sân trường, tràn đầy không khí vui mừng, toàn trường tổng động viên, muốn cho bọn họ một kinh hỉ là ——

Miếng đồng thanh hướng bọn họ hô to, “Kết hôn vui vẻ!” Còn có vô số quả bóng nước. . . .

Hừ, không cần nói cho bọn họ biết, khiến cho bọn họ kinh ngạc một chút đi!

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bay-luon>